

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
April 2020

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਖੇਡ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦੁੱਖ, ਬਾਪ ਦੁੱਖ ਹਰਨ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਿਸ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਮਿਆਂ ਮਿੱਠੂ ਬਣਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:-** ਕਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣ ਗਏ, ਅਸੀਂ ਕੰਪਲੀਟ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ। ਇਵੇਂ ਸਮਝ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਮਿਆਂ ਮਿੱਠੂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਪਾਵਨ ਚਾਹੀਦੀ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋਣੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਤਾਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।
- ਗੀਤ:-** ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮਾਤਾ, ਤੁਸੀਂ ਪਿਤਾ ਹੋ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ, ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਹਾਂ। ਵੱਡਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇ, ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ, ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਮੈਂ ਫੇਰ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਯਾਨੀ ਸੁਪ੍ਰੀਮ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਭਰਾ ਭੈਣਾਂ ਦਾ ਉੱਚ ਨੀਚ ਕੁਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਆਤਮਾ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਹੇ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਸਭਦਾ ਬਾਪ, ਸਭਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਖੇਡ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਅੱਧਾਕਲਪ ਸੁੱਖ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਸਤੋਪਧਾਨ ਸਤੋ, ਰਜੋ ਤਮੋ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਸਭ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਹਨ। ਅਲਾਏ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਾਵੇਂ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਵ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਫੇਰ ਕੋਈ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਇੱਥੇ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਭੂਸ਼ਣ ਵੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਹਨ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਸੰਕਰਾਚਾਰੀਏ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ ਸਿਵਾਏ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੁਣਦੇ - ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈ ਫੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਸੁਣਕੇ ਗਏ ਹਨ, ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਕੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ 6 - 8 ਵਰ੍ਹੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਸਮਝ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਉਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਸੁਣਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦਾ ਉਹੀ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਾਉਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਫੁਰਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਲੜਾਈ ਵਾਲੇ ਉਹ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਹੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ - ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਦਾ ਹੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਸਟਾਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਰੂਪ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਵੱਡਾ ਰੂਪ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਹੈ। ਯੱਗ ਰਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਵੱਡੇ -ਵੱਡੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਜਾ ਦੇ ਵਕਤ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਵੱਡੇ ਰੂਪ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਾਰਾ ਅਗਿਆਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਅਖੰਡ ਜੋਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹੋਰ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਧਰਦੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਵੱਡੀ ਜੋਤੀ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਫੇਰ ਕੀ! ਪਾਰ੍ਵ ਵੀ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿੰਨਾ ਗ਼ਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਬਾਦ ਪੌੜੀ ਉਤਰਦੇ ਜੀਵਨ - ਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਪਤਿਤ -

ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਕਮਪਲੀਟ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ। ਇਵੇਂ ਸਮਝ ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਮਿਆਂ ਮਿੱਠੂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਪਾਵਨ ਚਾਹੀਦੀ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਜਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਕੋਈ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣ ਜਾਈਏ - ਪਰ ਹੋਵੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਸਟੂਡੈਂਟ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਮਤਿਹਾਨ ਤਾਂ ਟਾਈਮ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਤਾਂ ਜਲਦੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਵਕਤ ਹੋਵੇਗਾ ਉਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਰਿਜ਼ਲਟ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਵਧੀਆ ਪੁਰਸਾਰਥ ਹੋਵੇ, ਇਵੇਂ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ - ਅਸੀਂ ਕੰਪਲੀਟ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ, 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਬਹੁਤ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣ ਗਏ। ਨਹੀਂ, ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ ਅੰਤ ਵਿੱਚ। ਮਿਆਂ ਮਿੱਠੂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਹਾਂ ਇੰਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਟਾਈਮ ਹੈ। ਮੁਸਲ ਵੀ ਨਿਕਲ ਗਏ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਟਾਈਮ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਝੱਟ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਬੰਬ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁਸਲ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚੋਂ ਲੋਹਾ ਨਿਕਲਿਆ, ਫੇਰ ਇਹ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਸਭ ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਸਾਇਲਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ। ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸੱਚ ਖੰਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਝੂਠ ਖੰਡ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੋਨਾ ਵੀ ਸੱਚਾ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ - ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀ ਹੈ! ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ, ਸਤ ਹੈ, ਚੇਤਨ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਭਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰੋ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਉਂਦੇ ਪਰ ਉਹ ਕੀ ਆਕੇ ਕਰਣਗੇ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸੀਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਹੋ।

ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੇਲ ਅਤੇ ਫੀਮੇਲ ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਹਾਂ। ਸਭ ਰਾਵਣ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਬਾਪ (ਰਾਮ) ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਰਾਵਣ ਦੀ ਕੈਦ ਤੋਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਲਡ, ਉਹ ਹੈ ਵਾਇਸਲੇਸ ਵਰਲਡ, ਦੋਨੋ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਨਾਮ ਹਨ। ਇਹ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ। ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਿਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਜਾਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਵਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਹੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਮਝ ਕਿਵੇਂ ਸੱਕਣ ਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਰਾਮਰਾਜ, ਰਾਵਣਰਾਜ ਕਦੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ, ਮੁੰਡਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ 84 ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਘਰ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੁੱਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਰਾਮਰਾਜ ਫਿਰ ਰਾਵਨਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਹਾਰ - ਜਿੱਤ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹਾਰ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨਰਕ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਵਰਗ ਵੱਖ ਹੈ, ਕੋਈ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗ ਪਧਾਰਿਆ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਰੋਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਵਰਗ ਕਦੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਜੇਤੀ ਜੇਤ ਸਮਾਇਆ ਜਾਂ ਨਿਰਵਾਣ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਕਰੋਗੇ ਜੇਤੀ ਜੇਤ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਮਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਨਰਕ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਉਪਰ ਹੀ ਸਵਰਗ ਹੈ। ਅਰੇ ਉਪਰ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ, ਬੁਧੂ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਸੀ, ਇੱਥੇ ਹੀ ਫੇਰ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਹੀ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ। ਕਥਾ ਵੀ ਸਤ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਦੀ ਕਥਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ, ਇਹ ਹੈ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਕਥਾ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਪਦ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਫੇਰ ਵੀ ਦੇ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਭਾਵੇਂ ਸਤੇ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਦੇ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਸੂਲ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹਾਂ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ

ਕਿਸਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ? ਤਾਂ ਮੁੰਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੁੱਧ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਸੀ ਫ਼ੇਰ ਹੋਰ ਧਰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਜੇ ਨਾਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਤਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚੰਦਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੋ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈਆਂ ਨਾ। ਸੰਪੂਰਨ ਬਣ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੱਦ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੋਈ ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸਥੂਲ ਵਤਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਸੈਨਾ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੈਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਵੈ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ, ਰਚਿਅਤਾ ਦਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ ਕਿ ਰਚਿਅਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਦ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲੇ ਹੀ ਹਨ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾਉਣ ਨਾਲ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ, ਉਹ ਜਦੋਂ ਆਏ ਉਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਮਨੁੱਖ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬੋਲੇ - ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਫੇਰ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ! ਗੰਗਾ ਦੇ ਕੰਠੇ ਤੇ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉੱਥੇ ਹੀ ਅਸੀਂ ਮਰੀਏ। ਪਹਿਲੇ ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਹਰੀਬੋਲ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਸਮਝਦੇ ਸੀ ਇਹ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਨਵੀਂ ਰਚਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਜੋ ਗੁਣ ਹਨ, ਉਹ ਸਵੈ ਵਿੱਚ ਭਰਨੇ ਹਨ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਸਵੈ ਨੂੰ ਕੰਪਲੀਟ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਆਂ ਮਿੱਠੂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਕੇ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਵੀਟ ਸਾਇਲੈਂਸ ਦੀ ਲਵਲੀਨ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਸਮਰਥ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:

ਦੇਹ, ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ, ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ, ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵੈਭਵ, ਵਾਯੂਮੰਡਲ, ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਭ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕਰੇ। ਲੋਕ ਚਿਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਚਲ ਰਹੋ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ, ਮਾਇਆ ਸਭ ਲਾਸ਼ੂ ਦਾਅ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਖਿੱਚਣ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਵਲੀਨ ਰਹੋ - ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਨਾ ਵੇਖੋ, ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਨਾ ਸੁਣੋ। ਇਹੀ ਸਵੀਟ ਸਾਇਲੈਂਸ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਲਵਲੀਨ ਸਥਿਤੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਬਣੇਗੀ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਸਮਰਥ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹੇਲੀਹੰਸ ਬਣ ਅਵਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਕੰਕੜ ਨੂੰ ਛੱਡ ਚੰਗਿਆਈ ਰੂਪੀ ਮੋਤੀ ਚੁਗਦੇ ਚਲੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਰੂਹਾਂ ਨਾਲ ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਲਾਈਫ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਕਰਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਈਫ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਮਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਆਪਣੀ ਲਾਈਫ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ, ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਲਾਈਫ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਰ ਜਾਣ ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਮਿਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ 21 ਜਨਮ ਅਸੀਂ ਮਰੀਏ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਮਰ ਬਣ ਜਾਈਏ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਕੰਪਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਲਾਈਫ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਕਦੀ ਮਰੇਗੇ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।
- ਗੀਤ:-** ਇਹ ਕੈਣ ਅੱਜ ਆਇਆ ਸਵੇਰੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ 21 ਜਨਮਾਂ ਲਈ ਤਾਂ ਕੀ 40 - 50 ਜਨਮਾਂ ਲਈ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਾਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਮਿਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਕਰਦੇ ਹੋ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਰੀਏ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਮਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਅਮਰ ਸੀ, ਮੂਲਵਤਨ ਵੀ ਅਮਰਲੋਕ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਮਰਨ ਜਿਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਰੂਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਾਪ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੈ ਕੀ। ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ - ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਵੀ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੋ ਪਾਵਨ ਸੀ ਉਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣੀਆਂ ਹਾਂ ਫੇਰ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਵੀਟ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਵੀਟ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਅਮਰ ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਅਮਰ ਬਣ, ਅਮਰਪੂਰੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਮਰ ਤਾਂ ਸਭ ਬਣੇਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਮਰਲੋਕ। ਇਹ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ। ਇਹ ਅਮਰਕਥਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਿਰਫ ਸੰਕਰ ਨੇ ਪਾਰਵਤੀ ਨੂੰ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਿਰਫ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁਣੋ। ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਪਲੇਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਮੋਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ। ਅਮਰਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਨਾ - ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਅਮਰ ਪਦ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਕੰਪਨੀਆਂ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਈਫ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਮਰੇਗੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਸੀਂ ਅਮਰਪੂਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਮਰਪੂਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਵਾਇਆ ਮੂਲਵਤਨ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਅਮਰਪੂਰੀ ਹੈ ਮੱਧਿਆਜੀ ਭਵ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਅੱਖਰ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਲ ਅਰੂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ। ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਹੀ ਇਸ ਵਿੱਚ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨੇ ਇਹ ਜਨਮ ਲਿਆ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ ਫਿਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਜਨਮ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ.....ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਸਵੀਟ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਫੇਰ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅੰਧਾਕਲਪ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਆਓ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਪਾਵਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਮਰਪੂਰੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਮੁਕਤੀ ਕਹੋ ਜਾਂ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਕਹੋ, ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀ ਅੱਖਰ ਕਰੇਕੂ ਹੈ। ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀ ਤਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਤਾਂ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੁਨਰਜਨਮ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਸਭ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਵਾਗਮਨ ਤੋਂ ਕਦੀ ਛੁੱਟਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਕਰੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਹੋਰ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਫੇਰ ਫਸਟ ਫਲੋਰ ਖਾਲੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੂਲਵਤਨ ਹੈ ਫਸਟ ਫਲੋਰ, ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਹੈ ਸੈਕਿੰਡ ਫਲੋਰ। ਇਹ ਹੈ ਥਰਡ ਫਲੋਰ ਜਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਰਾਉਂਡ ਫਲੋਰ ਕਹੋ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਫਲੋਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਰਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਫਸਟ ਫਲੋਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ

ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਮੁੱਖ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਬਣਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਅਰਥਾਤ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ। ਭਗਤੀ, ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਵੈਰਾਗ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ, ਹੁਣ ਸਭਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਉਲਟੇ - ਸੁਲਟੇ ਖਾਣ - ਪਾਨ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਛੋਟੇਪਨ ਤੋਂ ਜਿਵੇਂ ਆਦਤ ਪਾਓ ਉਵੇਂ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਸੰਗ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਬੜਾ ਗੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਗ ਤਾਰੇ ਕੁਸੰਗ ਬੋਰੇ... ਇਹ ਵਿਸ਼ਯ ਸਾਗਰ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ ਹੈ। ਸਤ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਗੋਡ ਇਜ਼ ਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਕੇ ਸਤ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਉਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਹਾਂ। ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਅੰਛਾ, ਫੇਰ ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਹੁਤ ਨੇਧਾ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਹਨੁਮਾਨ ਦਾ ਭਗਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਭਗਤ ਨੂੰ ਤਾਂ ਝੂਠ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਖੰਡ ਜੇਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਅਖੰਡ ਜੇਤੀ ਸਵਰੂਪ ਅਰਜੁਨ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਬਸ ਮੈਂ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਇਹ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਖੰਡ ਜੇਤੀ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਿੱਲ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਖੰਡ ਜੇਤੀ ਸਰੂਪ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਬਿੰਦੀ ਮਿਸਲ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਉਵੇਂ ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਲੈਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਭਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਾਲਾ ਫੇਰ ਥੱਲੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਬਾਦ ਰਾਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਉਵੇਂ ਕਲਯੁੱਗ ਦੇ ਬਾਦ ਸਤਿਯੁੱਗ, ਫੇਰ ਤ੍ਰੇਤਾ.....ਫੇਰ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਚੌਜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਹੁਣ ਉਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ। ਉਹੀ ਫੇਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇਗੇ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਮਿੱਠੀ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੀ ਸੁਣਦੀ ਹੈ, ਦੇਹ ਤਾਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਅਮਰ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਰੋਂਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਇਹ ਤਾਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਹੀ ਲੜ੍ਹਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ, ਇਸਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਰੋਣਾ ਪਿੱਟਣਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ - ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਭਰਾ (ਆਤਮਾ) ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਭਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗਨਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਅਵਸਥਾ ਜਮਾਓ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਖ਼ੁਦ ਨੂੰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਉਦੋਂ ਪੱਕੀ ਆਦਤ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ। ਅੰਤਰਮੁੱਖ ਹੋ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਕਢ ਸਕੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ। 8 ਘੰਟਾ ਤਾਂ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਭਾਵੇਂ ਕਰੋ। ਨੀਂਦ ਵੀ ਕਰੋ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ। 8 ਘੰਟਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਹੀ ਸੰਗਮ ਤੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਸਾਰੀ ਇਸ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦੀ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਬਾਪ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਥੂਲ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਲਿੱਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਨੇਟ ਵੀ ਇਸਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨੇਟ ਹੋਣ ਨਾਲ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤਿੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਈ ਗੰਦੇ ਖ਼ਿਆਲਾਤ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਫਲਾਣੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਗੰਧਰਵੀ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਈਏ। ਪਰ ਇਹ ਗੰਧਰਵੀ ਵਿਆਹ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦਕਿ ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ। ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਭ ਕਰੋਗੇ ਅਸੀਂ ਗੰਧਰਵੀ ਵਿਆਹ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਹ ਕਦੀ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਜਾਕੇ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਪੈਣਗੇ। ਨਾਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੜੀ ਖ਼ਰਾਬ ਗੱਲ ਹੈ। ਗੰਧਰਵੀ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨਾਲ ਦਿਨ ਲਗੀ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਗੰਧਰਵੀ ਵਿਆਹ ਕਰੀਏ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਦਾ ਬੜਾ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਇਹ ਬੱਚੇ ਕੰਮ

ਦੇ ਨਹੀਂ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲਗੀ ਹੈ ਉਸਤੋਂ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਸ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਖਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਬੜੇ ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਸਭਾ ਲਗੇਗੀ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਖ਼ਿਆਲਾਤ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਉਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ।

ਜੇ ਬੱਚੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਤੱਤਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਸਤਿਯੁਗੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸੇਬੁਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ - ਆਰਾਮ ਹਰਾਮ ਹੈ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣਨਗੇ। ਜੇ - ਜੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਥਾਪਨਾ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਭ ਪੁਆਇੰਟਸ ਧਾਰਨ ਕਰ ਫ਼ੇਰ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਰਾਮ ਵੀ ਹਰਾਮ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਸਰਵਿਸ, ਉਦੋਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਬੱਦਲ ਆਵੇ ਹੋਰ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ਼ ਹੋਕੇ ਗਏ ਸਰਵਿਸ ਤੇ। ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬਹੁਤ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਨਿਕਲਣਗੇ, ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਵੀ ਇਮਪਰੂਵ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇ ਸਾਡੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਚੰਗੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਮਝਣਗੇ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਫੇਲ ਵੱਜਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ਼ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਭੱਜੇ। ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਹਰ ਇੱਕ ਸੈਂਟਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਤਿਆਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਫੈਲਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਆਖਰੀਨ ਇੱਕ ਦਿਨ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਆਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਭੂਤ ਪੂਜਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਪੈਰ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਸਲਈ ਪੂਜਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹ ਤਨ ਲੋਨ ਲਿਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਖ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਸੇਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਹੋ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ... ਤਾਂ ਜੋ ਬਹੁਤਕਾਲ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹੇ ਹਨ ਉਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਾਂਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ, ਇਸਲਈ ਨਾਮ ਵੀ ਇਸ ਇੱਕ ਦਾ ਸ਼ਾਮ - ਸੁੰਦਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਹਾਂ ਪਰਮ ਆਤਮਾ, ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਗਿਆਨ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਹੋਕੇ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਜਮਾਉਣਾ ਹੈ, ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਭਰਾ (ਆਤਮਾ) ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ... ਇਵੇਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸੰਗ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਬੜਾ ਗੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਉਲਟੇ ਖਾਣ - ਪਾਨ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਖੁਦਾਈ ਖ਼ਿਦਮਤਗਾਰ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਜ ਯਾਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਭਵ:
ਖੁਦਾਈ ਖ਼ਿਦਮਤਗਾਰ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਖੁਦਾ ਜਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਖ਼ਿਦਮਤ (ਸੇਵਾ) ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਤੱਤਪਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਸਦਾ ਇਹੀ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਵੈ ਖੁਦਾ ਨੇ ਖ਼ਿਦਮਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸਨੇ ਕੰਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕਦੀ ਭੁਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਤਾਂ ਕਰਮਣਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਯਾਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਗੰਡਲੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ਼ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਸਮੀਪ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- , ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਵੇਖੋ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿਲ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਰਮ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ?
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜੀਆਂ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਰੋਜ਼ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ?
- ਉੱਤਰ:- “ਯੋਗ ਅਤੇ ਚਲਨ” ਦਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਰੋਜ਼ ਵੇਖੋ। ਚੈਕ ਕਰੋ ਕੋਈ ਡਿਸ - ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ? ਸਦੈਵ ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਆਪਣਾ ਵਕਤ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਫਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ? ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਨਾਲ ਦਿਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ?
- ਗੀਤ:- ਮੁਖੜਾ ਵੇਖ ਲੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ? ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਤਲਬ ਆਤਮਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਗਈ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਕਲ ਗਏ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੇ ਆਤਮਾਓ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਜਨਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਪੌੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ ਦਾ ਪਾਪ ਸਿਰ ਤੇ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਪਵੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਸਾਡਾ ਯੋਗ ਕਿੰਨਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ! ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਚੰਗਾ ਲਗੇਗਾ ਉਤਨਾ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗਰੰਟੀ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਹਰ ਇੱਕ ਵੇਖੋ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਯੋਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਯੋਗ ਲਗਾਵਾਂਗੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਂਗੇ, ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ, ਯੋਗ ਵੱਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਯੋਗ ਵੀ ਲਗੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਕਈ ਹਨ ਜੋ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ 15 ਮਿੰਟ ਵੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਮੇਰੀ ਦਿਲ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਹੈ ਜਾਂ ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਨਾਲ? ਕਰਮ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਹੈ? ਮਾਇਆ ਤੂਫਾਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਲਿਆਏਗੀ ਨਾ! ਖ਼ੁਦ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਅਵਸਥਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੈ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਹੈ? ਕਰਮ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਜੇ ਮਾਇਆ ਖੜੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਪਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੈ ਫਸਟ। ਆਏ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਫੇਰ ਜਾਣਾ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਕੇ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਕਦੀ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਸਦੈਵ ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਇਹ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਟੂਡੈਂਟ ਦੀ ਦਿਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਪਰ ਚਲਨ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਉਤਾਰਨਾ ਹੈ। ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਸਿਵਾਏ ਯਾਦ ਦੇ ਅਸੀਂ ਉਤਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਟਾਈਮ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਦੀ ਤਾਂ ਫੁੱਲ ਸੀਜ਼ਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਯੋਗ ਅਤੇ ਚਲਨ ਦਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ? ਮਨਸਾ, ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਕਰਮਣਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਈਟਿਅਸ ਬੁੱਧੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ? ਫਾਲਤੂ ਝੂਠ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ? ਡਿਸ ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ? ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਯੋਗ ਪਿਤਾ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਾ ਦਵੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਫਿਕਰਾਤ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਇਸ ਵਕਤ ਗਫਲਤ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜੇ ਹਲਕਾ ਪਦ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਹਲਕਾ ਪਦ ਹੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਇਹੀ ਮੰਤਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਲਕਸ਼ੇ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ। ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਮਿਲ ਗਈ। ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਨਵੀਂ - ਨਵੀਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਿਵੇਂ ਵਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਪੌੜੀ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਚਿੰਤਨ ਰਹੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵਾਂ? ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ

ਰਹੇਗੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਆਪਣਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਉਪਰ 63 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਹਨ। ਪਾਪ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਝੂਠ, ਸ਼ੈਤਾਨੀ, ਘਰ ਫਿਟਾਣਾ, ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਧੂਤੀਪਣਾ ਬੜਾ ਨੁਕਸਾਨਕਾਰਕ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਪਾਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਗਵਰਮੈਂਟ ਦੇ ਵੀ ਧੂਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਗਵਰਮੈਂਟ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓ ਬੜਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਕੜੀ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸਦੈਵ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਨਿਕਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਉਲਟਾ ਸੁਲਟਾ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਇੱਕ - ਦੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਕਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਹੀ ਖਿਆਲ ਰਹੇ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਬੈਠ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਲਾਈਂਡ ਫੇਥ, ਆਈਡੀਅਲ ਵਰਸਿਪ (ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ) ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਉਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੇਖਣ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਹਨ। ਵੇਖ ਲੈਣਗੇ, ਫੇਰ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵੀ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਝਗੜੇ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੋ। ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੰਬ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਪਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਫੇਰ ਰੱਖੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਬਣਾਈਏ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਲਾਮ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਜੇ ਕੁਝ ਮਤ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੰਕਰ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਤੇ ਖੜੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਤੇਜ਼ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਹ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਰੱਖੋ, ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਸੋ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਫਸਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕਦਮ ਨੱਕ ਤੋਂ ਫੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲੋ, ਪਰ ਚੱਲਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਮਤ ਝੱਟ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਛੱਡਦਾ ਨਹੀਂ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਸ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਗਏ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਰੋਗ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਛੁਟਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰੋਗੀ ਕਾਇਆ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਰੋਗੀ ਹਨ। ਇਹ ਰੋਰਵ ਨਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਲੋਕ ਗਰੁੱਪ ਪੁਰਾਣ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਗੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਸੀ। ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇਗਾ, ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਫੇਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ! ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣਗੇ। ਕੀ ਫਲ ਦੇਣਗੇ - ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਉਹੀ ਸਾਡੇ ਧਰਮ ਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੀ ਹੈ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਹੁਣ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ? ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਤਾਂ ਪਰਿਚੈ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ? ਮਨੁੱਖ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ 3 ਕੇਸ ਦੂਰ ਭੱਜਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ, ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ - ਹਿਅਰ ਨੇ ਏਵਿਲ.....ਮਾਇਆ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਹਿਅਰ ਨੇ ਬਾਬਾ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਾ ਸੁਣੋ। ਇਵੇਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਚਮਾਟ ਮਾਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧੀ, ਦੇਹਧਾਰੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਫੇਰ ਨਾਫਰਮਾਨਦਾਰ ਬਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਨਫਰਤ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਛੋ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਤਾਂ ਨਵਾਂ ਸਵਰਗ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਨਾਰਦ ਦਾ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਲਵੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਕੌਣ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤੀ? ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਿੰਦੀ। ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਵੀ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਹਨ? ਹਾਂ, ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਬਣਾਏ ਉਹ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਚੱਕਰ ਧਾਰੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸੀ, ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ, ਤ੍ਰਿਨੇਤ੍ਰੀ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਮਨੁੱਖ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜ਼ਰੂਰ ਰਚਿਅਤਾ ਹੀ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਰਚਤਾ ਦਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਿਥੋਂ ਮਿਲੇ। ਹੁਣ

ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਹਨ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਇਸ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਠਹਿਰਿਆ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਉਹ ਹਨ। ਰਚਨਾ ਵੀ ਉਹ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਰਨਕਰਾਵਨਹਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਿੱਖੇ, ਸਿਖਾਓ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਓ। ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ - ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ। ਬਾਕੀ ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਕੱਢੋ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪੋਤਾਮੇਲ ਵੀ ਕੀ ਨਿਕਲੇਗਾ! ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਕੀਤਾ - ਇਹ ਤਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਆਪਣਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਕਢਦੇ ਹਨ - ਕਿੰਨੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹੇ, ਕਿੰਨਾ ਪੁੰਨ ਕੀਤਾ? ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ- ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਕਹੋਗੇ - ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ?

ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਪੁਆਇੰਟ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਮੰਥਨ ਕਰੋ। ਜੋ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਰੋਜ਼ ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹੋ। ਉਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪੁਆਇੰਟਸ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਵੀ ਬਾਹਰ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਬੰਧੇਲੀਆਂ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਦੀ ਵੇਖਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਯਾਦ ਕਿੰਨਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਘਰ ਬੈਠੇ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਨਾਯਾਸ ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਦੇ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵਾਂਗੇ? ਸਾਡੀ ਚਲਨ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੈ? ਕੋਈ ਖਾਨ - ਪਾਨ ਦੀ ਲਾਲਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਕੋਈ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਅਵਿੱਭਚਾਰੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁਛੋ - ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਪਾਪ ਵੀ ਕੱਟਣੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਵੇਂ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜੋ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੋ। ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਰੋ ਪਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਵਸ਼ ਹਾਂ ਅਰਥਾਤ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ਼ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੀ ਰਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਮਤ ਤੇ। ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਪਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ? ਕੀ ਪਦ ਪਾਵਾਂਗੇ? 21 ਜਨਮ ਦਾ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕੋਈ ਵੀ ਫਰਜ਼ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਯੱਗ ਪਿਤਾ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਰਾਈਟਿਅਸ ਬੁੱਧੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਉਸ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਇੱਕ - ਦੋ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਸਮਾਚਾਰ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਝੂਠ, ਸ਼ੈਤਾਨੀ, ਘਰ ਫਿਟਾਨ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਇਹ ਸਭ ਛੱਡ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸਦੈਵ ਰਤਨ ਕੱਢਣੇ ਹਨ। ਇਵਿਲ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਸੁਣਨੀਆਂ ਹਨ, ਨਾ ਸੁਣਾਉਣੀਆਂ ਹਨ।

ਵਰਦਾਨ:- ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਅਖੁੱਟ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸਦਾ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਭਵ:

ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਸਾਗਰ ਦੁਆਰਾ ਰੋਜ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਖੁੱਟ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦਾ ਫਿਕਰ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸਭ ਪੁਰਾਣਾ ਹੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੇਫਿਕਰ ਬਣ ਗਏ। ਜੋ ਹੋਵੇਗਾ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਇਵੇਂ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਖੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਖੇਡ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਖਿਡਾਣਾ ਮੰਨਕੇ ਚਲੋ ਤਾਂ ਕਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- , ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਹਸਪਤਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਐਵਰਹੈਲਦੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੋ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਵੀ ਕਿਹੜਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਸਾਕਾਰ ਜਾਂ ਆਕਾਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਵੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਪ ਦਾ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ ਦੇ ਬਾਦ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਬਾਪ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਫ਼ਾਦਰ ਨੂੰ ਕਦੀ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਮਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਬੱਚੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਕਾਰ ਜਾਂ ਆਕਾਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫੁਰਸਤ ਸਦੈਵ ਹੈ। ਬਾਪ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਇਹ। ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ, ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਸਾਧਨਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਧਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤਾਂ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਹ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਝੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਆਵੇ ਉਦੋਂ ਸਮਝਾਵੇ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਟਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਹੈ ਨਾ - ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਐਵਰਹੈਲਦੀ ਹੋਣ ਦੀ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ, ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਹੀ ਸਾਰਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਇੰਨੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਸੁਪਾਕ ਕਿਹੜੇ - ਕਿਹੜੇ ਕਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। 84 ਜਨਮ ਜੇ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਭ ਦੇ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਸਭ ਧਰਮ ਇਕੱਠੇ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਉਂ ਬੈਠ ਕੱਢੀਏ? ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਵਕਤ ਤੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸਦੀ ਫ਼ੇਰ ਫਿਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤਾਂ ਹੋਣੇ ਹੀ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਫ਼ੇਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਤਿਯੁਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਫ਼ੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਚ ਮਰਤਬਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਕਈ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਸਮਾਚਾਰ ਲੱਜਾ ਦੇ ਮਾਰੇ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਪਰ ਪਤਾ ਤਾਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਟੀਚਰ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੇਕਰ ਪੜ੍ਹੋਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਵੀ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸਕੂਲ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਿਠਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਫ਼ੇਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਮਹਾਰਥੀ ਚਾਹੀਦੇ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗਾਇਡਸ ਵੀ ਖੜੇ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਰਿਸ਼ੀਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੇਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਫਸਟ ਗ੍ਰੇਡ, ਸੈਕਿੰਡ ਗ੍ਰੇਡ ਹਨ, ਥਰਡ ਗ੍ਰੇਡ ਸਭ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਖਾਤਿਰੀ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਕਾਇਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਂ ਟੀਚਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਸਭਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖਾਤਿਰੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਜਾਂ ਖਾਤਿਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਫਲਾਣਾ ਧਨਵਾਨ ਹੈ, ਰਿਲਿਜ਼ਿਅਸ ਮਾਇੰਡ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਖਾਤਿਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਫ਼ੇਰ ਬੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਦਸੇ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਬਸ ਇੱਕਦਮ ਥੱਲੇ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ

ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਭਗਵਾਨ, ਉਹ ਹੈ ਮੂਲਵਤਨ ਵਾਸੀ। ਸੂਖਸਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਹਨ ਦੇਵਤਾ। ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ। ਤਾਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਹਿਰਿਆ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਜੋ ਹੀਰੇ ਮਿਸਲ ਸੀ ਉਹ ਫੇਰ ਕੋੜੀ ਮਿਸਲ ਬਣ ਪਏ ਹਾਂ ਫੇਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਥੱਲੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਪਛਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਛਾਣ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਪਛਾਣ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਭਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਫੇਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਪਛਾਣ ਮਿਲੇਗੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ ਹੈ ਹੀ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ, ਗੋਲਾ, ਝਾੜ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਅੱਛਾ, ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੀ ਸੀ? ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਅਤੇ ਹੈ ਵੀ ਪੂਜਾ ਦਾ ਪੂਜਾ ਉਪਰ ਰਾਜ। ਹਾਲੇ ਰਾਜਾਈ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਰਾਜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਜੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਰ ਕੋਈ ਪੈਸੇ ਦੇ ਕੇ ਵੀ ਟਾਈਟਲ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਤੇ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ ਟਾਈਟਲ ਖਰੀਦ ਕੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਪਟਿਆਲੇ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਜੋਧਪੁਰ, ਬੀਕਾਨੇਰ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜਾ... ਨਾਮ ਤੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਨਾਮ ਅਵਿਨਾਸੀ ਚੱਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮਹਾਰਾਜੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਹਨ ਅਪਵਿੱਤਰ। ਰਾਜਾ, ਮਹਾਰਾਜਾ ਅੱਖਰ ਚੱਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਇਹ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ, ਕਿਸਨੇ ਰਾਜ ਲਿਆ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਰਾਜਾਈ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ - 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਤੇ ਪੜ੍ਹਕੇ ਇਸੇ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਬੈਰਿਸਟਰ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਕੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ ਹਨ ਪਰ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਤ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਅਰਥ ਕੁਵੇਕ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰੀਗਰ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੋ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਰਕੇ 8- 10 ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗੇ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਦੇ ਲੇਬਰਜ਼ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦੇ ਲੇਬਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਜਕਲ ਤੇ ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਇਨਵੈਸ਼ਨ ਵੀ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਵੀ ਜੋਰ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਝੱਟ ਫਲੈਟ ਤਿਆਰ। ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਨਾਲ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਸੰਸਕਾਰ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਚੱਲਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਗੁਡਮਾਰਨਿੰਗ ਕਰ ਫੇਰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਚੱਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦਾ ਸਿਰ ਤੇ ਬੇਝਾ ਹੈ। ਪੋੜ੍ਹੀ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੇਗੇ ਉਤਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਕਤ ਮਿਲੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਰਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਹਨ ਪਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਉੱਥੇ ਲਗਾ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਦਾ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ। ਉਹ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਹਨ। ਇਹ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਆਤਮਾ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖਾਸ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਖ਼ਤ ਹੈ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਦਾ। ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ। ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ, ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਦਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਅਕਾਲ ਹਨ, ਕਿੰਨੀਆਂ ਅਤਿ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਤਖ਼ਤ ਕਿਥੋਂ ਲਿਆਉਣਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਵੀ ਇਹ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਕੇ ਇਸ ਤਖ਼ਤ ਦਾ ਲੇਣ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਸਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਆਕੇ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਇਹ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਤੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਜਾਨਵਰਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਸੁਧਰਨ। ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਗੱਲ ਪੁੱਛੋ, ਬੇਲੇ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣਾ ਤੇ ਸੁਧਾਰ ਕਰੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਬੜੇ ਵਧੀਆ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਕਿਚੜ੍ਹਾ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿੰਗ ਦੇ ਮਹੱਲ ਵਿੱਚ ਕਬੂਤਰ ਆਦਿ ਦਾ ਕਿਚੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੰਡ ਪਾ ਦੇਵੇ। ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਕਿਚੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਬੜੀ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਰੇ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਦੇ ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਆਦਿ ਅੰਦਰ ਵੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬੜੀ ਸਫ਼ਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਸਫ਼ਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਕਰ - ਪਾਰਵਤੀ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਕਬੂਤਰ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਮੰਦਿਰ ਨੂੰ ਵੀ ਖ਼ਰਾਬ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਹੁਤ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ ਜੋ ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਬਣੇ। ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਸਦੈਵ ਰਤਨ ਨਿਕਲਦੇ ਰਹਿਣ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ

ਰੂਪ ਬਸੰਤ। ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀਤਾ ਹਾਂ, ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ...। ਮੇਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਇਹ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿਸਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ? ਇੱਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਫਿਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੀ ਬੁੱਧੀ ਖੁੱਲੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗੇ, ਸਮਝੋਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਝੂਠੇ ਚਿੰਤਰ ਹਨ। 10 ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲਾ, ਹਾਥੀ ਦੀ ਸੁੰਡ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਚਿੰਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ! ਇਹ ਸਾਰੀ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸਮਗਰੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਸਿਵਬਾਬਾ ਦੀ, ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ- ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਕਿਸ ਕੰਮ ਦੇ ਰਹੇ। ਕਈ ਤੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅੰਨ੍ਹੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਂ ਜੋ ਦੁੱਧ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਉਸਨੂੰ ਪਿੰਜਰਪੁਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਦੁੱਧ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੀਏ। ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਜੋ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਉਹ ਵਧੀਆ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਆਉਂਦੇ ਵੇਖੇ ਕਿਵੇਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਰਾਵਣ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਚੰਗਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਹ ਗ਼ਰੀਬ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤਦਬੀਰ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਰੂਪ - ਬਸੰਤ ਬਣ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸਦੈਵ ਰਤਨ ਕੱਢਣੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਪੱਥਰ (ਕੱਟੂ ਵਚਨ) ਨਹੀਂ ਕੱਢਣੇ ਹਨ।

2. ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖਾ ਬਣ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਉੱਚ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਾਇਆ ਜਾਂ ਵਿਘਨਾਂ ਤੋਂ ਸੇਫ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਛਤਰਛਾਇਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਵ: ਜੋ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਿਕਿਲਧੇ ਲਾਡਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਛਤਰਛਾਇਆ ਅਧਿਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਛਤਰਛਾਇਆ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਦਾ ਮਾਇਆ ਤੇ ਵਿਜੈਈ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੂਪੀ ਛਤਰਛਾਇਆ ਸਰਵ ਵਿਘਨਾਂ ਤੋਂ ਸੇਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਵਿਘਨ ਛਤਰਛਾਇਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਛਤਰਛਾਇਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਗੱਲ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਾੜ ਸਮਾਨ ਗੱਲਾਂ ਰੂਈ ਦੇ ਸਮਾਨ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਿਏ, ਲੋਕ ਪ੍ਰਿਏ ਅਤੇ ਸਵੈ ਪ੍ਰਿਏ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ।

"ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ"

ਅੱਜ ਸੂਰ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦਾ ਰਿਸਪਾਂਡ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਵਿਦੇਹੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਦੇਹ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸਲਈ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਦੇਹੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਵਿਦੇਹੀ, ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਵਿਦੇਹੀ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਵਿਦੇਹੀਪਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵਿਦੇਹੀ ਆਤਮਾ - ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਇਸ ਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਬਣ ਕਰਕੇ ਕਰਮ ਕਰਾਓ। ਇਹ ਦੇਹ ਕਰਨ ਹਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਹੋ। ਇਸੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ "ਵਿਦੇਹੀ ਸਥਿਤੀ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਦੋ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰੱਖੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਸਦਾ ਅਸ਼ਰੀਰ ਭਵ, ਵਿਦੇਹੀ ਭਵ, ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਭਵ! ਦਾਦਾ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਅਵਿਅਕਤ ਸਥਿਤੀ ਭਵ, ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸਵਰੂਪ ਭਵ, ਆਕਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਭਵ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣਾ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਵਿਅਕਤ ਭਾਵ, ਦੇਹ ਭਾਨ, ਵਿਅਕਤੀ ਭਾਵ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਆਓ। ਵਿਅਕਤੀ ਭਾਵ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਆਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਰਹੋ। ਤੀਸਰੀ ਦੇ ਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਨਮ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗਿਰਾਵਟ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ, ਇਹ ਪਰਾਈ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਿਨਾਂ ਆਗਿਆ ਦੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਆਗਿਆ ਦੀ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਵੱਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਨ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ, ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਹੈ " ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ"। ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋ। ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਂਗਲੀ ਪਕੜ ਚੱਲਣ ਵਿੱਚ, ਉੱਠਣ - ਬੈਠਣ ਵਿੱਚ ਫਾਲੇ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਫਾਲੇ ਕਰ ਚਲਣਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਫਾਲੇਅਰਸ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਲੇਕਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਦਿ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਲੇਕਿਕ, ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਦਾ ਸਾਧਨ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਕੀ ਕਰਾਂ, ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਂ, ਇਵੇਂ ਕਰਾਂ ਜਾਂ ਉਵੇਂ ਕਰਾਂ ਇਸ ਵਿਸਤਾਰ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। " ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ"।

ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਕਰਮ ਸਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨਿਮਿਤ ਬਣੀ। ਕਰਮ ਵਿੱਚ, ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ, ਕਰਮ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ, ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵਿਦੇਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ, ਤਨ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਮਨ ਦੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਧਨ ਦਾ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪੈਸਾ ਸਫਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਸਾਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਾਕਾਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ। ਕਰਮਬੰਧਨੀ ਆਤਮਾ, ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨ ਦਾ ਐਗਜੈਂਸ਼ਿਅਲ ਬਣੇ। ਤਾਂ ਸਾਕਾਰ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਏਹੀ ਪਾਠ ਹੋਇਆ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਤਨ ਦੇ ਪੁੱਛਦੇ, ਸਬੰਧ ਦੇ ਪੁੱਛਦੇ ਜਾਂ ਧਨ ਦੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੀ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਸਾਇੰਸ ਵਾਲੇ ਹਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਕੰਪਿਊਟਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲੋਂ ਇਹ ਕੰਪਿਊਟਰ ਐਕੂਰੇਟ ਹੈ। ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਵੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਐਕੂਰੇਟ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਜੀਵਨ ਹੀ ਐਕੂਰੇਟ ਕੰਪਿਊਟਰ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕੀ, ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕੰਪਿਊਟਰ ਨਾਲ ਵੇਖੋ। ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਵੇਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਸ਼ਨਚਿਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਪ੍ਰਸ਼ਨਚਿਤ ਹਲਚਲ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵੀ ਟੇਡਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਲਿਖੇ ਤਾਂ ਟੇਡਾ ਬਾਂਕਾ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਹੈ ਬਿੰਦੀ। ਤਾਂ ਬਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਟੇਡਾਪਣ ਹੈ? ਚਾਰੋਂ ਪਾਸਿਓਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਿੰਦੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਸਿਓਂ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾ ਹੀ ਵੇਖਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਿਹਾ ਹੀ ਵੇਖਾਂਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਉਲਟਾ ਭਾਵੇਂ ਸੁਲਟਾ ਵੇਖੋ। ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਮਤਲਬ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਫੇਰ ਵੀ ਸਾਰ ਕੀ ਨਿਕਲਿਆ? ਫਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਫਾਦਰ ਜਾਂ ਫਾਲੇ ਆਕਾਰ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਫਾਦਰ। ਭਾਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰੋ ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰੋ। ਪਰ ਸ਼ਬਦ ਉਹ ਹੀ ਹੈ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ, ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ " ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੰਦੇ ਜਗਤਗੁਰੂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਸਾਕਾਰ ਜਗਤ ਦੇ ਲਈ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਕੁਮਾਰ, ਸ਼ਿਵਕੁਮਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸਾਕਾਰ ਰਚਨਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਸਾਕਾਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੈਂਪਲ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ, ਗੁਰੂ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਗਤ ਦੇ

ਅੱਗੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਜਗਤਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਜਗਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਵੰਦਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਗਤਪਿਤਾ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਜਾਂ ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਉਹ ਮਾਲਿਕ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਪਤੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਹੈ ਪਿਤਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਜਗਤ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਜਗਤ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਬਣ ਹੁਣ ਅਵਿਅਕਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਾਲੇ ਅਵਿਅਕਤ ਸਥਿਤੀ ਭਵ ਦਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਮਝਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਇਤਨਾ ਨਿਆਰਾਪਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਨਿਆਰੇਪਣ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਫਿਰ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ।

ਅੱਜ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਂਭਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਲੇਨ ਲਈਏ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਮਾਲਿਕ ਉਹ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ, ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਰਬ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਦਾਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵੀ ਉਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੀ ਰਬ ਨਿਮਿਤ ਕਿਉਂ ਬਣਿਆ। ਦੂਸਰੇ ਤਾਂ ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂਨੂੰ (ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਦਾਦੀ) ਵੀ ਉਠਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਨਾ, ਇਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਆਦਿ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਦੇ ਪਾਰੂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਆਦਿ ਸਮੇਂ ਇਕੱਠੇ ਦੇ ਤਪ ਸਥਾਨ ਤੇ ਇਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਦੇ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਸਰਲ ਸੁਭਾਅ, ਇਨੇਸੈਂਟ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਇਸ ਪਾਰਟ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੀ ਸਾਥੀ ਵੀ ਬਣੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਵੀ ਰਹੀ, ਇੰਨੇ ਹੀ ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਸਾਥੀ ਬਣਨ ਦੀ, ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਵੀ ਸੰਭਾਲੇਗੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਵਰਦਾਨ ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਲਕੀਰ ਬਣ ਗਏ। ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰਬ ਬਣਨ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਇਹ ਨੂੰਧ ਨੂੰਧੀ ਗਈ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਸ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਤਨਾ ਵਕਤ ਇਤਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਐਡਜਸਟ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਐਡਜਸਟ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਲਿਫਟ ਕਾਰਨ ਐਕਸਟਰਾ ਗਿਫ਼ਤ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਸਭ ਵੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਾਜਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਹਾਂਜੀ, ਹਾਂਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਧੀਆ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਯੁਕਤੀ ਪੂਰਣ ਕੰਮ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਿਲਣ ਦਾ ਵਾਧਾ ਤੇ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਵਿਧੀ, ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਹਾਲੇ ਤੇ 18ਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। 17 ਤੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਸਭ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਬਣ ਦੇਹ ਤੋਂ ਕਰਮ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਰਚਿਅਤਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਅਜਿਹੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦਾ, ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਰਿਸਪਾਂਡ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਨੇਹ ਸੰਪੰਨ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

"ਟੀਚਰਜ਼ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ - ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ"

1. ਟੀਚਰ ਸਦਾ ਸਵੈ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਖੁਦ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਾਲੀ, ਵਧਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੀ ਟੀਚਰਜ਼ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਕਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਣ ਵੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਅਤੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਜਾਵੇ। ਤਿਆਗ ਨਾਲ ਭਾਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਸਦਾ ਤਿਆਗ ਹੀ ਭਾਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਫਲ... ਸਦਾ ਇਸ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਨਾਲ ਸਵੈ ਨੂੰ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਡਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਨਿਮਿਤ ਸਮਝਣਾ ਇਹ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਇਹ ਵੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ - ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਜਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਮਾਂ ਕੀਤਾ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਖਾਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਜੇਕਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਮਾਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ। ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਦੀ ਥਕੇਗੇ ਨਹੀਂ। ਸੇਵਾ ਅਥੱਕ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ।

ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਸਮਾਨ। ਤਾਂ ਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਚਲੇ। ਸੈਂਟਰ ਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਦੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ ਦੀਆਂ ਅਨੁਭੂਤੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਬਣਾਓ। ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਾਤਾਵਰਣ ਕਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਖੁਦ ਕੁਵਾਲਟੀ ਵਾਲੇ ਬਣ ਕੁਵਾਲਟੀ ਵਾਲੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਜਾਵੇ। ਅੱਛਾ।

2. ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਮਣੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ(ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਣੀ) ਅੱਜ ਦੇ ਵਕਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਹੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਸ ਦੇਵੀ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਸੰਤੋਸ਼ੀ ਦੀ। ਸੰਤੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣਾ ਵੀ ਸੌਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਤੋਸ਼ੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਜਲਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੰਤੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਟੈਂਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਨੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਇਸ ਕਾਰਨ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ

ਵੱਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਸਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਣੀਆਂ ਬਣ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਵੋ। ਆਪਣੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਬਣਾਓ। ਪਹਿਲਾਂ ਖੁਦ ਤੋਂ ਖੁਦ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ ਫਿਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ, ਫਿਰ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ ਤਾਂ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਈ ਕਹਿਲਾਵੇਗੇ। ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਵੀ ਤਿੰਨ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ, ਸੇਵਾ ਤੋਂ, ਫਿਰ ਸਾਥੀਆਂ ਤੋਂ। ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲੀਤੇ ਹਨ ਨਾ। ਚੰਗਾ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਹਲਚਲ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਅਚਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਇਹ ਬਾਪ ਦੇ ਸਥਾਨ ਅਚਲ ਘਰ ਹਨ। ਤਾਂ ਅਚਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣਾ ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ ਤੇ ਅਚਲ ਘਰ ਪਹੁੰਚੀ। ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣ ਗਈ ਲੇਕਿਨ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਲਕੀਰ ਹੋਰ ਵੀ ਜਿੰਨੀ ਲੰਬੀ ਖਿੱਚਣਾ ਚਾਹੇ ਖਿੱਚ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਤੇ ਆ ਗਈ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਬਣ ਗਈ ਤਾਂ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਹੋ ਗਈ। ਹੋਰ ਸਭ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ - ਤਾਂ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਹੋ ਗਈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇਸ ਹਿਮੰਤ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ ਫਿਰ ਵੀ ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਹਿਮੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋ। ਛੋਟੇ ਹੋ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਹੋ ਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਹਿਮੰਤ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸੇ ਰਿਗਾਰਡ ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਨਿਮਿਤ ਬਣਨ ਦਾ ਵੀ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਇਸੇ ਮਹੱਤਵ ਨਾਲ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਜਿੰਨੇ ਮਹਾਨ ਉਏ ਨਿਰਮਾਣ। ਜਿਵੇਂ ਫਲਦਾਇਕ ਬ੍ਰਿਖ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਝੁਕਣਾ। ਅਜਿਹੇ ਜੋ ਨਿਰਮਾਣ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਖਾਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੀ ਇਹ ਹੈ ਅੱਛਾ!

"ਕੁਮਾਰਾਂ ਨਾਲ ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ"

ਕੁਮਾਰ ਮਤਲਬ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਤਲਾਕ ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਲਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਨਾ। ਜਾਂ ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਜੇ ਸਦਾ ਸਮਰਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸਦਾ ਸਮਰਥ ਰਹਿਣਾ ਮਤਲਬ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਮਰੱਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰੀਆਂ ਹਨ। ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਮਾਰ ਮਤਲਬ ਆਪਣੇ ਹਰ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਅਨੇਕਾਂ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਰੇਖਾ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੇ। ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਦੀ ਰੇਖਾ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਣ। ਅਜਿਹੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਹਰ ਕਰਮ ਇੰਵੇਂ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਜੇ ਦੁਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਮ ਦੀ ਰੇਖਾ ਸਪਸ਼ਟ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਅਜਿਹੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਖਾਤੇ ਨੂੰ ਸਦਾ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਇਹ ਹੀ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਯਾਦ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਭਵ।
ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਤੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਣਾਈ ਹੈ ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਲਾਸ਼ੂ ਟਚਿੰਗ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨ ਦੀ, ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਬਣੇ ਮਤਲਬ ਸਵਾਰਥ ਭਾਵ ਤੋਂ ਸਦਾ ਮੁਕਤ ਰਹੋ। ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਿਸਵਾਰਥ ਪਨ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਬਣ ਸਕੋਗੇ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ। ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੋਗੇ। ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ੍ਰਵਸਵ ਤਿਆਗੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਰਲਤਾ ਅਤੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਗੁਣ ਆਵੇਗਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਰਹਿਮ ਕਰੋ, ਬਾਪ ਜੇ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸਤੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਸ਼ਰਾਪ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹੋਗੇ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਮਾਇਆ ਦਾ ਸ਼ਰਾਪ ਕਿਉਂ ਲਗਦਾ ਹੈ? ਸ਼ਰਾਪਿਤ ਆਤਮਾ ਦੀ ਗਤੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਬਾਪ ਅਤੇ ਪਤ੍ਰਾਈ ਦਾ (ਗਿਆਨ ਰਤਨਾ ਦਾ) ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਦਾ ਸ਼ਰਾਪ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, 2. ਆਸੂਰੀ ਚਲਣ ਹੈ, ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਤਾਂ ਹੁਣ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮ- ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਜੋ ਹੈ ਉਹ ਸ਼ਰਾਪਿਤ, ਦੁੱਖੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰਾਪ ਅੱਖਰ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦਾ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਅੱਖਰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ, ਫਰਮਾਨਬਰਦਾਰ ਹਨ, ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਨਾਫਰਮਾਨਬਰਦਾਰ ਹਨ, ਉਹ ਬੱਚਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਣ ਪਰ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਵਰਸਾ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਤੇ ਚਲਦੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਗੋਇਆ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸ਼ਰਾਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੈ ਜੇਕਰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਮਾਇਆ ਦੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਸਿਰ ਮੱਥੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਤੇ ਬੁੱਧੀਵਾਨਾਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਨਹੀਂ ਮਣੇਗੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਲਾ ਖੋਲਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਪਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ! ਬਾਪ ਤੇ ਗ਼ਰੀਬ ਨਵਾਜ਼ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਆਕੇ ਕਿੰਨਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਣਗੇ! ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਠਹਿਰੇ। ਬਾਪ ਤੇ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਕੋਈ ਆਪਘਾਤ (ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ) ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸਤਿਆਨਾਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ, ਆਪਣੀ ਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲੋ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਅਜਿਹਾ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ! ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੁਣਦੇ ਤਾਂ ਹਨ ਪਰ ਝੋਲੀ ਨਹੀਂ ਭਰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਆਸੂਰੀ ਚਲਣ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰੋ, ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪਰੀਸਥਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰੀਸਥਾਨ ਸੂਰਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਆਦਿ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੱਖਰ ਹੀ ਗ਼ਲਤ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਖੁਦ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ? ਹੁਣ ਮਨ ਕੀ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਕੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜੇ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਪੇੜੀ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਆਦਿ ਹੈ ਪਰ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਨਾ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਭ ਸੈਂਟਰਜ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਰਾਜਾਈ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਕੀ ਜਾਕੇ ਬਣਨਗੇ! ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਆਪਣੇ ਤੇ ਤਰਸ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਬਣਾਂਗੇ ਫਿਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਇਤਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਯੋਗ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਯੋਗ ਬਿਨਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ ਪਰ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਯੋਗ ਬਿਨਾਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ? ਗਿਆਨ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਯੋਗ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੱਚੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅੱਕਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਤਾਂ ਯਾਦ ਬਿਨਾਂ ਵਿਕਰਮ ਕਿਵੇਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਸਜਾ ਬਹੁਤ ਖਾਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਥੂਲ ਕਮਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ

ਕੋਈ ਸਜਾ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਸਜਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇ। ਬੱਚੇ ਬਣਕੇ ਅਤੇ ਬੇਅਦਬ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਜਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰੋ, ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁਫਤ ਆਪਣਾ ਘਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਪਰੋਂ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਰਹੇਗਾ, ਚਿਲਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਐਵੇਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ, ਬਾਕੀ ਕਿਸ ਕੰਮ ਦਾ ਰਿਹਾ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ। ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਹਰੇਕ ਆਪਣੇ ਪਦ ਨੂੰ ਵੇਖ ਲੈਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ? ਜੇ ਸਰਵਿਸੇਬਲ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਣਗੇ, ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦਾਸ - ਦਾਸੀ ਆਦਿ ਜਾਕੇ ਬਣਨਗੇ। ਫਿਰ ਸਜਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਉਸ ਵਕਤ ਦੇਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਧਰਮਰਾਜ ਦਾ ਰੂਪ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਭੁੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਜਾ ਤੇ ਇੱਥੇ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ ਨਾ। ਜਿੰਨਾ ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਗੇ, ਸ਼ੋਭਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਤੇ ਕਰੋ। ਬੰਧੇਲੀਆਂ ਵੀ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦਿਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਫਿਰ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹੋ। ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫੱਸਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਫਲਾਣੀ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਖਰਾਬ ਸੰਕਲਪ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਖਰਾਬ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੰਦਾ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦੀ ਚਲਨ ਠੀਕ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਆਉਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਚਲਣ ਚਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਾਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਸਭ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦਸਦੇ ਹਨ, ਇਸਨੇ ਇਵੇਂ ਬਦਚਲਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਂਟਰਜ ਤੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਗੰਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੱਜਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਦੇ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਗੰਦਗੀ ਹੈ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਆਵੇ, ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਕਦਮ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਕੇ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਬਚਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਬਾਬਾ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਖਬਰਦਾਰ ਰਹੋ, ਕਿਤੇ ਆਪਣੇ ਕੁੱਲ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਕੋਈ ਗੰਧਰਵੀ ਵਿਆਹ ਕਰ ਇਕੱਠ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਫਿਰ ਗੰਦੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਆਪਣੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ, ਨਾ ਕਿ ਬੁਰੀ ਗਤੀ ਕਰਨ। ਬੁਰੇ ਤੋਂ ਬੁਰਾ ਹੈ ਕਾਮ, ਫਿਰ ਕ੍ਰੋਧ। ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਪਰ ਮਾਇਆ ਵਾਰ ਕਰਕੇ ਸਰਾਪ ਦੇ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਕਦਮ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੋਇਆ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੜੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਕਦਮ ਰਵਾਨਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨਾ - ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣ ਆਏ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਜਾਕੇ ਅਸੁਰ ਬਣ ਗੰਦ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਫਿਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਲਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੀ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਹੀ ਤਤਪਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ - ਰਹਿੰਦੇ ਪਛਾੜੀ ਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਘਰ। ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਰਾਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਥੱਕ ਮਤ ਜਾਣਾ... ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਰਾਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਾਂਤੀਧਾਮ ਜਾਣ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਘਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਧੋਖਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ?

ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਵੱਲ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਹੇ - ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਪੁਰਸਾਰਥ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਛੱਡ ਦੇਵੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਮਾਨਾ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਮਾਨਾ ਸੁੱਧ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਾਪ ਵੱਲ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਹੈ - ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ, ਘੱਟ ਗੱਲ ਹੈ! ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ, ਯੋਗ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਕੇ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਪੁਚਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਇਹ ਖਾਮੀਆਂ ਕੱਢ ਦੇਵੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁਫਤ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰੋਗੇ। ਬਾਪ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ, ਸੁਭਾਗਿਆ ਖੇਲਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੁਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਸਨ ਸੇ ਫੇਰ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੁਰਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਧਰਮ ਦੇ ਜੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣਗੇ। ਯੋਗ ਸਿਖਕੇ ਜਾਣਗੇ। ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਜੇ ਟੂਰਿਸਟ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਹੁਣ ਸੂਰਗ ਦੇ ਗੇਟ ਖੁਲ੍ਹਣੇ ਹਨ। ਝਾੜ ਤੇ ਸਮਝਾਓ, ਵੇਖੋ ਤੁਸੀਂ ਫਲਾਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਫਲਾਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਦੱਸੋ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਯੋਗ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਉਹ ਚਾਹਣਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਹੱਠਯੋਗੀ, ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੋਗ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਮੀਸ਼ਨ ਵੀ ਬਾਹਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਬੜੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਧਰਮ ਦੇ ਜੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਉਣਾ ਤਾਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇੱਕ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲੇਜ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਕ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਖਬਾਰਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਨਹੀਂ

ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਣ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਖਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੀ ਪੁਰਾਣੀ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਨਗੇ। ਢੇਰ ਆਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਹੀ ਚੰਗੀ ਗਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਇਥੋਂ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਿਲੇਗੀ ਜਾਂ ਫਿਰ ਮਿਸ਼ਨ ਬਾਹਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵੇਗੇ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਸਭ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨਾ ਮਤਲਬ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਨਾ। ਪੈਪ ਆਦਿ ਇਵੇਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਸੋਹਣੇ ਬਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੋਹਣੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਹੋਰ ਵੀ ਸੁੰਦਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਈ। ਜਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਚਿੱਤਰ ਹੋਣਗੇ ਉਤਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕੋਗੇ। ਸ਼ੌਂਕ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਈਏ। ਸਦਾ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋਗੇ ਉਹਨਾ ਮਾਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਮਾਣ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਮਾਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਯ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਨਾਲੇਜ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਭੱਜਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਭੇਜੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਖਿਆਲ ਚਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਫਾਰਨਰਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਮੇਸ਼ ਬਿਲਵਡ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਓ। ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੋਲਸੇਲ ਮੈਂਤ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਹੋਲਸੇਲ ਅਤੇ ਰਿਟੇਲ ਵਪਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੋਲਸੇਲ, ਵਰਸਾ ਵੀ ਹੋਲਸੇਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਲਵੇ। ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ ਹਨ ਹੀ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ, ਗੋਲਾ, ਝਾੜ, ਪੌੜੀ, ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਅਤੇ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ?... ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਪੂਰੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਵਰਸਾ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਤਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਫੇਰ ਢੇਰ (ਅਦਲੀ - ਬਦਲੀ) ਕਿਸਨੇ ਕੀਤੀ? ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਟੂਰਿਸਟ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਆਕੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਪਾਉਣਗੇ। ਪੁਆਇੰਟਸ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋਗੇ, ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ਼ ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਚਲਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਕੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ- ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਹੋ ਗਿਆ ਉਹ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਅਕਲ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਵੱਲ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਧੋਖੇ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੱਖ ਆਪਣੇ ਕੁੱਲ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।
2. ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਭੱਜ ਦੌੜ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਬਦਚਲਣੀ ਨਹੀਂ ਚਲਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਸਫਲਤਾਮੂਰਤ ਭਵ: ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਮੂਰਤ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣੀਆਂ ਹਨ ਇੱਕ - ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਣ ਦੀ ਯੂਨਿਟੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਆਪ ਵੀ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੋ। ਸਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਓ ਤਾਂ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਜੀਵਨ ਬਾਪ ਦੀ ਸੂਰਤ ਦਾ ਦਰਪਣ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਰਪਣ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਜੇ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਦਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਤਮ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਕੇ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੀਆਦਾਨ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਦੁਆਵਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹੋ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਮਾਈਟ ਮਿਲੇਗੀ, ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਮੁੱਖ ਅਥਾਰਟੀ ਕਿਹੜੀ ਹੈ? ਉਸਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਮੁੱਖ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਵਾਂਗੂੰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ।
- ਗੀਤ:-** ਬਦਲ ਜਾਏ ਦੁਨੀਆਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਭਗਤ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਉਹ ਵੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬੱਚੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਔਰਤ ਦੀ ਸਿਵਾਏ ਪਤੀ ਦੇ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸਿਵਾਏ ਔਰਤ ਦੇ ਹਰ ਪਾਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵੀ ਬੇਵਫ਼ਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਵੀ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੇਵਫ਼ਾਦਾਰ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਦੋਵੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬਣਕੇ ਫਿਰ ਬੇਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਨ ਹਾਈਐਸਟ ਅਥਾਰਟੀ। ਆਲਮਾਈਟੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਲਮਾਈਟੀ ਕਹੋਗੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮਾਈਟ ਹੈ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜੀਤ ਕਿਵੇਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ। ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਲੋਕ ਅਥਾਰਟੀ ਹਨ ਨਾ, ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ, ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੀ, ਇਵੇਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਲਮਾਈਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਨਾਲੇਜ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਨਾਲ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ, ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਿਲਕੁਲ ਡਿਫਰੈਂਟ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹੀ ਜਾਨਣ। ਉਹ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ- ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਫਿਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਕੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਵੀ ਸਤਸੰਗ ਆਦਿ ਹਨ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਸਾਈਂ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਇਥੋਂ ਦੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਨਿਕਲ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦੀਆਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਯੁਕਤੀਆਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਸੁਣਾਕੇ ਅਨੇਕਾਂ ਦਾ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਬੜੀ ਨਿਰਭਉ, ਅਡੋਲ ਅਤੇ ਯੋਗਯੁਕਤ ਚਾਹੀਦੀ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਵੇਸ਼ ਆਦਿ ਨਾ ਆਵੇ, ਯੋਗਯੁਕਤ ਪੱਕਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥੀ ਹੋ, ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਥੀ ਮਤਲਬ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਇਸ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਮੰਨਾ ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਵਧੀਆ ਕਪੜੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਛੀ - ਛੀ ਤਮੰਨਾਵਾਂ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਾਲੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮਾਈਟ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਯੋਗ ਦੀ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਝੱਟ ਦੱਸ ਦੇਣਗੇ, ਇਹ - ਇਹ ਖਾਮੀਆਂ ਕੱਢੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਕਾਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਾਸ਼ੀਨਾਥ ਸਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗ੍ਰਾਹਕ ਮਿਲਣਗੇ, ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਸੁਰੂਡ ਬੁੱਧੀ (ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬੁੱਧੀ) ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਗੰਗਾ ਇਸ਼ਾਨਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਓ। ਗੁਪਤ ਵੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹਨੁਮਾਨ ਦਾ ਮਿਸਾਲ। ਹੋ ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਨਾ। ਜੁੱਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਸਮਝ ਸਿਆਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਹਾਲੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਖਾਮੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੱਟੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਇਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਭ ਆਉਣਗੇ। ਇੱਕ ਹੀ ਹੱਟੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਣਗੇ ਕਿੱਥੇ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਭਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਹੀ ਰਸਤਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਤੇ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੱਟੀ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਅਜਿਹਾ ਜਦੋਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ

ਐਨਾ ਹੈ ਨਾ - ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਏ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਧੰਧਾ ਹੈ। ਸਭਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ? ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ, ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਕਹਿਣਗੇ ਬਰੇਬਰ ਭਗਵਾਨ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਰਚਿਅਤਾ ਤੇ ਉਹ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਕਲੀਅਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬੀ. ਕੇ. ਵੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਐਲਾਦ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਰਚਦੇ ਕਿਵੇਂ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੂਦਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਪੇਚੀਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਕੇ ਸਮਝਾਏ ਤਾਂ ਸਮਝਣ। ਜੇ ਦੋਵੇਂ ਸੀ ਉਹ ਸੂਦਰ ਬਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭੀਏ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਯੁਕਤੀਆਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਸਮਝ ਜਾਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੀ. ਕੇ. ਦਾ ਤਾਂ ਭਾਰੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਪਰਚੇ ਆਦਿ ਵੰਡਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਐਰੋਪਲੇਨ ਤੋਂ ਪਰਚੇ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਅਖਬਾਰ ਜਿਤਨਾ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਹੋਵੇ, ਉਸਦੇ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਪੁਆਇੰਟਸ ਸੀੜੀ ਆਦਿ ਵੀ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਅਤੇ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ਾ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖਿਆਲਾਤ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਸਰਵਿਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਧਾਈਏ? ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਵਧੀਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਦ ਵੀ ਉੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰੇਕ ਐਕਟਰ ਦਾ ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਲਾਈਨ ਜਰੂਰ ਲਿਖਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਆਕੇ ਸਾਕਾਰੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਕੋਣ - ਕੋਣ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਤਾਂ ਇਹ ਲਾਈਨ ਵੀ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਸਿੱਧ ਕਰ ਦੱਸਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਹੀ ਗੀਤਾ ਦੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਫੁੱਲ ਨਾਲੇਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਫੁੱਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ - ਅਜਿਹੇ ਖਿਆਲ ਕਰ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜੈਪੁਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਸਥਾਈ ਰਹੇਗਾ। ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਵੇਖਣਗੇ ਇੱਕ- ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮਮਾ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਰਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਰਸਵਤੀ ਕੋਣ ਹੈ? ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੇਟੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕੀ? ਅਨੇਕ ਬੇਟੀਆਂ ਅਨੇਕ ਨਾਮ ਵਾਲਿਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਨਾ। ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਅਡੋਪਟ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਇੱਕ ਹੈਡ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੂਸਰਾ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਇਮ ਮਨਿਸਟਰ ਵੀ ਦੂਸਰਾ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਏਬਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਟਾਈਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਚੁਣਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਮੈਨਰਜ਼ ਇਹ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਿਗਰਡ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖੋ! ਅਨਪੜ੍ਹ ਜੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਗਰਡ ਰੱਖਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਿੱਖੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਗਰਡ ਰੱਖਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਰਿਗਰਡ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਉਹ ਵੀ ਸਿੱਖ ਜਾਣਗੇ। ਅਨਪੜ੍ਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਵੀ ਅਨਪੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਉਠਾਇਆ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਫੀਮੇਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸਗਾਈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ -- ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਨੂਪੁਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਜਾਕੇ ਬਣਾਂਗੇ। ਕੰਨਿਆਂ ਦਾ ਬਿਗਰ ਵੇਖੇ ਵੀ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਗਾਈ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਫਲਾਣਾ ਮੰਤਰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਸਭ ਰੁਝਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਕੇ ਸਗਾਈ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੰਨਿਆ ਦੀ ਸਗਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਭੁੱਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਟਾਈਮ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਕੇ ਵਾਪਿਸ ਤੇ ਕੋਈ ਜਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਸਾਜਨ ਪਹਿਲਾਂ ਚੱਲੇ ਫਿਰ ਬਰਾਤ ਜਾਵੇ। ਸੰਕਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਬਰਾਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੈ ਸਾਜਨ ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਸਜਨੀਆਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਬਰਾਤ। ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਬੱਚੇ ਦਾ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇਕੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਗੁਲਗੁਲ ਬਣਾ ਸਭਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬਿਠਾ ਕੇ ਗੁਲ- ਗੁਲ ਬਣਾਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਛੀ - ਛੀ ਨੂੰ ਆਕੇ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਾਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਕਲਪ- ਕਲਪ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਛੀ-ਛੀ ਨੂੰ ਗੁਲ-ਗੁਲ ਬਣਾ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਛੀ - ਛੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਯੁਕਤੀਆਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਖਾਣ - ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਛੀ - ਛੀ ਤਮੰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਮਾਈਟ (ਸ਼ਕਤੀ) ਲੈ ਨਿਰਭਉ ਅਤੇ ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਜੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਭਟਕ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਰਚਣੀ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਆਪਣੇ ਤਪੱਸਵੀ ਸਵਰੂਪ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਇੰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਤਪੱਸਵੀ ਸਵਰੂਪ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾਓ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਜਮਾਂ ਦਾ ਖਾਤਾ ਵਧਾਓ। ਫਿਰ ਜਮਾਂ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਖਜ਼ਾਨੇ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣ ਦਿੰਦੇ ਜਾਵੇ। ਤਪਸਵੀਮੂਰਤ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ- ਤਪ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਫੈਲਦੀ ਹੋਈ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਆਉਣ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਸਵੈ ਨਿਰਮਾਣ ਬਣਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਮਾਣ ਦਿੰਦੇ ਚਲੇ - ਇਹ ਹੀ ਸੱਚਾ ਪਰੋਪਕਾਰ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰੰਟ ਦੇਣ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੋਗੇ, ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਇਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਰੰਟ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਆਸੂਰੀ ਸੁਭਾਵ ਕਿਹੜਾ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ?
- ਉੱਤਰ:-** ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਫੈਲਾਉਣਾ, ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਆਸੂਰੀ ਸੁਭਾਅ। ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਫੈਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਤੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਜਾਣਗੇ ਉੱਥੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਫੈਲਾ ਦੇਣਗੇ ਇਸਲਈ ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰ ਮੰਗਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:-** ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਦੀਵੇ ਅਤੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦੀ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਸਿਕਿਲੱਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਦੀ ਲਾਈਨ ਸੁਣੀ। ਗੀਤ ਤੇ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਦੀਵਾ ਕੀ ਹੈ, ਤੂਫ਼ਾਨ ਕੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਦੀ ਜੇਤ ਉਝਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਜੇਤ ਜਗਾਉਣ ਲਈ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਦੀਵਾ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸਦੀ ਬੜੀ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਦੀਵਾ ਜੇਕਰ ਬੁਝ ਗਿਆ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸਲਈ ਦੀਵਾ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੋਝਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਭੁੱਖ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਤੇ ਬੜੇ ਮਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਘੋਰ ਹਨੇਰਾ। ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਜੇਤ ਉਝਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੇਤ ਤੁਹਾਡੀ ਉਝਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਖ਼ਾਸ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਜੇਤ ਉਝਾ ਗਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਕਰੰਟ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੇ? ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਰੰਟ ਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਕਰੰਟ ਜੇਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਲਬ ਵਿੱਚ ਰੋਸ਼ਨੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਰੰਟ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ ਵੱਡੀ ਮਸ਼ੀਨ ਨਾਲ। ਵੇਖੋ, ਬਾਂਬੇ ਵਰਗੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਆਦਮੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਰੰਟ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਮਸ਼ੀਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਜੇਤ ਬੁਝੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰੰਟ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਗਾਵੇ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਸਭਦੀ ਜੇਤ ਜਗਾਉਣ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦੀ ਜੇਤ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਜੇਤ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੇਤੀ ਸਵਰੂਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਤੀ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਤ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਖੰਡ ਜੇਤੀ ਦਾ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਰਜੁਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਤੇਜ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਕਰੰਟ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਰੰਟ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਦ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰੋ ਅਰਥਾਤ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰੋ। ਲਿਬਰੇਟ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਆਓ, ਆਕਰ ਲਿਬਰੇਟ ਵੀ ਕਰੋ, ਪਾਵਨ ਵੀ ਬਣਾਓ। ਇਥੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਲੈ ਚਲੋ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰ ਦੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਰਮ, ਇੱਕ ਰਾਜ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੰਗਾਮਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਤੰਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ। ਇੱਕ ਹੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਝਗੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਝੋ ਇਸਤੀ - ਪੁਰਸ਼ ਦਾ ਝਗੜਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਂ, ਬਾਪ, ਬੱਚੇ, ਭਾਈ - ਭੈਣ ਆਦਿ ਸਭ ਤੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਫੈਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਜਿੱਥੇ ਜਾਵੇਗਾ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੀ ਫੈਲਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੂਰੀ ਸਵਭਾਵ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਉੱਥੇ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੇਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਉੱਥੇ (ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ) ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਵੀਟ ਸਾਈਲੈਂਸ ਹੋਮ। ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਜੀਵਨਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਫਿਰ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਇੱਕ ਅੱਧਾ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਹ ਕੀ ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਸਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੰਨੇ ਜਨਮ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਇੰਨੇ ਜਨਮ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਧਰਮ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੀ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਨਵਾਂ ਖੰਡ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਕੀ ਇਹ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੋਧੀ ਖੰਡ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਖੰਡ ਨਵਾਂ ਹੋਇਆ

ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਝਾੜ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਜੇ ਨਿਕਲੇ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਨਾ - ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਪੱਤੇ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਹਰੇ ਪੱਤੇ ਨਿਕਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬੌਰ (ਫੁੱਲ) ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਨਵਾਂ ਝਾੜ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਬੀਜ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਪਰਵਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੂਰੀ ਪਰਵਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਸੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਏ। ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ। ਹੁਣ ਕੋਣ ਹੱਥ ਲਗਾਵੇਗਾ! ਉਹ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਬਾ ਵਰਸਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਸਮਾਚਾਰ ਪੁੱਛ ਪੇਤਾਮੇਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਉਵੇਂ ਦਾ ਪਿਆਰ। ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਭਾਵੇਂ ਪਿਆਰ ਕਰਣਗੇ, ਅੰਦਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਬੁੱਧੂ ਹੈ, ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਖਿਆਲ ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਚੰਗਾ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਮਿਲੇਗਾ। ਕੋਈ ਇੰਨਾ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਇੰਵੇਂ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਬਾਹਰ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਲਿਬਰੇਟਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਲਿਬਰੇਟਰ ਅਤੇ ਗਾਈਡ ਕੋਣ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਪਿਓਰਟੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਏਵਰ ਪਿਓਰ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਪਵਿੱਤਰ ਤੋਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਉੱਤਰਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਹੁਣ ਮੌਤ ਤਾਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹੁਣ ਅੰਤ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਪੰਪ ਕਿੰਨਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਸ੍ਰਰਗ ਹੈ। ਐਰੇਪਲੇਨ, ਬਿਜਲੀਆਂ ਆਦਿ ਕੀ - ਕੀ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪੰਪ। ਇਹ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਬਿਜਲੀਆਂ ਆਦਿ ਸਭ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਭ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ। ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਾਲਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ - ਵਧੀਆ ਕਾਰੀਗਰ ਲੋਕੀ ਵੀ ਆਉਣਗੇ। ਉਹ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਉਣਗੇ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਦਿ ਸਿੱਖੇ ਹੋਏ ਵਧੀਆ - ਵਧੀਆ ਕਾਰੀਗਰ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਫੈਸ਼ਨ ਸਾਰਾ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿਚੋਂ ਆਉਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਬਹੁਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਤੇ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ, ਰਚਿਅਤਾ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੇਲ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਰਚਨਾ। ਵਰਸਾ ਰਚਤਾ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਜੋ ਹਨ ਉਹ ਨੋਟ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬਾਪ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਰਤੱਵ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰਨਾ। ਉਹ ਸੁੱਖਧਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦਾ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਹੇ ਲਿਬਰੇਟਰ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੇਵਿਨ ਦਾ ਗੇਟ ਬਾਪ ਹੀ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਗੇਟ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ, ਦੂਸਰਾ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦਾ। ਹੁਣ ਜੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਜੇ - ਜੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਘੱਟ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਚੰਗੀਆਂ - ਚੰਗੀਆਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨੋਟ ਕਰੋ ਤਾਂ। ਸਮੇਂ ਤੇ ਕੰਮ ਆ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੇਲੇ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਅਸੀਂ ਦੱਸਾਂਗੇ ਉਹ ਫੇਰ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਕੋਣ ਹਨ ਜੋ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਦਾ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬੇਲੇ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤੇ ਸਾਰੇ ਭਰਾ ਹੋ। ਫਿਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਜਿਸਨੂੰ ਲਿਬਰੇਟਰ, ਗਾਈਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ। ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਨੂੰ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ। ਸਨ ਸ਼ੇਜ ਫਾਦਰ ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਛੋਟਾ ਸਟਾਰ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੇਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੇਲ ਇੱਕ ਜਿਹੀ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਹੈ, ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ, ਲਿਬਰੇਟਰ ਅਤੇ ਗਾਈਡ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਨਾ। ਆਕੇ ਨਾਲੇਜ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਵੀ ਇਤਨਾ ਹੀ ਹਾਂ। ਨਾਲੇਜ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੈਠਾਂਗੇ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਵਰ ਹੈ, ਆਰਗਨਜ਼ ਮਿਲ ਗਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਧਨੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗਨਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਐਡਮ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਡਮ ਹੈ ਪਹਿਲਾ - ਪਹਿਲਾ ਆਦਮੀ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸਿਜਰਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਫਿਰ ਰਚਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹੈ ਪੁਰਾਣਾ ਪਰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਕੋਈ

ਦੱਸੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ! ਰਚਿਅਤਾ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੇ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਇਤਨੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਣ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ, ਕਦੇ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ। ਕੋਈ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਬਾਸੀ ਲੈਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕਮਾਈ ਦੇ ਵਕਤ ਕਦੇ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਗ੍ਰਾਹਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਧੰਧਾ ਠੰਡਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਬਾਸੀ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਿਓਂਕਿ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਆ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਪੁਆਇੰਟਸ ਆਦਿ ਵੀ ਨੋਟਸ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਸ਼ਰੂਡ ਬੁੱਧੀ ਝੱਟ ਨੋਟ ਕਰਣਗੇ - ਇਹ ਪੁਆਇੰਟਸ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਦੀ ਚਲਣ ਵੀ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸੈਸੀਬੁਲ ਟੀਚਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫਿਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ। ਮੈਨਰਜ਼ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਐਬਸੇਂਟ ਰਿਹਾ, ਉਹ ਵੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਡਲ ਹੈ, ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਬਾਬਾ ਕੀ ਕਰਣਗੇ! ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਤਦਬੀਰ ਇੱਕ ਹੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਣਗੇ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਪਾਸ, ਕੋਈ ਫੇਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਜੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਨੇਸ਼ਨ ਵੇਖ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਲਿਬਰੇਟ, ਗਾਈਡ ਹੈ! ਹੇਵਿਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਰਾਜ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹਵਾ ਨਾ, ਇਸਨੂੰ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ, ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨੋਟ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਮਾਈ ਖੁਸ਼ੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਦੇ ਵਕਤ ਕਦੇ ਉਬਾਸੀ ਆਦਿ ਨਾ ਆਵੇ, ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਇੱਧਰ - ਉੱਧਰ ਨਾ ਭਟਕੇ। ਪੁਆਇੰਟਸ ਨੋਟ ਕਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ।

2. ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਦਾ ਪਿਆਰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਅੱਛੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਵੈ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪਰ - ਉਪਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਇਆਜੀਤ, ਵਿਜੇਈ ਭਵ:
ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਵੈ ਕਲਿਆਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਬਣੋ। ਮਾਇਆਜੀਤ ਵਿਜੇਈ ਬਣਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸ੍ਵੈ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣੋ ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਵੰਡੋ ਅਤੇ ਵਧਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਹੁਣ ਵਿਧਾਤਾਪਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ ਅਰਥਾਤ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਸ੍ਵੈ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਵਿਦਾਈ ਦੇਵੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਮੇਸੂ ਵੈਲਯੂਏਬਲ ਸਮੇਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਪੂਰੇ - ਪੂਰੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣੋ, ਮਦਦਗਾਰ ਬੱਚੇ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚੇ ਕਿਹੜੀ ਬਹਾਨੇਬਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:-** ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚੇ ਇਹ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਬੜੀ ਗਰਮੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਠੰਡ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਗਰਮੀ ਹੋਈ ਜਾਂ ਠੰਡੀ ਪਈ ਤਾਂ ਨਾਜ਼ੁਕ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਤੇ ਸਹਿਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ- ਸੁੱਖ ਗਰਮੀ - ਸਰਦੀ, ਨਿੰਦਾ ਸਤੂਤੀ ਸਭ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਹਾਨੇਬਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਧੀਰਜ ਧਰ ਮਨਵਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਕਦੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਕਦੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਦੁੱਖ -ਸੁੱਖ, ਸਤੂਤੀ ਨਿੰਦਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਗਰਮੀ ਲਗਦੀ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਠੰਡੀ ਵਿੱਚ ਰਹੀਏ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਠੰਡ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਵੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਮੇਸੂ ਵੈਲਯੂਏਬਲ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹਾਨਾ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਬਾ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਬਣਾਉਣ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਜੇ ਸ੍ਰਗ ਸੀ ਹੁਣ ਨਰਕ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਸ੍ਰਗ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਸੁੱਖੀ ਸਨ ਫਿਰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜੇ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਰਜਾ ਦਾ ਰਾਜ ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣੋ, ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸੱਕਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਇਆ ਦੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਤੋਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਓ। ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਧਾ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਜੇ ਚੰਗੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਗੇ, ਪਦ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਸਨਮੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਜੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹਾਂ, ਸਧਾਰਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਜ ਪਾਇਆ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਗਵਾਇਆ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਣ, ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣੋ। ਲੋਕ ਖੁਦਾਈ ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮਦਦਗਾਰ ਤਾਂ ਬਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਖੁਦਾ ਆਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਹੁਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਓ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲੋ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਪਾਵਨ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਣ।

ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂਲੋਕ। ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸੇ ਲਈਏ ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖ ਜੀਵਨ ਬਣਾ ਲਈਏ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਜਦੋਂ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਈਏ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖੂਬ ਧਨ ਆਦਿ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਦੀ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ। ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚੇ ਤੇ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹਨ। ਚੰਗੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸੱਕਣਗੇ। ਯਾਦ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡੋ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਯਾਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਸਾਰੇ ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੱਕ

ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਕੋਈ ਗਣੇਸ਼ ਨੂੰ, ਕੋਈ ਹਨੁਮਾਨ ਨੂੰ, ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵੀ ਅਧਾਕਲਪ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਸਭ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਦਰਸੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬੀਜਰੂਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਗੀਤਾ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੇ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ? ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਚਿੰਤਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤੇ ਕੰਪਲੀਟ ਲਿਖਣੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹੈ। ਉਪਰੋਂ ਜੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹੀ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੀ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਧਾਮ, ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਾਵਨ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਬਦਲ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੂਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹਾਰ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਹਾਰੇ ਹਾਰ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਜਿੱਤੇ ਜੀਤ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਦਾ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਚਿੰਤਰ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚ ਕਰਕੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੀ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਦਾ ਖੇਡ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਵੀ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾਕੇ ਫਿਰ ਪੂਜਾ ਕਰ ਤੇੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਇੰਨੇ ਬਣਾਕੇ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਡੁਬੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ, ਜੇਗੂਫੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ- ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਗਲਾਨੀ ਦੇ ਬਣਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੇ ਪਰਹੇਜ਼ ਦੱਸੀ ਹੈ, ਉਹ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਭੋਜਨ ਬਣਾਓ, ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਖਾਓ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਪੂਰਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ - ਮਦਰ। ਸਿਰਫ ਫਾਦਰ ਤੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਭ ਫਾਦਰ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਉਹ ਤੇ ਗਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮਦਰ - ਫਾਦਰ ਦੋਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ - ਮਦਰ, ਇਹ ਅੱਖਰ ਵੀ ਇਥੋਂ ਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ, ਹੁਣ ਉਹ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਕੇ ਇਹ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ, ਫਾਲੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਮੂੰਹ ਮਿੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਸਪੂਤ ਬੱਚੇ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮਮਾ - ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਬਸ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਓ - ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਉਣਗੇ। ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ - ਮਮਾ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹੀ ਇਸ ਬੱਚੇ ਦਾ ਰਿਸਪੋਂਸੀਬਲ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਝੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਣਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰਾ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਦੁਨਿਆਵੀ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਬਦਤਰ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਤੇ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਜਾਣਗੇ ਪਰ ਉੱਚ ਪਦ ਨਹੀਂ। ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਕੇ ਜਾਣਗੇ। ਉੱਚ ਪਦ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਣਗੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕਰਧਾਰੀ ਬਣੋ ਅਤੇ ਬਣਾਓ। ਯੋਗੀ ਵੀ ਪੱਕੇ ਬਣੋ ਅਤੇ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਲੱਜਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ! ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਸੱਚ ਦੱਸਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਭੁੱਲਦੇ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਵੇ। ਹੁਣ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਗਿਓ ਰਾਵਣ ਗਿਓ... ਇਸ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂਕਿ ਰਾਮ ਦਾ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਸਭ ਪਤਾ ਚਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਸਭ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਗੇ ਨਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਤਾਂ ਖੇਡ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਖਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ

84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੋਂ ਹੁਣ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਰੋਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਇਹ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮ ਬੰਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲੋ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਵੋ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੇ ਬਾਦ ਹੀ ਸੂਰਗ ਦੇ ਗੇਟ ਖੁਲਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਇਹ ਨਾਮ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਗੇਟ ਵੇ ਟੂ ਹੇਵਿਨ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲੜਾਈਆਂ ਤਾਂ ਚੱਲਦੀਆਂ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਬੋਲੇ ਮੁਸਲਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਕਦੋਂ ਲੱਗੀ ਹੈ, ਇਹ ਮੁਸਲਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਲੜਾਈ ਹੈ। 5000 ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਯੱਗਿਆ ਵੀ ਰਚਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਰਾਜਾਈ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਧਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ। ਜਿਸਮਾਨੀ ਵਿਦਿਆ ਤਾਂ ਕੰਮ ਆਉਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਇਸ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਕਿਹੜੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਲਗੀਏ। ਉਹ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਡਿਗਰੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਲਈ। ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਭੰਗੂਰੇ (ਚਨੇ) ਵੀ ਮਿਲਣਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਤਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹੈ। ਕਿਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਭੰਗੂਰੇ ਵੀ ਗਏ। ਇਹ ਕਮਾਈ ਤਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਮੌਤ ਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕਮਾਈ ਕਰ ਲਈਏ। ਇਹ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ - ਮਾਤਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁੱਠੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਭੰਗੂਰੇ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਹੀ ਬੰਦਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੜਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਤਨ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੰਗੂਰਿਆਂ (ਚਨਿਆਂ) ਨਾਲ ਮਮਤਵ ਛੱਡੋ। ਜਦੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਭੰਗੂਰਿਆਂ ਦੀ ਮੁੱਠੀ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੇ ਸਭ ਖਾਕ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨੀ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਭਰਨੀ ਹੈ। ਚਨਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਰਮਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਦਰ - ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰ ਰਾਜਾਈ ਪਦ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਸਭ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਤਪੱਸਵੀ ਮੂਰਤ ਭਵ:
ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਤਪੱਸਵੀ ਮੂਰਤ ਬਣੋ। ਤਪਸਵੀਮੂਰਤ ਮਤਲਬ ਹੱਦ ਦੇ ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪ। ਜੇ ਲੈਣ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸਦਾਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਗਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਪੱਸਵੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਇਹ ਹੀ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਤਪਸਵੀਮੂਰਤ ਬਣਨ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਵੇ ਮਤਲਬ ਹੱਦ ਦੇ ਮਾਨ - ਸ਼ਾਨ ਦੇ ਲੇਵਤਾਪਨ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣੋ। ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਤਾਪਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਇਮਰਜ ਹੋਣਗੇ ਉਦੋਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਸੰਸਕਾਰ ਦੱਬ ਜਾਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਰਮ ਦੇ ਫਲ ਦੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਕਾਮਨਾ ਰੱਖਣਾ ਵੀ ਫਲ ਨੂੰ ਪੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਾਪਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਰਾਜ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਆਤਮਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਥੱਕ ਗਈ ਹੈ, ਥਕਾਵਟ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ, ਅਨੇਕ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਏ, ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕੀਤਾ, ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ - ਖਾਂਦੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਦੁੱਖੀ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਤੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਥਕਾਵਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਸਭ ਥਕਾਵਟ ਮਿਟਾਉਣ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ? ਸ਼ਿਵ। ਇੱਥੇ ਜੋ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਐਕਟਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡਾ ਪਾਰਟ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਹੈ ਘਰ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਝ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਚੱਕਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਤਿਯੁਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਰਪੀਟ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਜੋ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਘਰ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਲੈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਹੈ, ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਸਭ ਖੰਡ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਖਿਆਲਾਤ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਨਾਟਕ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਐਕਟਰਜ਼ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਸਵੀਟ ਹੋਮ। ਉਸ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋਵੇ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਧਰਮ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਨਵੀਂਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਚੱਕਰ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਘਰ। ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਅਸੀਂ ਥੱਕ ਗਏ ਹਾਂ। ਪੈਸਾ ਵੀ ਖਰਚ ਕੀਤਾ, ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਪੁਰਾਣਾ ਕਹਾਂਗੇ? ਨਹੀਂ। ਨਾਟਕ ਤਾਂ ਕਦੇ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਨਾਟਕ ਤੇ ਨਿੱਤ ਨਵਾਂ ਹੈ। ਇਹ ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਐਕਟਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਥਕਾਂਗੇ। ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਥਕਣ ਜਾਂ ਤੰਗ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੰਗੀ ਵੇਖਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਰਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਰਥ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਵਾਰਸ ਮਤਲਬ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਵਾਰਸ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੈਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰੋ ਮਿਸਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਦੋਂ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਮੁਰਝਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਜੋ ਗਾਰਡਨ ਆਫ਼ ਫਲਾਵਰ। ਸਤਿਯੁਗ ਗਾਰਡਨ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੋ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋਈਆਂ, ਗਾਰਡਨ ਮੁਰਝਾ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਨਾਲੇਜ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਯਾਦ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਹੇਵਿਨ ਰਚੇ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਰਚੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ

ਦੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਫਿਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ - ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਹਰੇ ਮੁੱਖ ਦੇਵੇ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਝੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਘਰ ਬਾਰ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ ਵਿੱਚ ਧੰਧੇ ਧੇਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਰਹਿੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਸਟੈਂਡੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਰਮ ਕਰਦੇ, ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਟੈਂਡੀ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਰ ਬਾਰ ਛੱਡੋ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ। ਇਹ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਹਠਯੋਗ। ਤੁਸੀਂ ਘਰ - ਬਾਰ ਛੱਡਦੇ ਹੋ, ਇੱਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਗੰਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਲਗ ਪਿਆ ਹੈ! ਗਰੀਬ ਆਦਿ ਕਿਵੇਂ ਰਹੇ ਪਏ ਹਨ। ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਵੀ ਨਫਰਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਜੋ ਵਿਜ਼ਟਰ ਆਦਿ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਸਥਾਨ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਗਰੀਬ ਆਦਿ ਕਿਵੇਂ ਗੰਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਰਕ, ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਰਕ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਾਹੁਕਾਰ ਲੋਕੀ ਕਿਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਗਰੀਬ ਕਿਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਗੰਦਗੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਫਰਕ ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਨਾਉਣਗੇ, ਕੋਈ ਚਾਂਦੀ ਦੇ, ਕੋਈ ਇੱਟਾਂ ਦੇ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਖੰਡ ਹਨ। ਇੱਕ ਯੂਰਪ ਖੰਡ ਹੀ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੇ ਸਿਰਫ ਅਸੀਂ ਹੀ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਹਰਸ਼ਿਤ ਮੁੱਖ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇ। ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਟੈਂਡੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਅਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ। ਇਹ ਕਿਉਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ! ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸਟੂਡੈਂਟ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਤੇ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਟੀਚਰਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਟੀਚਰ ਹੈ, ਇੱਕ ਹੀ ਸਟੈਂਡੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਨਾਇਬ ਟੀਚਰਜ਼ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਹੈ ਇੱਕ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਬ੍ਰਾਂਚਾਂ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖੀ ਰਹਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ। ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਵੀ ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਸਭ ਕੁਝ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ ਕੋਈ ਹਾਸਟਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਰਹੇਗਾ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸੇਫ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਵੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੰਗ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤਿੱਖੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੰਡਰ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਆਪ ਵਰਗੇ ਬਣਾ ਕੇ ਹੋਰ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਮਾਚਾਰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ੰਟ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਆਏ ਹੋ, ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਪੇਸ਼ੰਟ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ 7 ਰੋਜ਼ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਦ੍ਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੈਕੇ ਆਉਣਾ। ਇਹ ਮਧੁਬਨ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਿੰਡ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਸੁਦ੍ਰ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਖਰਾਬ ਕਰੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਚਲਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਰਾਇਲ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਅੱਗੇ ਚਲਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ - ਉੱਥੇ ਕੀ - ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਭ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਇੱਥੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉੱਥੇ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਲਈ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗੇ। ਟੀਚਰ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਟੀਚਰਜ਼ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਟੀਚ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਕੇ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਹ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਇਹ ਪਦ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਇੱਥੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਵਿਸ਼ਨੁਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਅਲੈਕਿਕ ਘਰ। ਲੈਕਿਕ, ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਲੈਕਿਕ। ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਬਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਓ। ਉਹ ਹੈ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ, ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਅਲੈਕਿਕ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖਸਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੇ ਇੱਥੇ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੇ ਪਰਲੇਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵੇਖ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਫਿਰ। ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਅਲੈਕਿਕ ਵੰਡਰਫੁਲ ਬਾਪ। ਇਸ ਅਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਉਹ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਰਕੇ ਅਖੰਡ ਜੋਤੀ ਜਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਮਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਮਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਨੇ ਮਤ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਫਿਰ ਦ੍ਰਿਧੀ ਕਿੰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ

ਹੈ - ਸਾਨੂੰ ਸਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰ ਸਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਵੇ। ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਗੇ ਨਾ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਅੱਜ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ ਹੈ, ਕਲ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਭ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਨੇੜੇ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਸਿਵਬਾਬਾ ਇਸ ਰੱਥ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋ ਆਏ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਇਹ ਭਾਗੀਰਥ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਣਗੇ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਵਾਰੀ। ਭਾਗੀਰਥ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ।

ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਕਿੰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਨਵੀਆਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਬਾਦ ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਚੱਕਰ ਸਾਰਾ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀਆਂ ਵੀ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਨੈਚਰਲ ਕਲੈਮਟੀਜ਼ ਵੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਬੰਬਜ਼ ਬਣਾਕੇ ਰੱਖੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਤੇ ਆਉਣੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਂਬਜ਼ ਨਾਲ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਲਸ਼ਕਰ ਨੂੰ ਤੇ ਫਿਰ ਛੱਡਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਬੰਬਜ਼ ਸੁੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਇੰਨੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਭੁੱਖੇ ਮਰਣਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਿਪਾਹੀ ਆਦਿ ਕੀ ਕਰ ਬਣਨਗੇ। ਅਰਥ ਕੂਵੇਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਬੰਬਜ਼ ਡਿੱਗਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਖੂਨੇ ਨਾਹਿਕ ਖੇਲ੍ਹ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰਮਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਯਾਦ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬੁੱਧੀ ਕਿਤੇ ਭਟਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਕਰਮ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ, ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰੀਦੀ ਤਾਂ ਚੱਕਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਚੜ੍ਹੇ। ਪਰੰਤੂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ, ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦੇ। ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਵੇਖਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਸਭ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਯਥਾਰਥ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਭਵ:

ਯਥਾਰਥ ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਾਮਨਾ ਦਾ ਭਾਵ। ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਮਤਲਬ ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਭਾਵਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਫਲ ਦੇਣਾ। ਸੇਵਾ ਮਤਲਬ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਮੇਵਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣਾ। ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤਪੱਸਿਆ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਅਸਲ ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਹੈ ਉੱਥੇ ਤਪੱਸਿਆ ਦਾ ਭਾਵ ਵੱਖ ਨਹੀਂ। ਜਿਸ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤਿਆਗ ਤਪੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਉਹ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੇਵਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤਿਆਗ ਤਪੱਸਿਆ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕੰਬਾਈਨਡ ਰੂਪ ਦਵਾਰਾ ਸੱਚੇ ਯਥਾਰਥ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਦਾ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨੀ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਵਿਜੰਤੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਵੇਸਟ ਨਾ ਕਰੋ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਵੋ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਕਿਹੜੀ ਇੱਕ ਰਿਕੁਐਸਟ ਕਰਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:-** ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਬਾਪ ਰਿਕੁਐਸਟ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦੀ ਲਾਜ ਰੱਖੋ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਗੰਦਾ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਹੋਵੇ। ਸਤ ਬਾਪ, ਸਤ ਸਿੱਖਿਅਕ, ਸਤਗੁਰੂ ਦੀ ਕਦੇ ਨਿੰਦਾ ਨਾ ਕਰਵਾਓ। ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੋ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਰਹਾਂਗੇ।
- ਗੀਤ:-** ਤੁਮੇਹ ਪਾਕੇ ਹਮਨੇ ਜਹਾਂ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਮੇਹ ਪਾਕੇ ਸਾਰੇ ਜਹਾਨ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਵੀ ਹੋ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਅਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ ਮਤਲਬ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਕਰਾਉਣ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਬਣਨ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਪੜ੍ਹਨ ਆਏ ਹੋ ਮਤਲਬ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਗੀਤ ਤੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਰੂਹਾਨੀ ਟੀਚਰ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਾ ਸਾਨੂੰ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਵਿੱਚ ਹੈ? ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਪ੍ਰਿੰਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਜੈ ਬਾਪ, ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਕਰਾਉਣ ਪ੍ਰਿੰਸ-ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਜਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਂਗੇ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜੇ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ - ਟੀਚਰ - ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਵਰਸਾ ਵੀ ਇਤਨਾ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਦੇਣਗੇ। ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਕਲ ਕਰਾਉਣ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਾਂਗੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਗਮ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਸ ਪਾਰ ਹੋ, ਉਸ ਪਾਰ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸ੍ਵਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਕੇ ਹੀ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਲਾਇਕ ਬਣੇ ਹਾਂ - ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਾਰਦ ਭਗਤ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਭਗਤ ਸੀ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਕਰਾਉਣ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨ ਆਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ਼ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਬਹੁਤ ਉੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰਿਆ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਕੇ ਫਿਰ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਪੂਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅੱਧਾਕਲਪ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਬਰੇਬਰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਹੈ ਸਧਾਰਨ ਤਨ, ਪਰੰਤੂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ - ਜਾਂਦੇ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ, ਇਹ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਹਨ ਨਾ। ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਵੀ ਵੇਖੋ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਮਾਲਾ ਵੀ ਵੇਖੋ। ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣੇਗੀ। ਵਿਜੰਤੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਨਿਰੰਤਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਆਪਣਾ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੋਡੀਆਂ ਪਿਛਾੜੀ ਬੰਦਰ ਨਾ ਬਣੋ। ਬੰਦਰ ਚਨੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਰਤਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਕੋਡੀਆਂ ਅਤੇ ਚਨੇ ਪਿਛਾੜੀ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ! ਰਾਵਣ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਰਾਵਣ ਦੀ ਕੈਦ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਕਰਾਉਣ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕੋਈ 4 - 8 ਘੰਟਾ ਆਕੇ ਬੈਠੇ। ਨਹੀਂ, ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਪਾਵਨ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸ਼ਣਭੁੰਗਰ (ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ) ਦਾ ਸੁੱਖ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਸੁੱਖਧਾਮ

ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਨਾ ਕਿ ਦੇਹ। ਦੇਹ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਹੋ। ਦੇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਲਿਕ ਨਹੀਂ। 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪਾਪ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਫ਼ਰੀਡਮ ਦਵਾਈ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਫ਼ਰੀਡਮ ਦਵਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਫ਼ਰੀਡਮ ਰਾਜ ਕਰੋ। ਉੱਥੇ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ, ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਕੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁਛੋ - ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਹਨ ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਤੇ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈ - ਝਗੜਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਣ। ਨਾਪਾਸ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਹੀ ਗਵਾ ਦੇਵੋਗੇ। ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਜਿਸਟਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਣ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪੇ ਹੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹੋ। ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਤੇ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੇ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਫਿਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ ਉਹਨੇ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਉਦੋਂ ਇਹ ਮਾਲਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਲਗਾਓਗੇ, ਪੜ੍ਹੋਗੇ, ਆਪਣਾ ਬੈਗ - ਬੈਗਜ਼ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦੇਵੋਗੇ ਤਾਂ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਰਿਟਰਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ। ਮਨੁੱਖ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੈਸੇ ਤੇ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਦਦ ਕਰੀਏ। ਬਾਪ ਰਾਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਣਗੇ। ਨਾ ਕੋਈ ਲਸ਼ਕਰ ਜਾਂ ਸੈਨਾ ਆਦਿ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਆਦਿ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਕੰਨਿਆ ਨੂੰ ਦਰੋਜ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੇਟੀ ਬੰਦ ਕਰ ਚਾਬੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਸ਼ੇਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਜਨੀਆਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਪਤ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਬਾਹਰ ਦਾ ਭਭਕਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਵਿਕਾਰੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੋਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਜਨਮ ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਹੋਣੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਅਨਾਜ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਬੁੱਧੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਬੁੱਧੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਤੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੁਆਰਾ ਕਰਾਉਣ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਸਬਕ (ਪਾਠ) ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਕੀ ਕਰਣਗੇ! ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਕੀ ਟੀਚਰ ਸਭ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕਰੋ, ਪੰਤੂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣੋ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਖ਼ਿਦਮਤ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਹਾਂ? ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਚਿੰਤਰ ਤਾਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਦੇ ਬਾਦ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੋ ਹੋ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਪੁਰਾਣੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਭੁੱਲੇ ਹਾਂ? ਇਹ ਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਜੁੱਤੀ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜੁੱਤੀ ਵੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਚੋਲਾ ਛੱਡ ਨਵਾਂ ਪਾਵਾਂਗੇ, ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਪੁਰਾਣੀ ਜੁੱਤੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਕਲ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਚਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਭਵਿੱਖ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਕਰਾਉਣ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਉਸ ਰਾਜਾਈ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਖੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕਿੰਨਾ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਅਤੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਜੇ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਪਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਰੋਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭਦੇ ਕੋਲ ਮੁਰਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਨਾ ਵੀ ਮਿਲੇ, 7 ਰੋਜ਼ ਦਾ ਕੋਰਸ ਮਿਲ ਗਿਆ ਨਾ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਆ ਗਈ। ਸੂਰੂ ਵਿਚ ਤੇ ਭੱਠੀ ਬਣੀ ਫਿਰ ਕੋਈ ਪੱਕੇ, ਕੋਈ ਕੱਚੇ ਨਿਕਲ ਪਏ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਇਆ ਦਾ ਤੂਫਾਨ ਵੀ ਤਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। 6 - 8 ਮਹੀਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਫਿਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਘਾਤ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਦੁਸ਼ਤਰ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੀ ਹਾਰ ਖਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਪਦ ਗਵਾਂ ਦੇਵੋਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਰਤਬੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ ਰਾਜਾ- ਰਾਣੀ, ਕੋਈ ਵਜ਼ੀਰ, ਕੋਈ ਪਰਜਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੀਰੋ ਜਵਾਹਰਤਾਂ ਦੇ

ਮਹਿਲ, ਪਰਜਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਸਾਹੁਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੀਰੋ - ਜਵਾਹਰਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਵੀ ਵੇਖੋ ਪ੍ਰਜਾ ਤੋਂ ਕਰਜਾ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਸਾਹੁਕਾਰ ਠਹਿਰੀ ਜਾਂ ਰਾਜਾ? ਅੰਧੇਰ ਨਗਰੀ... ਇਹ ਹੁਣੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੈ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਕਰਾਉਣ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਬੈਰਿਸਟਰ ਜਾਂ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਬਣਾਂਗੇ, ਇਹ ਕਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕੀ! ਕਈ ਤਾਂ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਿਕ੍ਰੂਐਸਟ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੋ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਪਦ ਪਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦੀ ਲਾਜ ਰੱਖੋ। ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਗੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰ ਦੇਵੋਗੇ। ਸਤ ਬਾਪ, ਸਤ ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਹੀਰੋ ਵਰਗੇ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੋਡੀਆਂ ਪਿੱਛੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਪੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਝੱਟ ਕੋਡੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਅਰੇ, 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਇਹ ਕੀ ਕਰੋਗੇ! ਸਭ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਟੂ ਲੇਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ, ਪਛਤਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ ਕਿ ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਗੰਦ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਹਾਂ। ਸਭਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਆਕੇ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਣਗੇ, ਉਹ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ ਐਨੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੇ ਕਰੀਏ। ਕਿੰਨਾ ਉਮੰਗ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭੱਜਕੇ ਆ ਮਿਲਣ, ਜੇਕਰ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋਵੇ ਤੇ। ਠੱਗੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ, ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ, ਬਸ ਚੱਲੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਘੁੰਮਣ - ਫਿਰਨ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੁਪਤ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਤੇ ਹਨ ਹਠਯੋਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਰੱਖੋ - ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਕਰਾਉਣ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨ ਆਏ ਹਾਂ ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਅਜਿਹੀ ਹੈ ਜੋ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਤੇੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਰਥ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਵੀ ਸਮਰਥ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਲ ਕਰਾਉਣ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੀਜ਼ ਬਣਾਂਗੇ। ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਬਾਪ ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਿਗਾਰਡ ਹੈ? ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ?

2. ਬਾਪ ਦੇ ਕਰਤੱਵਿਆ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਬੈਗ - ਬੈਗੇਜ਼ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕੋਡੀਆਂ ਦੇ ਮਗਰ ਸਮਾਂ ਨਾ ਗਵਾ ਕੇ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਵਾਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਮੂਰਤ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਨੀ ਭਵ:
ਸੇਵਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਾਮ ਸੇਵਾ ਹੋ ਅਤੇ ਖੁਦ ਵੀ ਡਿਸਟਰਬ ਹੋ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਡਿਸਟਰਬ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਂ ਸੰਪਰਕ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਉਹ ਸੇਵਾ ਨਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਫਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸਲਈ ਪਹਿਲੇ ਇਕਾਂਤਵਾਸੀ ਬਣ ਸਵੈ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਵਾਰਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਨੀ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਫਿਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਆਓ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਮੂਰਤ ਬਣੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਘਨਾਂ ਰੂਪੀ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਤੇੜਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਨਾ ਗਵਾਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਜੰਪ ਦੇਕੇ ਪਾਰ ਕਰੋ।

“ਕਾਮਜੀਤ - ਸ੍ਰਵ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ”

ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੁੱਖੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਅਸਾਰ ਸੰਸਾਰ। ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਹੈ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੁੱਖੀ ਸੰਸਾਰ। ਇਸ ਸੁੱਖੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੰਪੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸਵੱਛਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਉਹ ਸੁਖਸ਼ਾਂਤੀ ਮਈ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਸਵੱਛਤਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦੁੱਖ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੁੱਖੀ ਸੰਸਾਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸੰਕਲਪ ਤਾਂ ਕਿ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸਿਰਫ ਕਾਮਜੀਤ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਨਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਵੰਸ਼ ਸ੍ਰਵ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਕਾਮਜੀਤ ਮਤਲਬ ਸਰਵ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਜਿੱਤ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਅਨੇਕ ਵਿਸਤਾਰ ਪੂਰਵਕ ਹਨ। ਕਾਮਨਾ ਇੱਕ ਹੈ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ, ਦੂਸਰੀ - ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਹੈ। ਤੀਸਰੀ - ਸਬੰਧ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਚੌਥੀ - ਸੇਵਾ ਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੱਦ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਦਾ ਭਾਵ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ ਜੇਕਰ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਾਮਨਾ ਦਾ ਰੂਪ ਲਗਾਵ ਹੋਇਆ। ਰਾਇਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਅੱਛਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਵਸਤੂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਵਸਤੂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਾਮਨਾ ਹੈ। ਇੱਛਾ ਹੈ। ਸਭ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਹ ਹੈ ਯਥਾਰਥ। ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਹੀ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਹ ਹੈ ਅਯਥਾਰਥ।

ਇਹ ਇੱਛਾ ਦਾ ਰਾਇਲ ਰੂਪ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਗੁਣ ਚੰਗੇ ਲਗਦੇ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਤਿਆਗ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਲੇਕਿਨ ਅੱਛਾਈ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਲੈਣਾ ਜਾਂ ਅੱਛਾਈ ਨੂੰ ਖੁਦ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਵੱਖ ਗੱਲ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਇਸੇ ਅੱਛਾਈ ਦੇ ਕਾਰਣ ਇਹ ਹੀ ਚੰਗੀ ਹੈ - ਇਹ ਚੰਗਾ ਕਹਿਣਾ ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਮਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇੱਕ ਹੈ ਅੱਛਾਈ ਇਸ ਪਿੱਛੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅੱਛਾ ਬਣਨ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਕਰਨਾ। ਦੂਸਰੀ - ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੈ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਕਾਮਨਾ। ਦੂਸਰੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਜਾਂ ਈਰਖਾ ਦੇ ਭਾਵ ਦੀ ਕਾਮਨਾ। ਉਹ ਵੀ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਹੀ ਮਨ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਲੱਛਣ ਲਗਾਵ ਅਤੇ ਝੁਕਾਵ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਈਰਖਾ ਜਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੇ ਭਾਵ, ਉਸਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਜਿੰਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ। ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਐਨਰਜੀ, ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵਕਤ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਇਹ ਹੀ ਨਾਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਦੁੱਖ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ - ਲੇਕਿਨ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਮਨਾ ਉਸ ਵਕਤ ਬੋਲਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੀ, ਇਸਲਈ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਇਲ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਵੀ ਵਿਜੇਈ ਬਣੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿਦਿਆ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇ।

ਇਹ ਜੇ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਦੋਨਾਂ ਵੀ ਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਹੀ ਵਿਖਾਵਾਂਗਾ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਗੇ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ? ਕਿਸਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਗੇ? ਇੰਨੇ ਸਮਝੋ ਇਹ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਣਗੇ ਨਹੀਂ, ਲੇਕਿਨ ਡਿੱਗਕੇ ਵਿਖਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਕਮਾਲ ਹੈ ਕੀ ਜੇ ਵਿਖਾਉਣਗੇ! ਡਿੱਗਣਾ ਵਿਖਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕੀ! ਇਹ ਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਨਸ਼ਾ - ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਂਗਾ। ਮੈਂ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਂਗਾ, ਇਹ ਕਰਾਂਗਾ, ਲੇਕਿਨ ਮਾਇਆ ਆਪਣੇ ਵਸ ਕਰ ਬੱਕਰੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਪਨ ਆਉਣਾ ਮਤਲਬ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਦ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਦੇ ਵਸੀਭੂਤ ਹੋਣਾ। ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਬੋਲੇ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਵੀ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਰੱਖੇ। ਇਹ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਹਰ ਕਲਪ ਵਿੱਚ - ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਤੋਂ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨ ਦੀ ਹਾਰ ਖਾਣਾ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਹਾਰ ਹੋਈ ਜਾਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਹੋਈ? ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਓ। ਨਾ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਓ, ਨਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਓ। ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰੋ - ਜਰਾ

ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਵੀ ਅਭਿਮਾਨ ਜਾਂ ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰਹਿ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਈ ਹੈ? ਜਿੱਥੇ ਅਭਿਮਾਨ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵਮਾਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਵਮਾਨ ਸ੍ਵ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਸੁੱਖ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਵ ਕਾਮਨਾਜੀਤ, ਜਗਤਜੀਤ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸੁੱਖੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ। ਸੁੱਖ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ, ਆਪਣੇ ਸਵਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਉਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪਰ- ਧਰਮ, ਪਰਦੇਸ਼, ਪਰਦੇਸ਼ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਵਧਰਮ, ਸਵਦੇਸ਼ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਸੁੱਖ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਰਹੋ, ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ। ਸਮਝਾ!

ਦੇਸ਼ - ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋ। ਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਦੀ ਵਿਧੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਤੋਂ ਵੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣਕੇ ਜਾਣਾ। ਭਾਗਿਆ ਲੈਣ ਆਏ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਭਾਗਿਆ ਲੈਣ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨ ਤੋਂ ਕੱਲੀ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਜੋ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਬਣਦੀ ਹੈ ਉਹ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣਾ। ਇਹ ਛੱਡਣਾ ਹੀ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ੍ਵਸਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਸਵਮਾਨ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਕਾਰ।

12-04-20 ਪ੍ਰਾਤਾ ਮੁਰਲੀ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ "ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ" ਰਿਵਾਈਜ਼25-12-85 ਮਧੁਬਨ

" ਮਧੁਰਤਾ ਦਵਾਰਾ ਕਰੜੀ ਧਰਨੀ ਨੂੰ ਮਧੁਰ ਬਣਾਓ"

ਅੱਜ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬਾਪ, ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰੈਂਡ ਚਿਲਡਰਨ ਲਵਲੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਹਨ। ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਕਾਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਬ੍ਰਿਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਬੀਜ ਗੁਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਪੱਤੇ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਤਨਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਹੀ ਬ੍ਰਿਖ ਦੇ ਆਦਿ ਦੇਵ ਆਦਿ ਦੇਵੀ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਖ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਵਾਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਨੇ ਤੋਂ ਅਨੇਕ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਅਵਤਰਨ ਹੋਣਾ ਮਤਲਬ ਬੁਰੇ ਦਿਨ ਖਤਮ ਹੋ ਵੱਡੇ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ। ਰਾਤ ਖਤਮ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਹੂਰਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਹੂਰਤ, ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੂਰਤ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਰੂਪ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਬਾਪ ਗ੍ਰੈਂਡ ਚਿਲਡਰਨ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸੰਗਤ ਦਿੰਦੇ ਜੋ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਦਾਤਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਲੀਆਂ ਭਰ ਭਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਬਾਕਸ ਭਰ - ਭਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਸਿੰਗਾਰ ਦੇ ਬਾਕਸ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ! ਰੇਜ ਨਵਾਂ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵੀ ਅਣਗਿਣਤ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਫ਼ਤ ਸਦਾ ਨਾਲ ਚਲਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਥੂਲ ਗਿਫ਼ਤ ਤੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਨਾਲ ਚੱਲੇਗੀ। ਇੰਨਾ ਗੰਡਲੀ ਗਿਫ਼ਤ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ। ਗਿਫ਼ਤ ਨਾਲ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਡੇ ਮਨਾਉਣ ਆਏ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਡੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਡੇ ਮਤਲਬ ਮਧੁਰਤਾ ਦਾ ਦਿਨ। ਸਦਾ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨ ਦਾ ਦਿਨ। ਮਿੱਠਾ ਹੀ ਜਿਆਦਾ ਖਾਂਦੇ ਅਤੇ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਮੂੰਹ ਮਿੱਠਾ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਖੁਦ ਹੀ ਮਿੱਠਾ ਬਣ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਹੀ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠੇ ਬੋਲ ਰਹਿਣ। ਜਿਵੇਂ ਮਿੱਠਾ ਖਾਣ ਅਤੇ ਖਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਅਜਿਹੇ ਮਧੁਰ ਬੋਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸਭ ਦਾ ਮੂੰਹ ਮਿੱਠਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਸਦਾ ਮਿੱਠੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਮਿੱਠੇ ਬੋਲ ਲਓ ਤਾਂ ਉਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਭਰਪੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗੇ। ਇਹ ਦੋ ਘੜੀ ਦੀ ਮਧੁਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਬੋਲ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਦਲ ਲੈਣਗੇ। ਇਹ ਦੋ ਮਧੁਰ ਬੋਲ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਬਦਲਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਮਧੁਰਤਾ ਅਜਿਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਕੜਵੀ ਧਰਨੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮਧੁਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਾਪ ਦੇ ਦੋ ਮਧੁਰ ਬੋਲ ਸਨ ਨਾ। ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਮਿੱਠੀ ਸੁੱਧ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਮਧੁਰ ਬੋਲਾਂ ਨੇ ਬਦਲ ਲਿਆ ਨਾ। ਮਿੱਠੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੇ ਬਦਲ ਲੀਤਾ। ਇੰਨੇ ਹੀ ਮਧੁਰਤਾ ਦਵਾਰਾ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਧੁਰ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਮੂੰਹ ਮਿੱਠਾ ਕਰੋ। ਸਮਝਾ- ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਡੇ ਮਨਾਇਆ ਨਾ। ਸਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰਪੂਰ ਕਰ ਲਈ? ਸਦਾ ਮਧੁਰਤਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲ- ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ। ਇਸੇ ਨਾਲ ਸਦਾ ਮਿੱਠਾ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਮਿੱਠਾ

ਬਣਾਉਣਾ।

ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਝੋਲੀ ਭਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸੂਝ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ ਬਣ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ, ਸੂਝ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਗਹਿਣਿਆਂ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰੇ ਹੋਏ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਦਾ ਮਧੁਰਤਾ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਮਿੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

"ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦ ਦੀ ਕੁਮਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ" :- ਕੁਮਾਰ ਮਤਲਬ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਵਾਲੇ। ਰੁਕਣਾ - ਚਲਣਾ, ਰੁਕਣਾ-ਚਲਣਾ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ। ਕਿਵੇਂ ਦੀਆਂ ਵੀ ਹਾਲਤਾਂ ਹੋਣ ਲੇਕਿਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਚਲੇ। ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ, ਲੇਕਿਨ ਆਪਣਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੂਸਰਿਆਂ ਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਤਲਬ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ। ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹੇ ਕੁਮਾਰ ਹੋ? ਪੇਪਰ ਆਉਣ ਤਾਂ ਹਿੱਲਣ ਵਾਲੇ ਤੇ ਨਹੀਂ। ਪੇਪਰ ਵਿਚ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ! ਸਦਾ ਹਿੰਮੰਤਵਾਨ ਹੋ ਨਾ! ਜਿੱਥੇ ਹਿੰਮੰਤ ਹੈ ਉੱਥੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਹੈ ਹੀ। ਹਿੰਮੰਤ ਬੱਚੇ ਮੱਦਦੇ ਬਾਪ। ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਚੱਲੇ।

ਕੁਮਾਰ ਹਨ ਹੀ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ। ਜੇ ਸਦਾ ਨਿਰਬੰਧਨ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਨਿਰਬੰਧਨ ਕੁਮਾਰ ਹੋ। ਮਨ ਦਾ ਵੀ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਦਾ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਨਿਰਬੰਧਨ ਬਣ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਕੁਮਾਰ ਹੋ? ਕੁਮਾਰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸਫਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਲੇਕਿਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਹਲਚਲ ਮਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਲੇਕਿਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਅਜਿਹੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੁਮਾਰ ਹੋ? ਕਿਤੇ ਲੇਕਿਨ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਇਮਰਜ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਅਲੇਕਿਨ ਜੀਵਨ ਵਾਲੇ ਮਤਲਬ ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਵਾਲੇ। ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਵਾਲੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਧਾਰਨ ਨਾ ਸਮਝੋ। ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ। ਇਵੇਂ ਤੇ ਕੁਵਸ਼ਚਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਭਗਿਆਵਾਨ ਕੁਮਾਰ ਹੋ। 21 ਜਨਮ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਸਥੂਲ ਸੁਖਸ਼ਮ ਦੋਵੇਂ ਕਮਾਈਆਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵੋਗੇ। ਅੱਛਾ।

" ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਯਾਦ ਪਿਆਰ:- ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ - ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਿਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਾਰਡ ਵੀ ਪਾਏ, ਪੱਤਰ ਵੀ ਪਾਏ ਅਤੇ ਯਾਦ ਵੀ ਪਾਈ। ਬਾਪਦਾਦ ਸਾਰੇ ਮਿੱਠੇ ਤੇ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵੱਡੇ ਦਿਨ ਤੇ ਸਦਾ ਮਧੁਰਤਾ ਨਾਲ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣੇ ਅਤੇ ਬਣਾਓ, ਇਸੇ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਖੁਦ ਵੀ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵਾਧੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਬਾਪ ਦੀ ਵੱਡੀ - ਵੱਡੀ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਭਰੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ। ਸਦਾ ਮਿੱਠੇ ਬਣਨ ਦੀ ਵਧਾਈ ਹੋਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਹਿਣਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮਧੁਰ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਭ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਭਵ:
ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸਭ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਜਿਉਣਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਵਿਰੋਧੀ ਹੋਵੇ, ਰਾਵਣ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਨਹੀਂ 10 ਵਾਰੀ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪਵੇ ਫਿਰ ਵੀ ਸਹਿਣਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਫਲ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮਧੁਰ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ ਕਿ ਮੈਂ ਇਤਨਾ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕੁਝ ਕਰੇ। ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਫਲ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ ਰਹਿਮ ਭਾਵ ਰੱਖੋ - ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਸੇਵਾ ਭਾਵ। ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਵਾਲੇ ਸਭ ਦੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਬੀਤ ਗਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ, ਬੀਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਆ ਲੈ ਕੇ ਅੱਗੇ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁਣ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਪ ਨਾ ਹੋਵੇ ਇਸ ਤੋਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬਾਪ ਧਰਮਰਾਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ? ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਚੱਲਦੇ ਹੋ? ਰਾਵਣ ਦੀ ਮਤ ਉੱਪਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦਾ ਸੌ ਗੁਣਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਸਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਹਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਣੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੁਵਾਰਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਯਾਦ ਵੀ ਸਭ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਅਹੇ ਸੋਭਗਿਆ। ਸਦਾ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਸਭ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ। ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਹੋ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਉਦੋਂ ਬਣਾਂਗੇ ਜਦੋਂ ਅੱਬਾ ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਮੇਸ਼ੂ ਬਿਲਵਰਡ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਸੌ ਗੁਣਾਂ ਹਿਸਾਬ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਜੇ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦਾ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਚੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਫਿਰ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ। ਇਹ ਯਾਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਅਲੌਕਿਕ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਦੈਵ ਹਰਸ਼ਿਤਮੁੱਖ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗੀ। ਉਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਮਾਹ ਜਾਂ ਵਰ੍ਹਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਵੀ ਚੱਲਣਾ ਪਵੇ। ਆਪਣੀ ਮਤ ਤੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਮਤ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਵੀ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਕੋਈ ਕਿੰਨੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਚੱਲਦੇ ਕੋਈ ਕਿੰਨੇ। ਕਈ ਤਾਂ 2 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵੀ ਚਲਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਭਟਕਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਰੇਜ਼ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਅੱਜ ਕੋਈ ਪਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਵਕਤ ਹੈ ਹੀ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪੀ ਹਾਂ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵਤਾ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤੇ ਜਨਮ -ਜਨਮ ਦੇ ਪਾਪੀ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੋ, ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਅਜਿਹੇ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੇ। ਕਈ ਸੱਚ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਤਾਂ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਲਿਖ ਭੇਜੋ। ਕੋਈ ਤੇ ਬਿਲਕੁੱਲ ਸੱਚ ਲਿਖਦੇ, ਕਈ ਛੁਪਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਫਲ ਵੀ ਬੁਰਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਹ ਤੇ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਗੱਲ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਖਾਣਗੇ ਫਿਰ ਸ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਸਾਰਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ -ਕੌਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਦੈਵੀ ਰਾਜ। ਉੱਤਮ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਬਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਇੰਨੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਤੇਤੇ ਮਿਸਲ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ। ਭਗਤ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨੀਚ ਪਾਪੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਸੀ? ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰਾਵਣ।

ਇਸ ਵਕਤ ਭਾਰਤ ਖਾਸ ਅਤੇ ਆਮ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਯਥਾ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ। ਹਾਇਐਸਟ,

ਲੇਐਸਟ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕੇਵ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮਤ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਫਿਰ ਅਧਾਕਲਪ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇਗੇ ਮਤਲਬ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਸ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉਸਨੂੰ ਆਸੁਰੀ ਮਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਪਾਵਨ ਸੀ ਸੋ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਬਣਿਆ ਹੈ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਕਲ ਕਿੰਨੇ ਹੋਣਗੇ! ਲੜਾਈ ਲੱਗੇਗੀ, ਮੌਤ ਤਾਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਕਲ ਇੰਨੇ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਗੇ? ਸਭਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਅਤੇ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਰਾਜ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਅਸੀਂ ਕਿਸਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਪਦ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰ ਹੀ ਕੀ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਨਾ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਸਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਹੁਣ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਸਦਾ ਪੁੱਛਦੇ ਰਹੋ - ਅਸੀਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਸੰਗਮਯੁਗ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਹੈ ਨਾ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। 5 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹੇ, ਸਮਝਾਈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬਾਪ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਅਸੀਂ ਸੋ ਪੂਜਯ ਅਸੀਂ ਸੋ ਪੁਜਾਰੀ, ਇਹ ਮੰਤਰ ਹੈ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਝ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਬਿਲਕੁਲ ਰਾਂਗ। ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ, 84 ਜਨਮ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਹੁਣ ਅਜਿਹੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਵਾਪਸ। ਅੱਜ ਇੱਥੇ, ਕਲ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਰਪੀਟ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਭੁੱਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਪੱਕਾ ਯਾਦ ਕਰ ਲਵੋ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਵੀ ਸੰਨਿਆਸ, ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਉਹ ਹਠਯੋਗੀ ਕੋਈ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਅਧੂਰਾ। ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤੇ ਫਿਰ ਕੰਮ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ- ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਚੋਰੀ ਚਕਾਰੀ, ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ, ਪਾਪ ਕਰਨਾ... ਸਭ ਆਦਤਾਂ ਪੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਦੀ ਵੀ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਹੈ। ਦਿਨ ਵਿੱਚ 25-30 ਪਾਪ ਵੀ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਵੀ ਪਾਪ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਵਾਜ਼ ਘੱਟ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖੇ ਨਾ। ਆਵਾਜ਼ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੰਦਰ ਕਿੰਨੇ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹਿਰ (ਗਿਜ) ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਡਾਂਸ ਆਦਿ ਬੈਠ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਸੁਧਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਨਵਰ ਮਿਸਲ ਹੋ। ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਕੱਛ ਅਵਤਾਰ, ਵਿਰਾਹ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ ਮੈਨੂੰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗੇ ਤਾਂ ਸਜਾ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਪਾਪ ਆਦਿ ਕਰਨਾ ਛੱਡੋ। ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ ਫਿਰ ਨਾਲ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਾਓ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਈਏ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਪੁਛੋ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੈ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਇਸਲਈ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੇ ਇਹ ਸਮਝਾ ਕੇ ਲਿਖਵਾਓ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ - ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ। ਬੁੱਧੀ ਭਟਕਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਿਵ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਸ਼ਿਵ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਉਸ ਇੱਕ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਨੇ ਤੇ ਬੀ. ਕੇ. ਨੂੰ ਜਾਕੇ ਗੁਰੂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਤੇ ਬਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ ਕਹਿਣਗੇ, ਬਾਪ ਨਹੀਂ। ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਫਿਰ ਉਸ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰੋਗੇ। ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੀ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ

ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਅਕਲ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਵੱਡੀ - ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਮਨਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਬਾਣ ਮਾਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਜਾਣਗੇ ਕਿੱਥੇ? ਇੱਕ ਹੀ ਹੱਟੀ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਸਭ ਦੀ ਇਸ ਹੱਟੀ ਤੋਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਹੱਟੀ ਅਜਿਹੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸਭਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਬਣਨ, ਨਾ ਬਣਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦਾਰ ਹਨ ਪਰ ਸਰਵਿਸ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਦਸ਼ਾਵਾ ਤੇ ਸਭ ਤੇ ਫਿਰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਦੇ ਰੋਜ਼ ਬਾਦ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਪਾਕੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਤੇ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝ ਕੇ ਝੱਟ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਗੀਤਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਕੋਈ ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ, ਸਭਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੈਂ ਵੀ ਇਹ ਵਰਸਾ ਲਵਾਂਗਾ... ਇੰਨੇ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਆਦਤ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣਾ ਹੈ। ਚੋਰੀ ਕਰਨ, ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ... ਇਹ ਸਭ ਪਾਪ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਲਈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਮੌਤ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨ ਦੇ ਬਾਦ ਕੋਈ ਵੀ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਗਤੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਦਰਸ਼ੀ ਭਵ:

ਜਿਵੇਂ ਸਾਇੰਸ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੋਂ ਸਪੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹਰ ਗਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਬੱਚੇ ਸਾਈਲੈਂਸ ਮਤਲਬ ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਗਤੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਬਣਨ ਨਾਲ, ਯਾਦ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣ ਨਾਲ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਭਵ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਪਲਾਨ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਮਰਜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ੍ਰਵ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣੋ ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਸਵਤ: ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ।।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇੱਕ ਵਿਦੇਹੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੋ, ਦੇਹ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਵੱਛ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:-** ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਸਵੱਛ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਣਗੇ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਣਨਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਜੇ ਮੂੜਮਤੀ ਹਨ ਉਹ ਦੇਹ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੇਹ ਨੂੰ ਹੀ ਸ਼ਿੰਗਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਿਆ? ਦੂਸਰੇ ਸਤਸੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਜਿਗਿਆਸੂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਤਮਾ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਆਦਿ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੇ ਸੁਣਿਆ। ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣਾ ਪਵੇ। ਕਈ ਇੱਥੇ ਵੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਦਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਉਹ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਸਾ ਉਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਉਸ ਵਲ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਮਝੋ ਬਾਪ ਦੇ 5 - 7 ਬੱਚੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਾਪ ਵਲ ਰਹੇਗਾ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਭਰਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਵਰਸਾ ਸਦਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖੋ। ਰਚਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਰੱਖੋ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਮੇਰੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦੇਹਧਾਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹਨ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਵਰਸਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡਾ ਲਵ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੀ ਖੁਦ ਆਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਗਾਈ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਸਗਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋਰ ਜੇ ਵੀ ਸਬੰਧ ਹਨ ਉਹ ਦੇਹ ਦੇ, ਇਥੋਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ, ਬੁੱਧੀ ਬਾਪ ਵਲ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਲੋਨ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੰਡਰ ਹਾਊਸ ਅਰੈਸਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ - ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੈ ਤਾਂ ਫੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਰਿੰਚਕ ਮਾਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ, ਪਰਾਇਆ ਦੇਸ਼। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਚਿੰਤਰ ਆਦਿ ਜੇ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਿਲਕੁਲ ਮੂੜਮਤੀ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਮੂੜਮਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੂੜਮਤੀ ਜੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਹ ਦੇਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਦੇਹ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰੱਖਣਗੇ। ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਜੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਰਥ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਘੋੜਾ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਮਹਿਮਾ ਤੇ ਹੁਸੈਨ ਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਘੋੜੇ ਦੀ ਤੇ ਨਹੀਂ। ਜ਼ਰੂਰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਹੁਸੈਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਆਈ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਜਸਵ ਅਸ਼ਵਮੇਧ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੋਗ। ਅਸ਼ਵ ਨਾਮ ਸੁਣਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਘੋੜਾ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਸੀਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮੁਸਾਫਿਰ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਨਾ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਗੋਰੇ ਸੀ ਫਿਰ ਸਾਂਵਰੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ, ਫਿਰ ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੋ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਹਸੀਨ (ਸੁੰਦਰ) ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਅਰਥ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਹਸੀਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਕਾਲੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ

ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਸੁੰਦਰ ਫਿਰ ਸ਼ਾਮ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੰਦਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਵਰਗਾ ਨੈਚੁਰਲ ਸੁੰਦਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਲੋਕੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਸੁੰਦਰ (ਗੋਰੇ) ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਪਾਸੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨੈਚੁਰਲ ਬਿਊਟੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਸੋਹਣੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਪਤਿਤ ਸਾਂਵਰੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਥਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਕਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇੱਕ ਨੂੰ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਜੇ ਵੀ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਨੇਤ੍ਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਨੇਤ੍ਰੀ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ, ਤ੍ਰਿਲੋਕੀਨਾਥ ਇਹ ਟਾਈਟਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਫਿਰ ਇਹ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਥਾਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਲੇ ਵਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਸ਼ਯੰਤੀ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੋਹ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੋਹ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ 84 ਜਨਮ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗਾਫੀ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤੇ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਯਾਦ ਦੀ ਹੀ ਡਿਫਿਕਲਟ ਤੋਂ ਡਿਫਿਕਲਟ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜੇ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨਹੀਂ ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਪੰਡਿਤ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪੰਡਿਤ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਪੰਡਿਤ ਦੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਜਿਸਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਉਹ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੰਡਿਤ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਿਰਫ ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਪਾਰ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਯਾਦ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਅਸਲ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਫੜ ਲਈ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਸਿਰਫ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਯਾਦ ਦੀ। ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ - ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫਸ ਜਾਣਗੇ। ਯੋਗ ਵਾਲਾ ਕਦੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸੇਗਾ, ਅਸ਼ੁੱਧ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਕੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਫਾਨ ਆਉਣਗੇ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵਸ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਰਾਈਟ ਅਤੇ ਰਾਂਗ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਦੇਹ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਜਾਣ ਨਾਲ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਸ਼ਯੰਤੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਵੱਖ ਹੈ, ਯੋਗ ਵੱਖ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੈਲਥ, ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਵੈਲਥ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਉਮਰ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਤੇ ਛੋਟੀ-ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਕਰੇਗੀ ਮੇਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਮਰ ਛੋਟੀ ਹੈ ਫਿਰ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਥਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਥਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਪਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵੋਗੇ।

ਮਾਇਆ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਸਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਦਾ ਚਾਰਟ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਂਕ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਿੱਤਰ - ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਵਲ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਿਸਦੀ ਰਹੀ, ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਖਰਾਬ ਕੀਤਾ? ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਚਾਰਟ ਰੈਗੂਲਰ ਰੱਖ ਸਕੇ। ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਪੂਰਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕਦਮ ਸੁਸਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਚੁਸਤੀ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੇ ਸਭ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਦਾ ਮਸ਼ੂਕ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਸ਼ੂਕ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਅਧਾਕਲਪ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਜੋ ਜਾਣ। ਅਜਿਹਾ ਬਾਪ ਜੋ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੋਈ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਹੀ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਹੱਦ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਮਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ

ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇਗੇ। ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਸ੍ਰਰਗ ਸਤਿਯੁਗੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਾਈ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤ੍ਰੇਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਸ੍ਰਰਗ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਦਵਾਪਰ ਅਤੇ ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਚੌਰਵ ਨਰਕ, ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਫਿਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਪ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਫਲਾਣੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਆਧਾਰ ਬਿਨਾ ਸਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਮਰ ਜਾਈਏ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਲੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਸ਼ਯੰਤੀ। ਧੂਲਛਾਂਈ ਪਦ ਪਾ ਲਵੇਗੇ।

ਅੱਜਕਲ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸ਼ਨ ਦੀ ਵੀ ਬੜੀ ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਤੇ ਆਸ਼ਿਕ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਟਿਪਟਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਸੋ। ਲਕਸ਼ਮੀ- ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਡਰੈੱਸ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਰਾਇਲ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਅੱਜਕਲ ਤੇ ਫੈਸ਼ਨ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ, ਸਭ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਪਕੜਕੇ ਭਜਾ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਚਲਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਨੈਚੁਰਲ ਬਿਊਟੀ ਹੈ ਨਾ। ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਫਿਰ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਬੁੱਧੀ, ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਰਾਮ ਸੰਪਰਦਾਇ ਬਣੋ ਹੋ। ਪਾਂਡਵ ਅਤੇ ਕੌਰਵ ਇੱਕ ਹੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਦੇ ਸਨ, ਬਾਕੀ ਯਾਦਵ ਹਨ ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ। ਗੀਤਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਯਾਦਵ ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ ਹਨ। ਉਹ ਤੇ ਯਾਦਵ ਸੰਪਰਦਾਇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਯਾਦਵ ਹਨ ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਮੂਸਲ ਆਦਿ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਜਿੱਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਕੇ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਗੇ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਆਕੇ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਪਾਂਡਵ ਗੱਲ ਮਰੇ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ। ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ ਨਾ। ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਰਾ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਭਾਵੇਂ ਜੇਵਰ ਆਦਿ ਪਾਓ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਇੱਥੇ ਜੇਵਰ ਸ਼ੋਭਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ! ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ, ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਜੇਵਰ ਕੀ ਸ਼ੋਭੇਗੇ! ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੇਵਰਾਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਸਜੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਅਥਾਹ ਧਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਸੁੱਖੀ - ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਉੱਥੇ ਫੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਰਾਜਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾ ਹਾਂ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਅਨਾਜ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਅਖਰ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰਰਗ। ਯੂਰੋਪੀਅਨ ਲੋਕੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੋਡ - ਗੋਡੇਜ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਸ੍ਰਰਗ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਸੇ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਸੇ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਨੇਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਆਦਿ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਸਕੋਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਲਵੇਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਦਿਲ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫੱਸਣਾ ਹੈ।

2. ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਸ਼ੌਂਕ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਸਤ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ ਹੈ - ਮੇਰੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿਸ ਦੇ ਵਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਵੇਸਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ?

ਵਰਦਾਨ:- ਵਿਸ਼ਵ ਮਹਾਰਾਜਨ ਦੀ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਟਾਕ ਵਿੱਚ ਸੰਪੰਨ (ਭਰਪੂਰ)ਭਵ: ਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਮਹਾਰਾਜਨ ਦੀ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਘਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਾਮਨ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਮਹਾਰਾਜਨ ਬਣਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਤੋਂ ਹੀ ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸਟਾਕ ਭਰਪੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਮੇਂ ਸ਼ਵਾਸ ਸਭ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇੱਕ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਅਨੇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇਵੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਅਮੁੱਲ ਜਨਮ ਹੈ, ਇਸੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਕਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਧਾਰਨਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:-** ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਦੇ ਲੂਣਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਜੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਉਹ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਬੋਲਦੇ, ਲੜ੍ਹਦੇ - ਝਗੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ, ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਗੀਤਾ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਕੀ ਵੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਹੜਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਸਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ- ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਹਿਸਟ੍ਰੀ ਅਤੇ ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿਸਟ੍ਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ। ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੇ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਬੈਠ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ। ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ, ਇਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਇਹ ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਦੇਵਤੇ ਪਾਵਨ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤੇ ਸਭ ਅਪਵਿੱਤਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਉਹ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਦੇਵਤੇ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨ, ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ - ਇਹ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਤਮਾ- ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਨੂਰਾ ਰਸਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਬੈਠ - ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਕਿਸਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਇਹ ਪਤਿਤ ਜਨਮ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਕਿਹੜੇ? ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨਮ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਪਤਿਤ ਜਨਮ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਪਤਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਜਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੋ ਪਤਿਤ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਬਣ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬੀ.ਕੇ.। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕੌਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾਕਿ ਦੇਵਤਾ। ਇਹ ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ਨੂੰ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਨਾ ਬਣਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਅਮੁੱਲ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਰਮ ਭੋਗ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਸਮਝਿਆ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ... ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਸਹਿਜਯੋਗ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਹਿਜ ਤੇ ਸਹਿਜ ਵੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫਿਰ ਡਿਫਿਕਲਟ ਵੀ ਬਹੁਤ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਾਂ ਤੇ ਲਗਦਾ ਹੈ ਨਾ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ। ਇਵੇਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਇੱਕਰਸ ਹੋ ਜਾਵੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਸਥਾਈ ਠਹਿਰ ਜਾਵੇ। ਨਹੀਂ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾ ਲਓ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਠਹਿਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹਲਕੀ ਹੋਕੇ ਇੱਕਦਮ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਦਾਦਾ ਪਾਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਯਾਦ ਦੀ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਬੋਲਣਾ ਲੜ੍ਹਣਾ - ਝਗੜ੍ਹਨਾ ਆਦਿ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਾਂ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਾਲ ਹੀ ਰੱਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦੇਵਤੇ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹਨ ਇਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੀਰਖੰਡ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਲੂਣ - ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਉਹ ਉਲਟਾ -

ਸੁਲਟਾ ਬੋਲਦੇ, ਲੜ੍ਹਦੇ - ਝਗੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ, ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ, ਪੁਰਾਣੇ ਸਬੰਧ ਨਾਲ ਨਫਰਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਪ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗੇ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਯਾਦ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਭਗਤ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪਿੱਛੇ ਆਏ ਹਨ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸੱਕਣਗੇ।

ਬਾਪ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਵੀ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ। ਕਲਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਹਾਲੇ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਕਿਹੜਾ ਭਗਵਾਨ ਆਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਕਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਆਵੇਗਾ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੀ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦਾਈ ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਗਾਏ ਹੋਏ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਹਾਂ ਪਤਿਤ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ। ਬਾਬਾ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਅਸੀਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਯੋਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਯੋਗਬਲ ਹੈ ਸਾਈਲੈਂਸ ਬਲ। ਸਾਈਲੈਂਸ ਬਲ ਅਤੇ ਸਾਇੰਸ ਬਲ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚਲਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੀਤੇ, ਪਾਰਟ ਵਜਾਏ। ਅੱਜ ਉਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮਾਇਆ ਖਾ ਗਈ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣ ਕਾਰਣ ਮਾਇਆ ਖਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦਕਿ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਦ ਪਾਵੇਗੇ। ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਾਵੇਗੇ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦਾ ਪਾਪੀ ਹਾਂ ਉੱਥੇ (ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ) ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਰਾਜ। ਉਹ ਰਾਮਰਾਜ, ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਦੈਵੀਗੁਣ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹਨ? ਮੁੱਖ ਗੱਲ, ਅੰਦਰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਵਗੁਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਸਾਡਾ ਖਾਣਾ - ਪੀਣਾ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਹੈ? ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਾਲਤੂ ਗੱਲ ਜਾਂ ਝੂਠ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ? ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਲਈ ਵੀ ਝੂਠ ਆਦਿ ਬੋਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰ ਮਨੁੱਖ ਧਰਮਾਉ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਾਪ ਹਲਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਵੀ ਰਿਟਰਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਬਣਵਾਇਆ ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਹੈਲਥ ਮਿਲੇਗੀ। ਕਾਲਜ ਬਣਵਾਇਆ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਪੜ੍ਹੇਗੇ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਪਾਪ ਦਾ ਪਰਾਸ਼ਚਿਤ ਕੀ ਹੈ? ਉਸਦੇ ਲਈ ਫਿਰ ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਧਨ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਕੱਟਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਧਨ ਦੀ ਲੈਣ - ਦੇਣ, ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਦਿੱਤਾ, ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਅਲਪਕਾਲ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ। ਪਾਵਨ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਹ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸਮੁੱਖ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣਵਾਏ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸਿਵਬਾਬਾ ਆਪਣੇ ਲਈ ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣਵਾਉਂਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਨਮੁੱਖ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪੈਸਾ ਜੇ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਕੰਮ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਾਤਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਵੀ ਦਾਤਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੈ ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ, ਇਹ ਹੈ ਡਾਇਰੈਕਟ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਕੁਝ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਜਾਕੇ ਸੈਂਟਰ ਖੋਲੋ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਵੀ ਤਾਂ ਸੈਂਟਰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹਾਂ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪੈਸਾ ਲੈਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕਰਤਵਿਆ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਭੇਗਤਾ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੈਰ ਪਵੇ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਮੇਸਟ ਓਬੀਡੀਐਂਟ ਸਰਵੈਂਟ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੀ ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ... ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਸੇ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ। ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ, ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਟੀਚਰ ਕਹੋਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ 12 ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਿਵਬਾਬਾ ਕਦੋਂ ਆਇਆ, ਕੀ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ-ਵਿਸ਼ਨੂੰ-ਸ਼ੰਕਰ ਦੇ ਵੀ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪਰੋਂ ਸਿਵ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਉੱਡਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਿਵਬਾਬਾ ਕਰਨ - ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਅਤੇ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੋਇਆ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਨਾਲ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਚਾਲ - ਚਲਨ, ਖਾਣ - ਪੀਣ ਆਦਿ ਸਭ ਬਦਲਣਾ ਹੈ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਸੁਧਰਨਾ ਤੇ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਸੁਧਰੇਗੇ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡੇਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਕੁੱਲ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲਵੋਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਕੁੱਲ ਦੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਕੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। 4- 5 ਭਰਾ ਸਭ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ। ਡਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਡਰ ਵੱਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰੋੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਹੀ ਪੜ੍ਹੇਗੇ। ਕੋਈ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਆਉਣਗੇ ਜਰੂਰ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਤਾਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਟਾਈਮ ਬਚਿਆ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੀ ਦੌੜੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਇਸ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਮੈਂ ਇੰਨੇ ਘੰਟੇ ਰੋਜ਼ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਲੜਨਾ - ਝਗੜਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਲੜਨਾ - ਝਗੜਨਾ ਇਹ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਿੰਦਕ ਠੇਰ ਨਾ ਪਾਵੇ। ਸਾਧੂਆਂ ਨੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਸ਼ਰਾਪ ਨਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੀ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਹੀ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਮਿਹਨਤ। ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹੈ, ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸੋ ਗੁਣਾਂ ਦੰਡ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਉਣਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਕੇ ਬੈਰਿਸਟਰ ਜਾਂ ਸਰਜਨ ਬਣਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਪਦ ਤੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਬਹੁਤ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸਰਵੋਤਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲਭੂਸ਼ਨ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਕੇ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਦੈਵੀਗੁਣ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹਨ? ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਵਗੁਣ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਸਾਡਾ ਖਾਣ - ਪੀਣ ਚਾਲ ਚਲਨ ਰਾਇਲ ਹੈ? ਫਾਲਤੂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਝੂਠ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ?

2. ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਾਂ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਜਮਾਉਣੀ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਟਾਈਮ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸਮੀਪ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਤੱਤ ਤਵਮ ਦੇ ਵਰਦਾਨੀ ਭਵ:
ਆਪਣੇਪਨ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਕੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਣਾ। ਜਿੱਥੇ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾਪਣ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ ਮਤਲਬ ਡਿਫੈਕਟ, ਡਿਫੈਕਟ ਵਾਲਾ ਕਦੇ ਪ੍ਰਫੈਕਟ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ। ਪ੍ਰਫੈਕਟ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦੇ ਲਵ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਲਵਲੀਨ ਰਹੇ। ਸਦਾ ਲਵ ਵਿੱਚ ਲਵਲੀਨ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਹੀ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪ - ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਬਾਪ - ਸਮਾਨ ਬਣਾ ਸਕੇਗੇ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਲਵਲੀ ਅਤੇ ਲਵਲੀਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਤੱਤਤਵਮ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰਡ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਧੀਆ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਨਿਸਟ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਹਨ ਦੇਵਤੇ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:-** ਇੱਥੇ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾ ਮਿਹਨਤ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਜਾਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ, ਨਵਾਂ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।
- ਗੀਤ:-** ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਫਿਰ ਤੋਂ ਮਤਲਬ ਕਲਪ ਤੋਂ ਬਾਦ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੂਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਆਇਆ ਹੈ ਦੇਸ਼ ਪਰਾਏ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹਨ ਵਿਚਿੱਤਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ, ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਮਧਿਅਮ, ਕਨਿਸਟ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉੱਤਮ ਤੇ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼੍ਰੀ - ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼੍ਰੀ - ਸ਼੍ਰੀ ਉਸ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ - ਸ਼੍ਰੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਉੱਤਮ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਤਮ ਤੇ ਉੱਤਮ ਅਤੇ ਕਨਿਸਟ ਤੇ ਕਨਿਸਟ ਦਾ ਫਰਕ ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਕਨਿਸਟ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਨਿਚਾਈ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਸੁੰਦਰ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਾਤਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਵੀਂ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਸੋ ਨਵੀਂ, ਨਵੀਂ ਸੋ ਪੁਰਾਣੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ, ਪੁਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕਲਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ, ਸੱਚ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਰੱਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਕੁਝ ਸੱਚ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ, ਇਹ ਝੂਠ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਝੂਠ ਨਾ ਸੁਣੋ। ਹਿਅਰ ਨੇ ਈਵਲ, ਸੀ ਨੇ ਈਵਲ... ਰਾਜ ਵਿੱਦਿਆ ਦੀ ਗੱਲ ਵੱਖ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਅਲਪਕਾਲ ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ। ਦੂਸਰਾ ਜਨਮ ਲਿਆ ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਵੇ। ਉਹ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ। ਇਹ ਹੈ 21 ਜਨਮ, 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਲਈ। ਪੀੜ੍ਹੀ ਬੁੜ੍ਹਾਪੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਾਲ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੈ ਅਮਰਲੋਕ, ਇਹ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂ ਲੋਕ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਬੁੱਢੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਕਸਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਕੇ ਬੱਚਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਬੁੱਢਾਪਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗੇ। ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਉਹ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਉੱਥੇ ਫਿਰ ਕਾਮਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਜੋ ਕੁਝ ਹੈ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਤਾਂ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਿਆ। ਫਿਰ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਣ ਕਾਰਣ ਕਾਲੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਸਾਵਰਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਸੁੰਦਰ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ ਬਣ ਗਏ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਸਾਵਰਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ ਤਾਂ ਸੁੰਦਰ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼ਾਮ ਬਣੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕਹਾਂਗੇ, ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਕਨਿਸਟ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਤੇ ਐਵਰ ਪਿਓਰ ਹੈ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਹਸੀਨ ਬਣਾਉਣ। ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਹੈ ਨਾ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕੈਣ ਬਣਾਵੇਗਾ! ਇਹ ਤੇ ਪਤਿਤ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਦੁਨੀਆਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁਗ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਾਂ ਉੱਤਮ ਤੇ ਉੱਤਮ, ਕਲਯੁਗ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਸਤਿਯੁਗੀ ਪਾਵਨ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਗ੍ਰੰਥ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ - ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜ੍ਹ ਧੋਇ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੇ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਾਪ ਦੇ

ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠੇ ਹੀ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਸਤ ਹੈ, ਚੈਤਨ ਹੈ, ਅਮਰ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਦੇਵੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਬਾਪ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਮਰਾਜ, ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ।

ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਡਾ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁੱਡਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਖੇਲੂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਵੀ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ੍ਰਰਗ ਵੱਖ ਹੈ ਨਰਕ ਵੱਖ ਹੈ। ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬਾਪ ਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਰਕ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਰਾਵਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਰ੍ਹੇ - ਵਰ੍ਹੇ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਿਉਂ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ? ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਮ ਦੀ ਸੀਤਾ ਭਗਵਤੀ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਲੈ ਗਿਆ। ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭਦਾ ਆਰੁਪੇਸ਼ਨ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਰਲਡ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਵਰਲਡ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ, ਬਾਪ ਸਿਰਫ ਆਕੇ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ ਕੀ? ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਅਧਾਕਲਪ ਬਾਦ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੋਣ ਨਾਲ ਦੇਵਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਹਰਾਇਆ। ਲਸ਼ਕਰ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜ ਤੁਸੀਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਾ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਅਹਿੰਸਾ ਦੂਸਰਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਕੜੀ ਹਿੰਸਾ ਹੈ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਦੀ। ਜੇ ਹੀ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੁੱਖ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਫੇਰ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਰੋਗੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਨਿਰੋਗੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਜਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਅੱਧੇ ਪੈਂਟੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਸਮਝਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 84 ਜਨਮ ਵੀ ਕੋਣ - ਕੋਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।

ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਸੱਚਾ ਸੱਚਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹਨ ਨਾ। ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ, ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਣਾਏ ਹੁਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਕੇ ਪੜ੍ਹਾਓ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰ - ਕ੍ਰਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ? ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੂੰਝਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ... ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਕਿਸਨੇ ਲਏ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲਿਤੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ। ਅਸੀਂ ਸੇ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਫਿਰ 2 ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋਈਆਂ। ਕਲਾ ਘਟ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਹੁਣ ਨੌਂ ਕਲਾ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਹੈ। ਹੁਣ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਹੋ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਉਸ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਾਮ ਹੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਰਸਾ ਲਿਤਾ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਲੈਣਗੇ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁਛੇ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਸਕਾਂਗੇ? ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੱਥ ਖਾਲੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਮਾਈ ਤੇ ਨਾਲ ਜਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡੋਗੇ ਤਾਂ ਹੱਥ ਭਰਤੂ ਕਿਉਂਕਿ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਤੇ ਸਾਰੀ ਕਮਾਈ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੇ ਦਈਏ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਦੇ

ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਦੇ ਹੋ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਦਾਤਾ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਰਿਟਰਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਡਾਇਰੈਕਟ। ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ) ਵੇਖਿਆ ਕਿੰਨੀ ਬਹਾਦਰੀ ਕੀਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸਭ - ਕੁਝ ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਮੈਨੂੰ ਦੇਵੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਤਾਂ ਫਟ ਨਾਲ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ। ਫੁੱਲ ਪਾਵਰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਨਸਾ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਬੱਚਿਆਂ ਆਦਿ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਈਸ਼ਵਰ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਿਸਪਾਂਸੀਬਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਰਹੇ। 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਇਸ ਬਾਪ ਨੂੰ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ) ਵੇਖੋ, ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਕੀਤਾ ਨਾ। ਈਸ਼ਵਰ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਰਵਾਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਣ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਟਾਈਮ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਫ਼ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਉਣਗੀਆਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਾ ਪੁਛੇ। ਵਪਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹ ਤਾਂ ਮੁੱਠੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਜਮਘਟ ਨਾਂ ਆ ਜਾਵੇ। ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖ ਮਨੁੱਖ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਕਰਣਗੇ। ਸੋਨਾ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਰੱਖਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੀ ਰਹੇਗਾ! ਪੈਸੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ ਜੇ ਕੁਝ ਖਰੀਦ ਕਰ ਸਕੋ। ਨੇਟ ਆਦਿ ਵੀ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਰਾਜ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖੀ ਹੋਕੇ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਸੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੈ ਖੂਨੇ ਨਾਹਿਕ ਖੇਲ੍ਹ। ਨੈਚਰਲ ਕਲੈਮਟੀਜ਼ ਵੀ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਤੇ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਘੁੰਮੇ ਫਿਰੇ, ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਕੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਬਹੁਤ ਹਾਏ - ਹਾਏ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡੀਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਬਹੁਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਆਈ ਤਾਂ ਨਾਪਾਸ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਏ ਜਾਣਗੇ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕੁਝ ਵੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇਹ ਲਵੋ ਤਾਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਗਵਾਂ ਦੇਵੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਨਹੀਂ ਤੇ ਸਜਾ ਖਾਕੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰ ਜਾਣਗੇ। ਪਦ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲੇਗੇ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਲਵੇਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਰਗਾ ਪਤੀ ਮਿਲੇ ਜਾਂ ਬੱਚਾ ਮਿਲੇ। ਕਈ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਬੋਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਫੁੱਲ ਪਾਵਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਜਮਾਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅੰਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਸਾਡਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਭ ਬਾਬਾ ਦਾ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ ਇਸੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋ ਵਿਜੇਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਲਵ ਅਤੇ ਲਵਲੀਨ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ: ਕਰਮ ਵਿੱਚ, ਵਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਵ ਅਤੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਵਲੀਨ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਕੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਲਵ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੀਪ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸ੍ਵਸਵ ਤਿਆਗੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਵ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਲਵਲੀਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸ੍ਵਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਅਤੇ ਲੋਕ ਨੂੰ ਜਗਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਲਵ ਹੀ ਲੋਕ ਦੇ ਤਾਲੇ ਦੀ ਚਾਬੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਸਟਰ ਕੀ (ਚਾਬੀ) ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਵੀ ਦੁਰਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਵੈ ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਘੜੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਨ ਸਵਤਾ ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਬਾਪ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਜਾਣੀ ਜਾਨਣਹਾਰ ਕਹਿਣਾ, ਇਹ ਉਲਟੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹਿਮਾ ਹੋਰ ਕਿਸ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਧਨਵਾਨ, ਸੁੱਖੀ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। 2. ਗੀਤਾ ਦੀ ਵੀ ਅਪਰੰਪਾਰ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਸ੍ਰਵਸ਼ਾਸਤਰਮਈ ਗੀਤਾ ਹੈ। 3. ਤੁਸੀਂ ਚੇਤਨ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਡਾਇਰੈਕਟ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਸਭ ਦਾ ਮਸ਼ੂਕ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਮਤਲਬ ਦਿਨ - ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ, ਭਗਤੀ ਮਤਲਬ ਦਵਾਪਰ - ਕਲਯੁਗ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਹੀ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਸ੍ਰਰਗ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸ੍ਰਰਗ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਾਸੀ ਹੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨਗੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਖੰਡ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਬਾਕੀ ਭਾਰਤ ਰਹੇਗਾ। ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰੰਪਾਰ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਾਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਯੁਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵਰਲਡ ਆਲਮਾਈਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਇਹ ਬਹੁਤ ਭੁੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੈ। ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਤੇ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੇ ਸਿਰਫ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਉਹ ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਕਦੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਲਕ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਫਿਰ ਯੁਵਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਢਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਫਿਰ ਬੱਚਾ ਬਣੇਗੇ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰੰਪਾਰ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਖੀ, ਧਨਵਾਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਏਟ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤਾ? ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਅਰਥ ਤੇ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ, ਨਾ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਹੁਣ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੇਵ - ਦੇਵ ਮਹਾਦੇਵ। ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ੰਕਰ ਕਹਿਣ ਨਾ। ਫਿਰ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਸ਼ਿਵ ਹੈ ਰਚਿਅਤਾ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣੀ - ਜਾਨਣਹਾਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਉਹ ਮਹਿਮਾ ਅਰਥ ਸਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਖੁਦ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਕਿਵੇਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣੀ - ਜਾਨਣਹਾਰ ਹਨ। ਇਹ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਕੇ ਸਿਰਫ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਭਾਗ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ, ਜਿਸਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਹਠਯੋਗੀ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਹੈ, ਜੋ ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਹੈ। ਉਥੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਥੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ - ਤੀਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। 84 ਜਨਮ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਹੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੈਣਗੇ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਰਹੇ ਪਰੰਤੂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮਸ਼ੂਕ ਦੀ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਸੁਲ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀਆਂ ਨਿਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਪਿੱਛੋਂ ਆਕੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਏ। 'ਹਮ ਸੇ, ਸੇ ਹਮ' ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੇ ਆਤਮਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਹਮ ਸੇ ਦੇਵਤਾ, ਸਤਿਯੁਗ, ਵੈਸ਼, ਸੇ ਸੁਦ੍ਰ। ਹੁਣ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ ਯਥਾਰਥ ਅਰਥ। ਉਹ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਰਾਂਗ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ, ਅਦ੍ਵੈਤ ਧਰਮ ਸੀ। ਪਿੱਛੋਂ ਹੋਰ ਧਰਮ ਹੋਏ ਹਨ ਤਾਂ ਦ੍ਵੈਤ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਆਸੁਰੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ 5 ਵਿਕਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਵੀ 14 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਨੂੰ ਬਾਣ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਤੇ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਾਡਲੀ ਸਟੂਡੈਂਟ। ਤਾਂ ਇਹ ਫਾਦਰ ਵੀ ਹੋਇਆ, ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇ, ਸੂਰਗ ਵੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਰਾਵਣ ਹੈ ਕੈਣ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਰਾਵਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਆਨੰਦ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਦਲ ਭਰਕੇ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਵਰਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਯਾਦ ਨੂੰ ਵਧਾਓ। ਮੂੰਹ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਆਸ਼ਿਕ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੇਖਿਆ, ਬਸ ਫਿਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਜਿਸ ਦੇਵਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਸ਼ਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੇ ਮੌਤ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਹਾਏ - ਹਾਏ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਜੈ - ਜੈਕਾਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੂਨ ਦੀ ਨਦੀ ਵੱਗਈ ਹੈ। ਸਿਵਿਲਵਾਰ ਦੇ ਅਸਾਰ ਵੀ ਵਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਗੇ। ਘੱਟ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਲੈਣਗੇ। ਫਿਰ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਚੰਗੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਚੰਗਾ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਮੈਨਰਜ ਵੀ ਚੰਗੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ ਉਹ ਫਿਰ 21 ਜਨਮ ਚੱਲਣਗੇ। ਹਾਲੇ ਹੈ ਹੀ ਸਭ ਦੇ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ। ਆਸੁਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਵੀ ਸਮਝਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਗੋਲਡਨ ਏਜ, ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਫਿਰ ਤੁੰਤਾ ਵਿੱਚ ਚਾਂਦੀ ਦੀਆਂ ਅਲਾਵਾਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਕੋਈ ਕਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ।

ਇਸ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਰੇ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ ਬੇਹੱਦ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਹੋਕੇ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਐਕਟਰਜ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਹੋਕੇ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਦਾਰ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਕੋਡੀ ਵਰਗਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੱਛਰਾਂ ਸਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਭਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਇੰਨੇ ਬੀ. ਕੇ. ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ ਚੋਟੀ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ... ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਗੁੰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅੱਜੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਉੱਚ ਪਦ ਦੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਅੱਛੇ ਮੈਨਰਜ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ

2. ਸੱਚਾ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣ ਇੱਕ ਮਾਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਯਾਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਵਧਾਉਂਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਥੂਲ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੁਖਸ਼ਮ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵੇਸ਼ਧਾਰੀ ਭਵ:

ਜਿਵੇਂ ਅੱਜਕਲ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕਰਤਵਿਆ ਉਦਾਂ ਦਾ ਵੇਸ਼ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਸ ਵਕਤ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਵੈਸੇ ਵੇਸ਼ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਓ। ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਸਾਕਾਰੀ ਅਤੇ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਆਕਾਰੀ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਰੂਪੀ ਬਣ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਵ ਸਵਰੂਪਾਂ ਦੇ ਸੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਇਹ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਕਪੜੇ ਫਿੱਟ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਲੇਕਿਨ ਆਪਣੇ ਵਸਤੂ ਸਹਿਜ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਇਸ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ ਤਾਂ ਅਵਿਅਕਤ ਮਿਲਣ ਦੇ ਵਿਚਿੱਤਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਲੋਗਣ- ਸਭਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਆਦਰਸ਼ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਨਮਾਨ ਦਿਉ ਤਾਂ ਸਨਮਾਨ ਮਿਲੇਗਾ।

"ਮਾਤੋਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਮਹਾਵਾਕਿਆ"

1. "ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕਮਾਈ ਮੁਤਾਬਿਕ ਭਵਿੱਖ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਭੁਗਤਦਾ ਹੈ"

ਵੇਖੋ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਇਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਪੂਰਵ ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਕਮਾਈ ਨਾਲ ਹੁਣ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪੂਰਵ ਜਨਮ ਦਾ ਚੰਗਾ ਫਲ ਹੈ ਇਹ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਕਲਪ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਬਦਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਬਣਨ ਦੀ ਮਾਰਜਿਨ ਰੱਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉੱਥੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ, ਕੋਈ ਦਾਸੀ, ਕੋਈ ਪ੍ਰਜਾ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਦੈਤ, ਈਰਖਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਸੁੱਖੀ ਹੈ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੀ ਐਨੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਮਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਗਰੀਬ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਸਭ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ। ਇਸ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਲਈ ਸੁੱਖ ਭੋਗਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਮਾਈ, ਜੇ ਇਸ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਖੇਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਛੂ ਮੰਤਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

2) " ਗੁਰੂ ਮਤ, ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਮਤ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ"

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਇਹ ਗੁਰੂ ਮਤ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਮਤ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੇਰੀ ਮਤ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਪਤਾ ਮੈਂ ਆਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰਾ ਡਰੈਸ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਪਰ ਗੀਤਾ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬਣਾਈ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਤੇ ਆਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਜੋ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਸੁਣਾਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਫਿਰ ਗੀਤਾ ਬਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਦਵਾਨ, ਪੰਡਿਤ, ਆਚਾਰਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਉਚਾਰਣ ਕੀਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਇਹ ਤੇ ਹੋਰ ਹੀ ਉਲਟਾ ਕਰਮਕਾਂਡ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵੇਦ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹ ਜੇਕਰ ਸੀੜੀ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਉਤਰਨਾ ਪਵੇ ਮਤਲਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਕੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਜੋੜਨਾ ਪਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਫ਼ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਕਾਂਡ, ਵੇਦ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵੇਖੋ ਧੂਵ, ਪ੍ਰਲਾਹਦ, ਮੀਰਾ ਨੇ ਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹੇ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਸਭ ਭੁੱਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਰਜੁਨ ਨੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲਣਾ ਪਿਆ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸਾਫ਼ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਹੈ - ਸ਼ਵਾਸ - ਸਵਾਸ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਦੀਪਕ ਜਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਮਕਾਂਡ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਮਕਾਂਡ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਜੇਕਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫਾਇਦਾ ਕੀ ਮਿਲਿਆ? ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਤਾਂ ਬਣੀ ਨਹੀਂ, ਕਰਮਬੰਧਨ ਦੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਤਾਂ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲੀ ਨਹੀਂ। ਲੋਕੀ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਝੂਠ ਨਾ ਬੋਲਣਾ, ਚੋਰੀ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਾ ਦੇਣਾ... ਇਹ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਦਾਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਬੈਠਾਏਮਾਨੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕ੍ਰਮਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤੇ ਹੁਣ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਜਿਹਾ ਬੀਜ ਪਾਈਏ ਜਿਸ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਨਿਕਲੇ, ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ-ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਨਾਲ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸਤਰੂ, ਆਪਣਾ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ, ਸੱਚੀ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਸਦਾ ਚਲਦੇ ਰਹਿਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਸੱਚੀ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ। ਇਹ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬਾਪ ਹੀ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਦੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਤੂਨੇ ਰਾਤ ਗਵਾਂਈ ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਉਵੇਂ ਤੇ ਇਹ ਗੀਤ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੇ। ਅਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਚਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਾਕਲਪ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਉਤਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਜੋ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਚੱਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਖਤਮ ਹੋ ਫਿਰ ਰਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਨਾਲ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਭਲਾ। ਸ੍ਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਉਦਾਸੀ ਤਾਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਮਤ ਮਤਾਂਤਰ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ, ਹੁਣ ਸੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਦੀ ਮਤ ਨਿਕਲੀ 10 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ... ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਫਿਰ ਕਹੇਗਾ ਇੰਨੇ ਹਜ਼ਾਰ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਨੇਕ ਮਨੁੱਖ, ਅਨੇਕ ਮਤ, ਅਨੇਕ ਧਰਮ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ ਇੱਕ ਮਤ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸੁਣਾਉਣ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਸਭ ਸੁਣਾਇਆ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਆਰਗਨਜ਼ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਆਰਗਨਜ਼ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ, ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੁਲਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਧਾਰਨਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬੈਰਿਸਟਰ ਜੱਜ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਵੀ ਪਤਿਤ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਪਾਵਨ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਪਤਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਯਥਾ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸਮਝਣ ਦਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਦੀ ਹੈ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਰਿਗਾਰਡ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਆਨੰਦ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦਾਤਾ ਪਰਮਪਿਤਾ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਾਚ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਅੱਖਰ ਜ਼ਰੂਰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਹੀ ਤੇ ਗਾਇਨ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੀ। ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ।

ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਤੇ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਇਹ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਰਚਤਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕੀ ਮੈਂ ਰਚਤਾ ਹਾਂ ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਰਾ ਕੰਟਰਾਸਟ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਣ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦਾ

ਗਿਆਨ ਦਾਤਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਤ ਪਾਈ। ਮਨੁੱਖ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਕਿੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਭਗਤ ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਗਲਾ ਕੱਟਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਸ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕੋਲ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਵੀਆਂ ਤੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਬਲੀ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀਆਂ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਕ ਗੱਲਾਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਇਸਲਈ ਸ਼ਿਵ ਅਤੇ ਦੇਵੀਆਂ ਤੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸ਼ਿਵਕਾਸ਼ੀ ਤੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਤਲਵਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਆਪ ਘਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸ਼ਤਰੂਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਾਏ ਹੈ। ਮਿੱਤਰਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਉਪਾਏ ਹੈ ਜੇ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲਵੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ, ਇਹ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹਰੇਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਹੀ ਚਲਾਂਗੇ। ਆਪਣੀ ਮਤ ਤੇ ਅਧਾਕਲਪ ਚੱਲੇ। ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਤ ਚੱਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਤੇ ਸਿਰਫ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਆਏ ਹੋ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚੰਗਾ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ, ਅਮਰਲੋਕ ਵਿਚ। ਇਹ ਤੇ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ। ਇਹ ਰਾਜ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਈ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਟੀਚਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਤੋਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮੰਗਾਂਗੇ ਕੀ। ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਆਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਵਾਉਣਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਭੋਗ ਲਗਾਵਾਂਗੇ। ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਵਕਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਤਾਂ ਅੰਡਰਸਟੂਡ ਹੈ ਹੀ। ਬਾਪ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਧਨ ਦਵਾਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਹੋਈ ਨਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਇਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਬਾਪ ਉਵੇਂ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੱਤਵ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ। 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹਾਲੇ ਹੋਰ ਉਮਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਰੋਸ਼ਨੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਲਾਈਟ ਮਿਲੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਲਾਈਟ ਵ੍ਰਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਵੇਗੀ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਕਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਲਾਈਟ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਲਿੱਖ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹੋ ਇਹ ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ। ਇਹ ਵੀ ਲਿਖ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ 84ਵੇਂ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਫਸਟ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ 9 ਲੱਖ ਹੀ ਹੋਣਗੇ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵ੍ਰਿਧੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ਨਾ, ਜੇ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। 84 ਜਨਮ ਹੀ ਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਣਗੇ ਉਹ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਉਣਗੇ। ਜਿੰਨੀ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਜਾਵੇਗੇ ਮਕਾਨ ਪੁਰਾਣਾ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਉਮਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਸੋਨਾ ਤੇ ਸਦਾ ਚਮਕਦਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਜੇਵਰ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਪੱਕੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਅਖੀਰ ਚਮਕ ਤਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਪਾਲਿਸ਼ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦੇਵ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੇ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਣਾ ਹੈ। 5 ਤੱਤ ਵੀ ਨਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਅੰਤ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੱਲੇਗੀ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਬੰਦ ਹੋਈ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਸਮਝ ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਕੋਈ ਘੱਟ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਵੀ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। 5 - 6 ਵਰ੍ਹੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਡਿਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਡਿੱਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਅਸੀਂ ਡਿੱਗੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਘ੍ਰਿਣਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸਮਿਤੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਹਰੇਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਮੰਦਬੁੱਧੀ, ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇਪਨ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਯਾਦ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਛੋਟੇਪਨ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਉਹ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਹੁਣ ਤੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਸਭ ਨਵੇਂ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। 6 ਵਰ੍ਹੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਡਲ ਬੁੱਧੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖੋ। ਲਾਈਫ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਮਾਲੂਮ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਲਾਈਫ਼ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਚਮਤਕਾਰ ਸਨ। ਗਾਂਧੀ ਨਹਿਰੂ ਆਦਿ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਵਾਲਿਊਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਲਾਈਫ਼ ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਬਹੁਤ ਵੇਲਯੂਏਬਲ ਹੈ। ਵੰਡਰਫੁਲ ਲਾਈਫ਼ ਇਹ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਮੇਸ੍ਰ ਵੇਲਯੂਏਬਲ,

ਅਮੁੱਲ ਜੀਵਨ। ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕੁਝ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਈਫ਼ ਬਹੁਤ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਗਾਇਨ ਲਾਇਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵੈਸ਼ਨਵ ਦੇਵੀ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਵੈਸ਼ਨਵ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਵੈਸ਼ਨਵ ਮਤਲਬ ਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਖਾਣ - ਪੀਣ ਵੀ ਵੈਸ਼ਨਵ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੈਸ਼ਨਵ (ਪਵਿੱਤਰ) ਹੋ ਹੀ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਦੇ ਇਹ ਸਭ ਬੱਚੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਸਰਸਵਤੀ। ਬਾਕੀ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਦੀ ਸੰਤਾਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਦੇਵੀਆਂ ਵੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਨ੍ਹੀਆਂ ਭੁਜਾਵਾਂ ਆਦਿ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਫਾਲਤੂ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਹਵਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ 100 ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲਾ, ਹਜ਼ਾਰ ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਕੇ ਸਤਿਆਨਾਸ਼ ਨਾ ਕਰੇ। ਇੱਕ ਹੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਾਇਨ ਜਾਂ ਪੂਜਣ ਯੋਗ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੱਕਾ ਵੈਸ਼ਨਵ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਖਾਣ - ਪੀਣ ਦੀ ਸੁੱਧੀ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਸ੍ਵੈਸਥ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਯੋਗ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਾ ਦੀ ਲਾਈਟ ਵੱਧਦੀ ਜਾਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਕਰ ਲਾਈਟ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿੱਤਰਤਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਰਾਇਲ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਭਵ:
ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚਿੰਗਾਰਡ ਨਾ ਦੇਣਾ, ਕੱਟ ਕਰ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਰਾਇਲ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੱਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕਰਦੇ ਉਸਨੂੰ ਅਪਮਾਨ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਾਖਸ਼ੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ, ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਢਾਲ ਵਾ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਪੱਟੇ ਤੇ ਹਰ ਕਰਮ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਪਨ ਦੇ ਇਸ ਰਾਇਲ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵੀ ਖਤਮ ਕਰ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਦੇਵੇ, ਸਨੇਹ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਓ।

“ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ”

ਅੱਜ ਸੂਰ ਸਨੇਹੀ, ਸਹਿਯੋਗੀ, ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਾਗਰ, ਸੂਰ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਧਾਤਾ, ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸਨੇਹ ਦਾ ਮਿਲਣ ਅਰਥਾਤ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਮਿਲਣ ਵਿਚਿੱਤਰ ਮਿਲਣ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਰੂਹਾਨੀ ਮੇਲਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਨੂੰ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਰਦਾਨੀ ਸਮੇਂ ਤੇ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਵਰਦਾਨੀ ਬੱਚੇ ਇਸ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਵਿਧਾਤਾ ਅਤੇ ਵਰਦਾਤਾ ਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰਟ ਇਸੇ ਵਕਤ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣਾ ਸਦਾਕਾਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਰੂਹਾਨੀ ਮੇਲੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਹਰਸਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਐਸੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਵੇਂ ਭੇਲੇ ਸਧਾਰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਲੋਕੀ ਰਾਜ ਵਿੱਦਿਆ, ਸਾਇੰਸ ਦੀ ਵਿੱਦਿਆ, ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਧਰਮ ਨੇਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇਸੇ ਨੂੰ ਹੀ ਅੱਜ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਿਹੜੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ? ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਭੇਲੇ, ਸਧਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵਰਦਾਤਾ ਤੋਂ ਵਰਦਾਨ ਲੈ ਜਨਮ - ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੂਜਯ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਅੱਜ ਦੀਆਂ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਪੂਜਯ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਮਨ ਵੰਦਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣ ਗਏ। ਅਜਿਹਾ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਨਾਉਮੀਦ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਮੀਦਵਾਰ ਬਣਾਉਣਾ ਇਹ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਣਜਾਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਹੋ ਇਹ ਸਾਰੀ ਸਭਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਨੇਗੇ? ਆਸਚਰਿਆਵਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦੇ ਸਨੇਹ, ਦਿਲ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਿਯ ਹਨ। ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਮੂਲ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਤੋਂ ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਲਾਰਾਮ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੀ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜੋ ਵੀ ਹੋ, ਜੈਸੇ ਵੀ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਅਜੇ ਇੰਤਜਾਰ ਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਵੇਗਾ ਉਸ ਵਕਤ ਇੰਦ੍ਰ ਹੋਵੇਗਾ ਉਦੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ, ਦਿਲ ਤੋਂ ਕੀ ਨਿੱਕਲਦਾ ਹੈ? " ਪਾ ਲਿਆ" ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪਰਖਣ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਭੋਲਾਨਾਥ ਬਾਪ ਹੈ। ਪਹਿਚਾਨਣ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਪਹਿਚਾਣ ਲਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਸੂਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੇ ਰਹਿਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਇੱਕ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾ ਵਰਦਾਨ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਨਾ ਰਹਿ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਿਜ਼ੀ ਹੋ ਗਏ ਹੋ? ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੋ, ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਹੈ।

ਹੁਣ ਸੇਵਾ ਦੀ ਗੋਲਡਨ ਜੁਬਲੀ ਮਨਾ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾਏ ਹਨ ਨਾ! ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦਿਲ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਉਮੰਗ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਰੂਪ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ? ਜਾਂ ਇਹ ਹੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ - ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਨਿਮੰਤਰਨ ਵੰਡਣ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਵੰਡ ਲਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਹੀ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ? ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਡਿਊਟੀ ਮਿਲੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲੈਣਾ ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਉਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਡਿਊਟੀ ਵਜਾਉਣਾ ਇਹ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਤਾਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਇਹ ਹੈ - ਹਰ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਡਿਊਟੀ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਲਿਆਉਣਾ। ਭਾਵੇਂ ਭੋਜਨ ਖਵਾਉਣ ਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਹਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਵਕਤ ਨਵੀਨਤਾ ਭਰਨਾ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ। ਜੇ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੀ ਅਡੀਸ਼ਨ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਚਲਦਾ ਹੈ ਉਦੇਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰ ਵਕਤ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਵਿਧੀ ਬਦਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਮੇਂ ਸਮੀਪ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਦੇਂ ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਮੀਪਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਓ। ਮਨਨ ਕਰੋ ਕਿ ਨਵੀਨਤਾ ਲਿਆਉਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਾਨਫਰੰਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ। ਸਾਰੇ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਜਾਂ ਜੇ ਵੱਡੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ? ਸਭ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਨਾ? ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਸੋਚਣਾ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਨਵੀਨਤਾ ਦੇ ਲਈ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅੱਗੇ ਨਿਮਿਤ ਬੇੜੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ, ਐਨੀ ਸਾਰੀ

ਸਭਾ ਕਰੇਗੀ ਕੀ! ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਵੰਡ ਕਰਕੇ ਹੀ ਕੰਮ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਸਭ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ! ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਵੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਹੋ, ਲੇਕਿਨ ਜਿਸ ਵਕਤ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਕਤ ਦੂਰ ਬੈਠੇ ਵੀ ਉਨੇ ਵਕਤ ਤੱਕ ਸਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਾਮਨਾ ਜਰੂਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਵੀ . ਆਈ.ਪੀ.ਜ਼ ਜੇਕਰ ਆਪ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਭੇਜਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੋ ਕੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਉਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਸਫਲ ਬਣਾਵੇਗੀ।

ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਿਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੰਗਨ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਕਲਪ ਸ਼ਕਤੀ, ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਗਵਾਓ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ, ਹਰ ਸਮੇਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਮਨਸਾ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਬੂ ਵਿੱਚ ਕਾਨਫਰੰਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਤੇ ਫਲਾਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੋ। ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਬਣਾਓ। ਜਦ ਸਾਇੰਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਸਰੇ ਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਰਾਕੇਟ ਭੇਜ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਵਾਰਾ ਇੱਥੇ ਆਬੂ ਵਿੱਚ ਮਨਸਾ ਦਵਾਰਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ? ਕੋਈ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਣੀ ਨਾਲ, ਕਰਮ ਨਾਲ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਗੇ। ਕੋਈ ਮਨਸਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਜਿੰਨੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਚਲਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ 5 ਦਿਨ, ਭਾਵੇਂ 6 ਦਿਨ ਚਲਦਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਵਕਤ ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਕੰਗਨ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਸਮਝੇ। ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ ਤਾਂ ਭਾਸ਼ਣ ਦਾ ਚਾਂਸ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੋਈ ਡਿਊਟੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹੋ ਜੇ ਵੀ ਡਿਊਟੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਦੂਰ ਬੈਠਣ ਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਸਟੇਜ ਤੇ ਆਉਣ ਦੀ - ਮੈਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦੀ ਰੁਹਾਨੀਅਤ ਦੀ ਲਹਿਰ ਫੈਲਾਉਣਾ। ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ, ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਦੀ ਲਹਿਰ ਫੈਲ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੋ? ਇਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਵਿਖਾਓਗੇ ਨਾ? ਗੋਲਡਨ ਜੁਬਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਨਾ, ਇਸ ਦੀ ਲਹਿਰ ਫੈਲ ਜਾਵੇ। ਡਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਨਾ, ਨਾਉਮੀਦ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਉਮੀਦ ਪੈਦਾ ਕਰੋ। ਡਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਹੈ ਗੋਲਡਨ ਜੁਬਲੀ ਦੀ ਗੋਲਡਨ ਸੇਵਾ, ਇਹ ਹੀ ਲਕਸ਼ ਰੱਖੋ। ਖੁਦ ਵੀ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮੇਲਡ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਰਿਅਲ ਗੋਲਡ ਬਣ ਗੋਲਡਨ ਜੁਬਲੀ ਮਨਾਉਣੀ ਹੈ। ਸਮਝਾ। ਜੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਬਣਾਓ ਜੋ ਇੱਕ, ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਜਾਣ। ਸੋਚਦੇ ਹੀ ਰਹੋਗੇ, ਲੇਕਿਨ ਕਰਾਂਗੇ, ਕਰਾਂਗੇ ਕਹਿੰਦੇ ਵਕਤ ਬੀਤ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਮਿਲਿਆ ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਗਿਣਤੀ ਤੇ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਰੱਖਦੇ ਹੀ ਇਸਲਈ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਣ ਜੋ ਇੱਕ, ਕਈਆਂ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਸੇਵਾ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਤਾਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਤੋਂ ਗੋਲਡਨ ਜੁਬਲੀ ਕੀਤੀ, ਸਵੈ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਅਤੇ ਸਵੈ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਸਰਿਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲਹਿਰ ਫੈਲਾਓ। ਸਮਝਾ - ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ। ਸਨੇਹ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਸਨੇਹ ਦੇ ਵਸ ਨਾ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਸਮਾਂ ਨਿਕਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਰੁਹਾਨੀ ਸਨੇਹ ਹੈ। ਤਾਂ ਧਰਨੀ ਬਣਾਓ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਕਿ ਇਹ ਧਰਨੀ ਹੀ ਇੰਨੇ ਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਲੋਕੀ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸੀ? ਬਦਲ ਗਏ ਨਾ। ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ -

ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਏ ਹੋ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਵਕਤ ਤਾਂ ਹੱਦ ਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੰਨੀ ਗਿਣਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਵੰਡਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਚੀਜ਼ 4 ਹੋਣ, ਲੈਣ ਵਾਲੇ 8 ਹੋਣ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ! ਉਸੇ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਕਰਾਂਗੇ ਨਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਧੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਚੱਲਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਇੰਨੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੰਨੇ ਕਿਉਂ ਆਏ ਹੋ? ਭਾਵੇਂ ਆਉਣ। ਸਵਾਗਤ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਿਧੀ ਬਣਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਂ ਅਵਿਅਕਤ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਵੀ ਕਮਾਲ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਬਣਾਕੇ ਵਿਖਾਉਣ ਤਾਂ ਕਰਾਂਗੇ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ। ਦਿੱਲੀ ਤਾਂ ਨਿਮਿਤ ਹੈ ਹੀ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹੁਣ ਕਾਨਫਰੰਸ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰ ਲਈ। ਹੁਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ! ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਦਿੱਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਰਾਜਸਥਾਨ ਕੀ ਕਰੇਗਾ? ਰਾਜਸਥਾਨ ਸਦਾ ਹੀ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਹੋਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਹੈਡਕੁਆਟਰ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੁਆਲਟੀ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਹੋ ਕੁਆਂਟਿਟੀ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਵੀ ਨਵੀਨਤਾ ਵਿਖਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਸ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਫੈਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਭ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਿਲ ਨਾਲ ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੇਣਗੇ। ਲੋਕੀ ਬਹੁਤ ਡਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ਨਾ! ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੁਹਾਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਉਹ ਸਮਝਣ ਕਿ

ਇਹ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣ ਸੁਭ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਸਮਝਾ! ਹੁਣ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿਹੜਾ - ਕਿਹੜਾ ਜੰਨ ਨਵੀਨਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਗਿਣਤੀ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕੁਆਲਿਟੀ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਰਿਜ਼ਲਟ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਨਵੀਨਤਾ ਵੀ ਲਿਆਉਣੀ ਹੈ। ਨਵੀਨਤਾ ਦੇ ਵੀ ਨੰਬਰ ਮਿਲਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਸੂਰ ਸਵੈ ਰਾਜ ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਦਿਲ ਵਿਸ਼ਾਲ, ਸਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਜਾਣ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ, ਅਤੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਰੂਹਾਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ :- ਸਦਾ ਕੁਮਾਰੀ ਜੀਵਨ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜੀਵਨ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀ ਜੀਵਨ ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਗਾਈ ਅਤੇ ਪੂਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਤੇ ਪੂਜੀਏ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੀ ਹੈ? ਸਾਰੀਆਂ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੋਈ ਕਮਾਲ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋ ਨਾ! ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਵ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣੇਗੀ ਜਾਂ ਹੱਦ ਦੀ, ਗੁਜਰਾਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੱਧਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਜਾਂ ਫਲਾਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਇੱਥੋਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਏਵਰਾਈਡ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਏਵਰਾਈਡ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਜੋ ਚਾਹੋ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹੋ। ਅੱਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਜੋ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ? ਅਜਿਹੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਐਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੇਵਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ ਲੀਤਾ ਹੈ? ਲਕਸ਼ ਇਹ ਹੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਨੰਬਰਵਨ ਲੈਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਵਿਖਾਵੇ ਕਿ ਬੋਲੇ ਘੱਟ ਲੇਕਿਨ ਜਿਸ ਦੇ ਵੀ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਜਾਵੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹੇ, ਮੁੱਖ ਦਾ ਪਾਠ ਤਾਂ ਕਈ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਜੀਵਨ ਹੀ ਟੀਚਰ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਮੁੱਖ ਦੇ ਟੀਚਰ ਨਹੀਂ, ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਦੱਸਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਬਾਦ ਵੀ ਜੇਕਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਇਸਲਈ ਲਕਸ਼ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦਵਾਰਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਸੁਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵੇਖੋ ਰੇਡੀਓ ਸੁਣਨ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਟੀ. ਵੀ. ਵੇਖਣ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਪਸੰਦ ਕਰਣਗੇ? (ਟੀ. ਵੀ.) ਸੁਣਨ ਨਾਲੋਂ ਵੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਵਨ ਵੀ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਚੱਲਦੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਉੱਠਦੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਰੂਹਾਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਲਕਸ਼ ਰੱਖੋ। ਸਮਝਾ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਕੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹੋ ਨਾ? ਸੰਗਮ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਸਮਝ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣੀ ਹੋ ਜਾਂ ਬਣਨਾ ਹੈ? ਕੀ ਲਕਸ਼ ਹੈ? ਡਬਲ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਹੈ? ਕੀ ਟੇਕਰੀ ਉਠਾਏਗੀ? ਅੱਛਾ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਲਿਕ ਅਤੇ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਵਾਰਾ ਸੂਰ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪੰਨ ਭਵ ਜਿਵੇਂ ਬਾਲਿਕਪਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਜਿਹੇ ਬਾਲਿਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸੰਪੰਨ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ। ਮਾਲਿਕਪਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ- ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਮਾਲਿਕ ਉਨਾਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਸਦਾ ਇਮਰਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ। ਮਾਲਿਕਪਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ। ਬਾਲਿਕ ਅਤੇ ਮਾਲਿਕ ਦੋਵੇਂ ਸਵਰੂਪ ਸਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸੂਰ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਖੁੱਟ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣੋ ਤਾਂ ਅਧੀਨਤਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸੂਚਨਾ :- ਅੱਜ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀਏ ਯੋਗ ਦਿਵਸ ਤੀਸਰਾ ਐਤਵਾਰ ਹੈ, ਸ਼ਾਮ 6.30 ਤੋਂ 7.30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਭਾਈ ਭੈਣ ਸੰਗਠਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਯੋਗ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਕੀ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਬੀਜਰੂਪ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਬਾਇੰਡ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੂਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਸੂਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਨਿਕਲਕੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਫੈਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਨਵਾਂ ਝਾੜ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੈ, ਇਸ ਮਿੱਠੇ ਝਾੜ ਨੂੰ ਹੀ ਕੀੜੇ ਲਗਦੇ ਹਨ, ਕੀੜਿਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਦਵਾਈ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:-** ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਬਜੈਕਟ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸਾਰੇ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਗੇ। ਸਥੂਲ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਵੀ ਸਬਜੈਕਟ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਵੀ ਮਾਰਕਸ ਜਮਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਚਲਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਤੇ ਪੂਰਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਹੋਵੇ। ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਹੋ ਸਕੇਗੇ।
- ਗੀਤ:-** ਨਾ ਵੇ ਹਮ ਸੇ ਜੁਦਾ ਹੋਗੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕੀ ਸੁਣਿਆ? ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਿਸ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ? ਗਾਈਡ ਨਾਲ। ਗਾਈਡ ਕੀ - ਕੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਗੇਟ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਗੇਟ ਵੇ ਟੂ ਹੈਵਨ। ਸੂਰਗ ਦਾ ਗੇਟ ਕਦੋਂ ਖੁਲ੍ਹਦਾ ਹੈ? ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਹੈਲ ਹੈ ਨਾ। ਹੇਵਨ ਦਾ ਗੇਟ ਕੌਣ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਦੋਂ? ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੇਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਰਸਤਾ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸੂਰਗ ਦੇ ਦਵਾਰ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਅਜਿਹਾ ਚਿੱਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕੀਏ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਗੇਟ? ਗੋਲੇ (ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ) ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਗੇਟ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਰਾਈਟ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਨਰਕ ਦਾ ਗੇਟ, ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਸੂਰਗ ਦਾ ਗੇਟ। ਬਿਲਕੁਲ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭੱਜਦੀਆਂ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਫਿਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਗੇਟ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਗੇਟ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸੰਗਮ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਪੂਰਾ ਗੇਟ। ਜਿੱਥੋਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੰਡਾ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਨਰਕ ਹੈ, ਉਹ ਸੂਰਗ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਫਸਟਕਲਾਸ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਕਲੀਅਰ ਹੈ, ਗੇਟ ਵੇ ਟੂ ਹੈਵਨ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਗੇਟ ਤੇ ਬੜਾ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਇਹ ਗੋਲਾ ਹੀ ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਰਕ ਦਾ ਦਵਾਰ, ਸੂਰਗ ਦਾ ਦਵਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਸੂਰਗ ਦੇ ਦਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਗਏ ਸਨ ਉਹ ਹੀ ਜਾਣਗੇ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਵਾਰ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਨਰਕ ਦਾ ਦਵਾਰ ਬੰਦ ਹੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਦਵਾਰ ਖੁਲ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਚਿੱਤਰ ਇਹ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ, ਦੋ ਗੋਲੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਸਟਕਲਾਸ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਆਵੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਵਿਖਾਓ ਸੂਰਗ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਇਹ ਗੇਟ ਹੈ। ਇਹ ਨਰਕ ਹੈ, ਇਹ ਸੂਰਗ ਹੈ। ਨਰਕ ਦਾ ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਗੇਟ ਖੁਲ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਅਸੀਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀ ਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸੂਰਗ ਦਵਾਰ ਸਾਰੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਹੀ ਰਾਜ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸੂਰਗ ਦਵਾਰ ਚਲਣ ਦੇ ਲਈ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਲਾਇਕ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਾਂਗੇ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ ਹੋਵਾਂਗੇ ਨਵਾਬ, ਰੁਲਾਂਗੇ ਪਿਲੇਂਗੇ ਤਾਂ ਹੋਵਾਂਗੇ ਖਰਾਬ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਚਿੱਤਰ ਇਸ ਗੋਲੇ ਦਾ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਚਿੱਤਰ ਵੇਖਿਆ ਫਿਰ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਹ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਚਿੱਤਰ ਮੁੱਖ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਗੇਟ ਵੇ ਟੂ ਹੈਵਨ - ਇਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਅਨੇਕ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਹਿੰਦੀ ਅੱਖਰ ਹਿੰਦੂਸਤਾਨ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਹਿੰਦੂਸਤਾਨ ਅੱਖਰ ਕੋਈ ਰਾਈਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਤੇ ਭਾਰਤ ਹੀ ਹੈ। ਭਾਰਤਖੰਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਗਲੀਆਂ ਆਦਿ ਦੇ ਨਾਮ ਬਦਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਅੱਖਰ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭਾਰਤ ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਹਿੰਦੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਅਨਰਾਈਟਿਅਸ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ ਸੱਚ ਹੀ ਸੱਚ - ਸੱਚ ਪਹਿਨਣਾ, ਸੱਚ ਖਾਣਾ, ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਝੂਠ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਗੇਟ ਵੇ ਟੂ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਚੱਲੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੂਰਗ ਜਾਣ ਦਾ ਗੇਟ ਦੱਸੀਏ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਤ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤ ਮਤ ਨਿਆਰੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਡਾਕਟਰ ਬਣੇਗੇ। ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਬਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਵੀ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੂਰਗ

ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਜਰੂਰ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਹੀ ਠਹਿਰੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸ੍ਰਗ ਵੀ ਇੱਥੇ, ਨਰਕ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਗ - ਨਰਕ ਦੋਵੇਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਆਰੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬਿਲਕੁਲ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਘੇਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਹੇਵਿਨ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਫੁਰਨਾ ਹੀ ਇਹ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ? ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਆਸ਼ਿਕ - ਮਸ਼ੂਕ ਵੀ ਕਰਮ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਰਮ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਯਾਦ ਕਿਸਨੂੰ ਕਰਣਗੇ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਨਾਸਤਿਕ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੋ ਓ ਗਾਡ ਫਾਦਰ। ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਹੈ ਕੈਣ, ਇਹ ਜਰਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਓ ਗਾਡ ਫਾਦਰ। ਪਰੰਤੂ ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਵੱਖ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਮਤਲਬ ਸੁਪ੍ਰੀਮ, ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੋਲ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਇੱਕ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ 5 ਤਤਵਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਇੱਕ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਬਣੇਗੀ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਇਸਨੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਇਆ ਕੀ ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ? ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹਨ? ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਣ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਫਟ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲੈਣ। ਬੱਚਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਚੱਲ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ? ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਡਾਕਟਰ ਲੋਕ ਵੀ ਇੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਫਿਰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੰਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵੇਖ ਕਿਵੇਂ ਸੱਕਣਗੇ? ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ, ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਤੇ ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਥੋਂ ਸਭ ਪਾਵਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹਿਜ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਂ, ਸੁਣਦੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਣ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਰਥ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਨਾਮ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਗੋਟ ਵੇ ਟੂ ਹੇਵਿਨ। ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਝਾੜ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਜਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੈਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਝਾੜ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਪਿੱਛੇ ਹਨ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਟਰਨ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੀ। ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਖੇਡ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਾਂ ਤੇ ਘਰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾਵਾਂਗੇ? ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੇਵਿਨ ਸੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਤਮਾ ਹੀ ਚੰਗੀ ਜਾਂ ਬੁਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਭ ਦਾ ਮਸ਼ੂਕ ਹੈ, ਸਭ ਆਸ਼ਿਕ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਮਸ਼ੂਕ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਮਸ਼ੂਕ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ? ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਾ ਨਿੱਕਲੇ। ਸਿਰਫ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਜੇ ਪੂਜਯ ਸੀ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਹੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪੂਜਣ ਲੱਗੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅੱਗੋਂ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਸ਼੍ਰੀਨਾਥ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਖਾਂਦੇ ਤਾਂ ਪੂਜਾਰੀ ਲੋਕ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਫਾਟਕ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਖੋਲ੍ਹੋ ਕਿਵੇਂ, ਸਮਝਾਵੋ ਕਿਵੇਂ? ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਵਾਚ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲਦੀ ਹੈ, ਸੁਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਰੇਜ਼ਗਾਰੀ ਦਸੰਦੇ ਹਨ। ਬੀਜ ਅਤੇ ਝਾੜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਨਵਾਂ ਝਾੜ ਹੈ। ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਫਿਰ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਨਵੇਂ ਝਾੜ ਨੂੰ ਕੀੜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਲਗਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਵਾਂ ਝਾੜ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਮਿੱਠੇ ਝਾੜ ਨੂੰ ਹੀ ਕੀੜੇ ਆਦਿ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ

ਲਗਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਦਵਾਈ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਨੇ ਵੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੀ ਦਵਾਈ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਨਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕੀੜੇ ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੀੜੇ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਕੀ ਕੰਮ ਆਵੇਗੀ। ਉਹ ਤੇ ਸੁੱਟੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਉੱਚ ਪਦ, ਕਿੱਥੇ ਨੀਚ ਪਦ। ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬਣੇ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਲੁਣਪਾਈ ਨਾ ਬਣੇ, ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਬਣੇ। ਉੱਥੇ ਸ਼ੇਰ - ਬੱਕਰੀ ਵੀ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤਕਦੀਰ ਵੀ ਕੀ ਕਰਨ! ਨਾਪਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਕਦੀਰ ਉੱਚ ਬਣਾਉਣ। ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਹਨ। ਫਰਕ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕੈਂਡ ਕਿਸ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਸਬੂਲ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਵੀ ਸਬਜੈਕਟ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਭੰਡਾਰੀ ਹੈ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ, ਇਸ ਸਬਜੈਕਟ ਦੇ ਵੀ ਮਾਰਕਸ ਮਿਲਦੇ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਾਰੇ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਚਲਣ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭੰਡਾਰੀ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਕੋਈ ਆਵੇ ਤਾਂ ਕਹੇ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਜ਼ੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਇਹ। ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਚੱਲੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਗੇਟ ਵਿਖਾਈਏ। ਇਹ ਨਰਕ ਹੈ, ਉਹ ਸ੍ਵਰਗ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਮਨਮਨਾਭਵ। ਹੁਬਹੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ - ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ? ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਗੇਟ ਕੌਣ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ? ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਉਸ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ। ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ ਹਨ ਹੀ ਦੋ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਰੇਜ਼ਗਾਰੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮਨਸਾ, ਵਾਚਾ, ਕਰਮਣਾ ਸਭਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ ਭੰਡਾਰੀ ਸਭਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸੰਗਾਤ ਵੀ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ ਨਾ। ਸੰਗਾਤ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕਿਓਂ ਲਵਾਂ, ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਉੱਚੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸ਼ੀਰਖੰਡ, ਮਿੱਠਾ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਲੁਣਪਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸਬਜੈਕਟਸ ਤੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦੀ ਜੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਉਸਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਹੀ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸਟਾਕ ਦੁਆਰਾ ਮਨਸਾ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵੀ ਭਵ:

ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਟਾਕ ਜਮਾਂ ਕਰੋ। ਇਹ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਹਿਜ ਹੀ ਆਪਣੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਕਰ ਸਕੇਗੇ। ਸੁਭ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਾ ਸਟਾਕ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮੁਰਲੀ ਦੇ ਹਰ ਪੁਆਇੰਟ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਰ ਵਕਤ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਟਾਕ ਜਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨਸਾ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣਦੇ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਨ ਤੋਂ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਈਰਖਾ - ਦਵੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਿਦਾਈ ਦਿਉ ਉਦੋਂ ਜਿੱਤ ਹੋਵੇਗੀ ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਹਨ ਦੇਵਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਨ ਪਾਵਨ, ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਨ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਰਫਿਊਜ਼ ਦੇ (ਕਿਚੜੇ ਦੇ) ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋਏ ਸੀ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਕਿਚੜੇ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਸੂਰੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਚੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਅਡੋਪਟ ਕਰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਇਹ ਕੌਣ ਆਇਆ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਿਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਵਰਣ ਦੇ ਸੀ, ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਬੁੱਧੀ ਸੀ। ਵਰਣਾਂ ਵਾਲਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ, ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗੇ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਇੱਥੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਸਟੂਡੈਂਟ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ ਅਮੁੱਲ ਜੀਵਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਹੋ। ਈਸ਼ਵਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਵਰਣਾਂ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਣਗੇ। ਬਾਕੀ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਨਿਆਸ ਧਰਮ ਵਾਲੇ 84 ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸਲਾਮੀ ਬੇਧੀ ਆਦਿ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਘੱਟ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਮਝਾਉਣ ਤੇ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਰੇਜ ਬਾਬਾ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਕਰੋ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਖਿਆਲ ਚਲਦੇ ਰਹਿਣ, ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ? ਕਿਵੇਂ ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਾਂ ਕਿਥੋਂ ਆਏ? ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ ਇਹ ਫੈਮਿਲੀ ਹੋ ਗਏ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਅਡੋਪਟਿਡ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਅਡੋਪਟ ਕਰਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਾਦਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਾਪ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਲਕੀਅਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਬਾਪ ਤੋਂ। ਕੋਈ ਚਾਚਾ, ਮਾਮਾ ਜਾਂ ਬਰਾਦਰੀ ਵਾਲਾ ਵੀ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਕਿਚੜੇ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਪਈ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਾਂ ਬੱਚੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਗਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਮਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗੀ ਨਾ। ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਕਿਚੜੇ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸੀ। ਵਿਸ਼ੇ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸੀ। ਕਿੰਨੇ ਗੰਦੇ ਹੋਏ ਪਏ ਸੀ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਉਸ ਕਿਚੜੇ ਤੋਂ ਨਿਕਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਨੂੰ ਕਿਚੜਾ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ। ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਵੀ ਵੱਡੇ ਵਿਕਾਰ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਦੇ ਬੜੇ ਰਫਿਊਜ਼ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸੀ। ਅਸੁਲ ਵਿੱਚ ਰਫਿਊਜ਼ੀ ਵੀ ਹੋ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਲਈ ਹੈ, ਰਫਿਊਜ਼ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਲਈ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਰਫਿਊਜ਼ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਪਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਚੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਾਲ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਿਚੜੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੰਨੇ ਹਿਰੇ (ਆਦਤ ਪਈ ਹੋਈ) ਹੋਏ ਹਨ, ਜੋ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਚੜਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਕਿਚੜੇ ਤੋਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਾਓ। ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਫਲਾਵਰ ਬਣਾਓ। ਖੁਦਾਈ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਓ। ਹੁਣ ਅਸੁਰਾਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਾਰਡਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਪਾਂਡਵ ਨਾਮ ਹੈ ਪਰ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਜਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਾਤ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ ਨਾ - ਕੌਣ ਆਇਆ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ... ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਕੇ ਦਿਨ ਬਣਾਉਣ। ਮਤਲਬ ਸੂਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਨਰਕ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾਉਣ। ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਹ ਕਦੇ ਆਪਣਾ ਆਸੂਰੀ

ਸੁਭਾਅ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਣਗੇ। ਜਿਸ ਯੱਗ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਉੱਚ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਯੱਗ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਣਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਦੇ ਦੇਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਇਸ ਚਲਣ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਉੱਚ ਪਦ ਕਿਵੇਂ ਪਾਵਾਂਗੇ! ਬੇਸਮਝ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਨਾ। ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ - ਰਾਜਾ ਕਿਵੇਂ, ਪ੍ਰਜਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ? ਬਾਬਾ ਨੇ ਰਥ ਵੀ ਅਨੁਭਵੀ ਲਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਰਾਜਿਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਹਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਦਾਸ - ਦਾਸੀ। ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਖਾਣ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦਾਸੀਆਂ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ, ਕੋਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲੀਆਂ, ਕੋਈ ਝਾੜੂ ਆਦਿ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ। ਇਥੋਂ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਹੋਣਗੇ। ਸਭ ਤੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਆਪਣੀ ਚਾਰਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਹਿਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕੋਈ ਰਾਜੇ - ਰਾਣੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਇਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਸਰਵੈਂਟ ਕੁਆਟਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰੇ। ਅਸੀਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਣੀਏ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸ਼ੁੱਧ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਅਹੇ ਸੰਭਾਗਿਆ। ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਬਹੁਤ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕਲਿਆਣ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭੰਡਾਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯੋਗ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਭੋਜਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਨਾਥ ਦਵਾਰੇ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ। ਸ਼੍ਰੀਨਾਥ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤ ਆਪਣੀ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਾ ਪੁਛੇ। ਵਿੰਦਾਵਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਬੱਚੀਆਂ ਹਨ, ਪੁਰੀਆਂ ਭਗਤਨੀਆਂ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਬਸ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਾਂਗੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਾਂਗੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚੰਗੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰਹੋ, ਗਿਆਨ ਲਓ, ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਾਂਗੀਆਂ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਭਗਤ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਨਿਉਛਾਵਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਤੇ ਨਿਉਛਾਵਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਨਿਉਛਾਵਰ ਹੋਏ। ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਆਏ। ਜਦੋਂ ਇੰਡੀਆ ਵਿੱਚ ਆਏ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰਬਾਰ ਯਾਦ ਆਉਣ ਲੱਗਾ। ਕਿੰਨੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਤੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਦੇ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਦਸਾ, ਕਦੇ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਦਸਾ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿੱਥੇ ਆਏ ਹੋ? ਬਾਹਰ ਬੇਰਡ ਵੇਖਿਆ - ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਇਹ ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਦੂਸਰਾ ਫਿਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਦਾਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਵਰਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਹ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਰੂਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਣੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਖਾਣ - ਪੀਣ, ਬੋਲ - ਚਾਲ ਕਿੰਨਾ ਰਾਇਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲਾਲਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। 36 ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਖਾਂਦੇ ਕਿੰਨਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹਨ। ਖਾਣ - ਪੀਣ ਦੀ ਲਾਲਚ ਰੱਖਣਾ - ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਆਸੂਰੀ ਚਲਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖਾਣ - ਪੀਣ ਬੜਾ ਸੁੱਧ ਅਤੇ ਸਧਾਰਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਅਜਿਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕਦਮ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਦ ਵੀ ਉਵੇਂ ਦਾ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੋਗੇ, ਪੜ੍ਹਾਉਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਫਾਇਦਾ ਮਿਲੇਗਾ? ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਾਲ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਕੀ ਬਣਾਂਗੇ? ਇਸ ਵਕਤ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ? ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਝੱਟ ਦੱਸ ਦੇਣ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਤੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਫਲਾਣਾ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਘਾਟਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਰੂਰ ਚੰਗਾ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਦਾਸ - ਦਾਸੀ ਜਾਕੇ ਬਣਨਗੇ। ਬਾਹਰੋਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸੀਨੀਅਰ ਬਣਾਂਗੇ ਜਾਂ ਜੂਨੀਅਰ? ਇੱਥੇ ਵੀ ਇੰਨੇ ਹੀ ਹੈ। ਸੀਨੀਅਰ ਜੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣਨਗੇ, ਜੂਨੀਅਰ ਘੱਟ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੀਨੀਅਰ ਅਤੇ ਜੂਨੀਅਰ ਹੋਣਗੇ। ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੀਨੀਅਰ ਅਤੇ ਜੂਨੀਅਰ ਹੋਣਗੇ। ਸੀਨੀਅਰ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਦਰਜਾ ਉੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਝਾੜੂ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦਾਸੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਅੰਦਰ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਉੱਚ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਫਿਰ ਰੀਗਾਰਡ ਵੀ ਰੱਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ, ਕੁਮਾਰਕਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੀਨੀਅਰ ਹੈ ਤਾਂ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿਚਵਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਜੇ ਬੱਚੇ ਮਹਾਂਰਥੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖੋ। ਰਿਗਾਰਡ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੜੀ ਖਬਰਦਾਰੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਤਾਂ ਟ੍ਰੇਟਰ ਬਣਨ

ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਾ ਕਰਨ। ਫਿਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ, ਮਾਤਾਵਾਂ ਆਦਿ ਤੇ

ਵੀ ਬੰਧਨ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਤਮ ਸਹਿਣ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਮਾਤਾਵਾਂ ਹੀ ਲਿਖਦੀਆਂ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਅਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਥੋੜੀ ਹੋ ਜੋ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਰਣਗੇ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਹਨ ਕੀ ਕਰੀਏ! ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੇ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਹੀ ਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਜੇ ਚਾਹੇ ਸੇ ਕਰੇ। ਪੁੱਛਣਾ ਮਤਲਬ ਦਿਲ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੰਬਰਵਨ ਪਾਵਨ ਹਨ ਨਾ। ਮੰਮਾ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇੰਨੇ ਤੇ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਅਸੀਂ ਮੰਮਾ ਤੋਂ ਵੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਾਂ। ਮੰਮਾ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਤਿੱਖੀ ਸੀ। ਯੋਗ ਦੀ ਕਮੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ! ਲਾਅ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਅਸਕਤੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਅਸਰੀਰੀ ਆਏ ਸੀ ਫਿਰ ਅਸਰੀਰੀ ਹੋਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਭੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਆਪਣੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਤਾਂ ਵੀ ਵੰਡਰ ਖਾਣਗੇ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ 84 ਲੱਖ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਕੋਈ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕੇ? ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਵੀ ਅਹੇ ਸੋਭਾਗਿਆ। ਹੁਣ ਇਹ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਵੈਰਾਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਭਗਵਾਨ ਆਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਾਂਗੇ। ਬਰੋਬਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਆਏ ਹਨ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੇ। ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਲੱਗ ਜਾਣ, ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਵੀ ਉੱਡ ਜਾਵੇ। ਪਰੰਤੂ ਜਦੋਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਰਾਇਲ ਸੰਸਕਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਖਾਣ - ਪੀਣ ਬਹੁਤ ਸੁੱਧ ਅਤੇ ਸਧਾਰਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ।

2. ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ, ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਜੋ ਸੀਨੀਅਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਜਰੂਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦਾਤਾ ਪਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਸਮਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸਦਾ ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ, ਸਮਾਧਾਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਭਵ: ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਸਮਾਧਾਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਬਣਨ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ :- 1. ਸਦਾ ਸਮਿਤੀ ਰਹੇ ਅਸੀਂ ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਮੈਂ ਸਭਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਰਿਗਾਰਡ ਮਿਲੇ, ਸਨੇਹ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਸਨੇਹੀ ਬਣੇ, ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। 2. ਸਵੈ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਸ੍ਵੈ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਸਮਾਧਾਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੱਚ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਾਥੀ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਨੈਕਾ (ਨਾਵ) ਕਦੇ ਡੁੱਬ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** *“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਨਾ ਮਰੂਪ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ, ਉਲਟਾ ਖਾਤਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਾ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** *ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬੱਚੇ ਕਿਸ ਮੁੱਖ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:-** *ਉੱਤਰ:- ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬੱਚੇ ਸਭ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਦੇਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਨਸਾ ਵਾਚਾ ਕਰਮਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੀਤਲ ਹੋਕੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਾਗਿਆ ਬਣਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਘੁੱਟਕੇ ਨਹੀਂ ਖਾਣੇ ਹਨ, ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ
- ਗੀਤ:-** ਗੀਤ :- ਤੁਮਹੀ ਹੋਮਾਤਾ ਪਿਤਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਮੁਰਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਕੋਈ ਸਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਸਾਕਾਰ ਦਵਾਰਾ ਹੁਣ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਵੀ ਕਹਾਂਗੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ! ਆਤਮਾ ਬਹੁਤ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਹਮ ਆਤਮਾ ਬਹੁਤ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਪੂਰਾ ਰਾਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਹੈ ਕੀ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਹੈ ਕੀ! ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਇਹ ਕੋਈ ਲੋਕਿਕ ਟੀਚਰ ਜਾਂ ਸਬੰਧੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਉਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਸੀ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ਚ ਪਿਤਾ... ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਸੀ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਹੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਸੀ, ਡਰ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੇ ਉਹ ਇੱਥੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। ਜੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅੱਛਾ, ਬਾਕੀ ਬਾਪ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਭਾਵੇਂ ਗਾਉਂਦੇ ਸੀ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾ- ਪਿਤਾ ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਗੀਤਾ ਸੁਣਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਵਾਰਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਫਿਰ ਉਹ ਕਦੇ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਉਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਕਤ ਇਹ ਉਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਵਕਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਰੂਰ ਉਹੀ ਹਿਸਟ੍ਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸਮਝਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਜਰੂਰ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਂਡਵ ਪਹਾੜ ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਬਰੇਬਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਕਿੱਥੇ? ਲੱਭਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਸੁਣਨ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗਾ ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ। ਹੁਣ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਰੇਬਰ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੇ ਉਹ ਸ੍ਰਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਹਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਹੈ, ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਹੁਣ ਤੇ ਹੈ ਅੰਤ। ਲੜਾਈ ਵੀ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ ਸਾਰੇ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਹੈ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਮਝਾਉਣੀ ਚੰਗੀ ਮਿਲ ਸਕੇਗੀ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ? ਫਰਕ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਾ। ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਿਵ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ? ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਤਿੰਨ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ। ਇਸ ਤੇ ਹੀ ਬਾਬਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਓਪੀਨਿਅਨ ਲਿੱਖਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਜੇ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਉਸਤੇ ਜੋਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਜਿੱਤ ਵੀ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ ਕਰਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਇਸ ਰਾਜਯੋਗ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸਦੈਵ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹੋਗੇ ਕੋਈ ਮੁਰਝਾਇਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ ਹਾਲੇ ਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਉਹ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਉਤਰੇਗਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸੀਆਂ ਹਨ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੂ ਹਨ ਜੋ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਫਿਰ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਰਸ਼ਿਤਮੁੱਖ ਹੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਮਝਾਉਣ, ਇਹ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਅੱਜ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਲ ਫਿਰ ਘੁਟਕਾ ਆਉਣ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਹ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਬਾਕੀ ਰੋਣਾ, ਪਿੱਟਣਾ ਜਾਂ ਬੇਹਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਮਾਇਆ ਪਾਦਰ (ਜੂਤਾ) ਮਾਰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਝੱਟ ਵਾਈ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਹੋਵੇ। ਮਨੁੱਖ ਹੋਕੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਜਾਨਵਰ ਤੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ ਹੋਇਆ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨ! ਇਹ ਹੀ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੁਕਤੀ-ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਉਹ ਹਨ, ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰ ਵਾਪਿਸ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਰਿਚੈ ਮਿਲਿਆ ਫਿਰ ਵੀ ਜਾਣਗੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਲਟੇ - ਸੁਲਟੇ ਧੰਧੇ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ ਅੱਜ ਸਾਡੀ ਅਵਸਥਾ ਮੁਰਝਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਮੁਰਝਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਾਰੇ ਮਰੇ ਪਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਵੇ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਇਆ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਇਆ ਕਿਵੇਂ ਧੱਕੇ ਖਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਭੁੱਲਣਾ ਕਿਉਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ! ਬਾਪ ਧਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ - ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਆਪੇ ਹੀ ਸੌਂਕ ਨਾਲ ਭੱਜਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਕੀਦ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, (ਉਮੰਗ ਦਵਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ) ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਓ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚੰਗਾ ਸਮਝਿਆ ਹੋਇਆ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਦਾ ਤੀਰ ਲਗੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਤਲਵਾਰਾਂ ਵੀ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਯੋਗ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਬੜੀ ਤਿੱਖੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਹੁਲਾਸ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਜਾਕੇ ਕਲਿਆਣ ਕਰੀਏ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋ ਜਾਵੇ ਜੋ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਪੱਦ ਪਾਵੋਗੇ। ਅੰਤਕਾਲ ਜੋ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਸਿਮਰੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਸਿਮਰੇ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਨਾਰਾਇਣ (ਵਰਸਾ) ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੱਚੇ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਢੇਰ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਲਟੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਖਾਤਾ ਉਦੋਂ ਬਣਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਲਟੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਖਾਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਮਾਚਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਹੋ ਗਿਆ! ਅਰੇ, ਖਾਤਾ ਉਲਟਾ ਤੇ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ! ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਪਲੀਤ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੋ। ਅੱਜ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਕਲ ਫਿਰ ਮੁਰਦਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤੇ ਮੋਹਜੀਤ ਕਟੁੰਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਫਿਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡੋ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਸ਼ੀਤਲ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਨ, ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਭੁੱਲੋ। ਬਾਪ ਫਰਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ। ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਚਾਰਟ ਵੀ ਰੱਖਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਿੱਠੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਪਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤੀ, ਬਾਪਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਫਿਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬੜੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਬਾਪ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਛੁੱਡਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਕਮਸਟਾਂਸਿਜ ਵੇਖ ਕਹਿਣਗੇ ਹੁਣ ਇਸ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਵੇ। ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚਿੰਤਰਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਿਚਿੰਤਰ ਬਣ ਵਿਚਿੰਤਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ, ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਸਪੁਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਓਨਾ ਲੱਗਿਆ ਰਹੇਗਾ, ਛੁੱਟੀ ਲੈਕੇ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਵੀ ਹਨ, ਮੋਹ ਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਭ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਗੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਹੀ ਮੁੱਖ ਹੈ, ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ

ਮਿਲਿਆ, ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਕਿ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬੱਚੇ ਸਭਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਦਾ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮਨਸਾ, ਵਾਚਾ, ਕਰਮਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ੀਤਲ ਹੋਕੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਾਗਿਆ ਬਣਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਸੀ ਹੁਣ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਹੈ ਜੇ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਉਸ ਨਾਲ ਦੁਰਗਤੀ ਹੀ ਹੋਈ। ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਪਾਉਣ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ। ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੋਈ ਘੰਟਾ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਘੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਧਾਕਲਪ ਘੁਟਕਾ ਖਾਧਾ ਹੁਣ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਰੰਤੂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਰਮਯੋਗੀ ਹੋ। ਉਹ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਨੀਂਦ ਵੀ ਘੱਟ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਕਮਾਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹੇਗੀ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਾਂ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਿਰਫ਼ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਕਹਿਣਗੇ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਮਸਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਫਿਰ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਲੜਨਾ - ਝਗੜਨਾ ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਭੂਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਕਦੇ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਚਲਨ ਵਿਖਾਈ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਗੁਲ - ਗੁਲ ਉਦੋਂ ਬਣਾਂਗੇ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਇਹ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲੂਣਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸਮਝ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ, ਬਾਪ ਨਾਲ ਵੀ ਨਫ਼ਰਤ ਲਿਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕੀ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ ਫਿਰ ਉਸ ਵਕਤ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਵੇਗੀ - ਇਹ ਅਸੀਂ ਗਫ਼ਲਤ ਕੀਤੀ। ਬਾਪ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਨ ਿ ਰਬ ਂ ਧਨ ਬਣਨ ਦ ੇ ਲਈ ਗ ਿ ਆਨ ਦੀ ਮਸਤ ਿ ਹ ੋ ਵ ੇ। ਦ ੇ ਹ - ਅਭ ਿ ਮ ਾ ਨ ਦੀ ਚਲਨ ਨ ਾ ਹ ੋ ਵ ੇ। ਆਪਸ ਵ ਿੱਚ ਲ ੂ ਣ ਪ ਾ ਣ ਿ ਹ ੋ ਣ ਦ ੇ ਸ ਂ ਸਕ ਾ ਰ ਨ ਾ ਹ ੋ ਣ। ਦ ੇ ਹ ਧ ਾ ਰ ਿ ਆ ਂ ਨ ਾ ਲ ਪ ਿ ਆ ਰ ਹ ੈ ਤ ਾ ਬ ਂ ਧਨ ਮ ੁ ਕਤ ਹ ੋ ਨਹ ਿ ਸਕਦ ੇ।

2. ਕਰਮਯ ੋ ਗ ਿ ਬਣਕ ੇ ਰਹ ਿ ਣ ਾ ਹ ੈ, ਯ ਾ ਦ ਵ ਿੱਚ ਬ ੈ ਠਣ ਾ ਜਰ ੂ ਰ ਹ ੈ। ਆਤਮ - ਅਭ ਿ ਮ ਾ ਨ ਿ ਬਣ ਬਹ ੁ ਤ ਮ ਿੱਠ ਾ ਅਤ ੇ ਸ਼ ਿ ਤਲ ਬਣਨ ਦ ਾ ਪ ੁ ਰ ਾ ਸ਼ਰਥ ਕਰਨ ਾ ਹ ੈ। ਸਰਵ ਿ ਸ ਵ ਿੱਚ ਹ ੱ ਡ ਿ ਆ ਂ ਵ ਿ ਦ ੇ ਣ ਿ ਆ ਂ ਹਨ।

ਵਰਦਾਨ:- * ਵਰਦ ਾ ਨ :- ਏਕਾਨਾਮੀ ਅਤੇ ਇਕਾਨਾਮੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੁਵਾਰਾ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਭਵ:*
ਸਮੇਂ ਮੁਤਾਬਿਕ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਹਲਚਲ ਦਾ ਵੱਧਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਵਕਤ ਵਿੱਚ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲਾਈਨ ਬਹੁਤ ਕਲੀਅਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਸਮੇਂ ਮੁਤਾਬਿਕ ਟਚਿੰਗ ਅਤੇ ਕੈਚਿੰਗ ਪਾਵਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਏਕਾਨਾਮੀ ਅਤੇ ਇਕਾਨਾਮੀ ਵਾਲੇ ਬਣੇ। ਏਕਾਨਾਮੀ ਅਤੇ ਇਕਾਨਾਮੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਲਾਈਨ ਕਲੀਅਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਕੈਚ ਕਰ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- *ਸਲ ੋ ਗਨ:- ਸਥੂਲ ਸੂਖਸ਼ਮ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕੋਗੇ।*

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਸਭਤੋਂ ਚੰਗਾ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਣਾ, ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਟਾਕੀ ਤੋਂ ਮੂਵੀ, ਮੂਵੀ ਤੋਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਵੇ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਪ੍ਰਸ਼ਨ :- ਕਿਸ ਮੁੱਖ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸ੍ਰਵ ਦੈਵੀਗੁਣ ਸਵਤਾ (ਆਪੇ) ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ?
- ਉੱਤਰ:-** ਮੁੱਖ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ। ਦੇਵਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੈਵੀਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਕਿਥੋਂ ਆਏ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਇਲ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।
- ਗੀਤ:-** ਭੋਲਨਾਥ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਗੜੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਈਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਗੜੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਗਾਈਡ, ਲਿਬਰੇਟਰ ਵੀ ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਗਾਇਨ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅਨੇਕ ਮਨੁੱਖ, ਅਨੇਕ ਧਰਮ, ਮੱਠ, ਪੰਥ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਨੇਕ ਰਾਹ ਲੱਭਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਸਤਸੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਉਹ ਮਾਇਆਵੀ ਮਸਤੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਹੁਣ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ਤੇ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਕਲਯੁਗ, ਸਤਿਯੁਗ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਆਉਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਫਰਕ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੀ ਵੀ ਕਹਿਣ, ਕੋਈ 10 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਉੱਮਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ 30 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਉੱਮਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਮਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਮਤ। ਅਨੇਕ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਅਨੇਕ ਮਤ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮਤ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਨਾ। ਦੇਵਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਇਹ ਸੁਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਢਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਕਲਯੁਗਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਫਲਾਣੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ! ਬੋਲੋ - ਨਹੀਂ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਆਸੂਰੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਨਵੇਂ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਝਾੜ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਸੀ। ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਸੰਨਿਆਸ ਮਾਰਗ ਸੀ ਨਾ। ਕਿੰਨੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਾਰੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪੁਆਇੰਟਸ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਦੈਵੀਗੁਣ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਬੋਲਣਾ, ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ, ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਟਾਕੀ ਤੋਂ ਮੂਵੀ, ਮੂਵੀ ਤੋਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਟਾਕੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਲੀ ਜਿਹੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਰਾਇਲ ਘਰ ਦਾ ਹੈ। ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਸਦਾ ਰਤਨ ਨਿਕਲਣ।

ਸੰਨਿਆਸੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕੰਟ੍ਰਾਸਟ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵਤੇ ਸਨ। ਉਹ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਸੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ - ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਭਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਪਾਵਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਹ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਸਤਿਕ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਹੀ ਹੰਗਾਮੇ ਹਨ। ਧਨੀ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ- ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਸਤਿਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸ ਧਰਮ ਵਾਲੇ

ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣੀਆਂ ਹਨ ਫਿਰ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਕੌਣ ਬਣਾਵੇ? ਉਹ ਤੇ ਬਾਪ ਹੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਤੱਤਵ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ? ਇਹ ਕਦੇ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਬਣਾਉਣ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੈ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਰਾਵਣ ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਜਰੂਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਹਨੇਰਾ ਮਾਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਫਿਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਸ ਪੇੜੀ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ - ਮਨੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭ ਦੀ ਜੜ੍ਹਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਮਤਲਬ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਜਦੋਂ ਦੇਵਤਾ ਸਨ ਤਾਂ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਬਣਾਵੇ? ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਧਰਮ, ਅਨੇਕ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਲੜ੍ਹਦੇ - ਝਗੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਰਮ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਹੁਤ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਖੁਦ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਸਭਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਹੁਤ ਹੌਸਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੰਗਾਮਾ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੰਕਾਰ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਧੂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਫਾਲੇਵਰਜ਼ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਝੱਟ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਜਾਦੂ ਲੱਗਾ ਹੈ। ਸਿਆਣੇ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਯੋਗ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬੜੇ ਹੌਸਲੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜੇਰ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਹੁਤ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਫਿਰ ਕਹਿ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਦੇਕੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਮਝੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਵਾਂਗੇ। ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਹੀ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਜਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਵੀ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਸਤਸੰਗ ਆਦਿ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਕੀ ਜਾਨਣ। ਤਾਂ ਇੰਨੇ - ਇੰਨੇ ਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦਾ ਅਸਰ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਬੈਠ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬੋਲੇ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਨੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਕਲਸ਼ ਸਾਨੂੰ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੇ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹਾਂ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੋਲ੍ਹ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੋ ਨਾ ਕਿ ਗਿਆਨ ਦੀ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇੱਕ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਦਵਾਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਗਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਸਮਝਾਓ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਢੇਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਤੇ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਵਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝੋ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇਬੁਧੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤੇ ਜਰੂਰ ਰਾਈਟ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣ। ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ। ਹਾਲੇ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸਾਰੇ ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਮੈਂ ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਦਾ ਮਸ਼ੂਕ ਹਾਂ। ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਚਨਾ ਦਾ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਸ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਯੋਗ ਬਾਪ ਹੁਣ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਭਾਵੇਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇੱਕ ਰਸ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ। ਬੁੱਧੀ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਭੱਜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੰਨੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਤੇ ਵੇਸਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਕੀ ਜੋ ਸਮਾਂ ਮੁਕਰਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ

ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਭਦਾ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਾਇਆ ਹੈ ਨਾ।

ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਕਮਾਈ ਤਾਂ ਹੋਈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੋਟਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਅੱਖਾਂ ਖੁਲ੍ਹੀਆਂ ਹੋਣ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ੂਕ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਇਹ ਕਾਈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ। ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਕਾਂਧ ਇੰਨੇ ਹੇਠਾਂ ਕਰਕੇ ਬੈਠੋਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਵੇਖਣਗੇ। ਅੱਖਾਂ ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਦਾਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ ਆਸ਼ਿਕ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਸੱਚਾ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵੇਗੇ। ਮਿਹਨਤ ਸਾਰੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਵੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਾਤਾਵਰਣ ਵੀ ਮਿੱਠਾ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਵੇਖੋ - ਗੱਲ ਕਿੰਨੀ ਮਿੱਠੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਈਲੈਂਸ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਲੜਨਾ - ਝਗੜਨਾ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਪਦ ਵੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਾਉਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮਝ ਤੇ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਪੜ੍ਹਕੇ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਪਦ ਪਾਵਾਂਗੇ! ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਬਣੇਗੇ! ਯੋਗ ਨਹੀਂ, ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਦੇ ਅੱਗੇ ਭਰੀ ਢੇਈ ਪਵੇਗੀ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਸ ਵਕਤ ਨਾ ਪਾਸ ਹੋਏ, ਘੱਟ ਪਦ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਘੱਟ ਪਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਸਮਝਾਉਣਾ, ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਪਦ ਭੁਸ਼ਟ ਕਰਨਗੇ। ਕਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਉਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਤੇ ਹੋਲੀ ਬੋਲੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ। ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਤੇ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇਗੇ ਨਾ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵੀ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇਗੇ। ਸਜਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਪਦ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਾਪ ਭਸਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਜਾ ਬਹੁਤ ਖਾਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਘਾਟਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਵਪਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਘਾਟੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਉੱਚ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਉਨਤੀ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਜੇ ਕਰਣਗੇ ਸੋ ਪਾਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਿਸਤਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਗੁਣ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਹੋਲੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੋਲਚਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੋਵੇ। ਸਾਈਲੈਂਸ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਹੋਵੇਗੀ।

2. ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣ ਇੱਕ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਕਾਂਧ ਹੇਠਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:
ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ - ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਮੈਜ਼ੋਰਿਟੀ ਵੇਰੀਫਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮੈਜ਼ੋਰਿਟੀ ਉੱਥੇ ਮੈਂ - ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਓ ਕਿ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਜਿੱਥੇ ਸੰਗਠਨ ਟੁੱਟਦਾ ਹੈ ਉਹ ਚੰਗਾ ਵੀ ਸਧਾਰਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਵਕਤ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਛੱਡਣੇ ਵੀ ਪੈਣ ਤਾਂ ਤਿਆਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭਾਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਸ੍ਰੂਪ ਬਣੇਗੇ। ਸਮੀਪ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ੍ਰਵ ਸਿੱਧੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਨ ਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਓ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਸਰਵੋਤਮ ਯੁਗ ਇਹ ਸੰਗਮ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹੋ, ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਕੁੰਭ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹੜਾ ਪਾਠ ਬਾਪ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾ ਸਕਦੇ?
- ਉੱਤਰ:-** ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪਾਠ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਪਾਠ ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾ ਸਕਦਾ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਐਕਟਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਇਸ ਦਾ ਆਦਿ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਜਾਗ ਸਜਨੀਆਂ ਜਾਗ ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਗੀਤ ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਜਨ ਸਜਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਾਜਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਭਗਤੀਆਂ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਈਡਸ, ਬ੍ਰਾਈਡਗਰੂਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਮਸ਼ੂਕ ਹੈ ਬ੍ਰਾਈਡਗਰੂਮ। ਉਹ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਜਾਗੋ, ਨਵਾਂ ਯੁੱਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਮਤਲਬ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਧਰਮ ਹਨ ਇੰਨੇ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਧਰਮ ਹੈ। ਉਹ ਕੋਈ ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਆਕੇ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗੀ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਸੰਗਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਕੁੰਭ ਦਾ ਮੇਲਾ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਸਰਵੋਤਮ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਬ੍ਰਹਮਹੰਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਿੰਦੂ - ਚੀਨੀ ਭਾਈ - ਭਾਈ, ਸਭ ਧਰਮ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਤਾਂ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਨ - ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੁਝ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਨਮੁੱਖ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਤੇ ਸਿਰਫ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਸ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੇਲ ਜਾਂ ਫੀਮੇਲ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਨ ਫਿਰ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਇਸਤ੍ਰੀ - ਪੁਰਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ - ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ... ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਨਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਗਰ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ... ਵੱਡੀਆਂ - ਵੱਡੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਤਾਂ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਨਦੀ ਸਾਗਰ ਦੀ ਬੱਚੀ ਹੈ। ਸਾਗਰ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਬੱਦਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫਿਰ ਬਰਸਾਤ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ। ਫਿਰ ਨਦੀਆਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚੀਆਂ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਾਣੀ ਕਿਥੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ, ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਜਦੋਂ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਉਦੋਂ ਆਕੇ ਮਿਲੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਮਿਲਣਾ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਆਕੇ ਸਭ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਣ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਗਲੀ ਖਾਣਗੇ? ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਸਮਝ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਚੱਲੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਕਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮਧਾਮ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ? ਤੁਸੀਂ ਕਹੋ ਇਹ ਤੇ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਆਦਿ ਅੰਤ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਪੁਰਾਣਾ ਸੇ ਨਵਾਂ, ਨਵਾਂ ਸੇ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੋਂ ਬਣਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਰੇਬਰ ਸਾਡਾ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਨ।

ਬਾਪ ਗਾਈਡ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪੰਡੇ ਹੋ। ਪੰਡੇ ਲੋਕ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹਨ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪੰਡੇ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰੂਹਾਨੀ ਪੰਡੇ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਪਾਂਡਵ ਗੌਰਮਿੰਟ ਵੀ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਗੁਪਤ। ਪਾਂਡਵ, ਕੌਰਵ, ਯਾਦਵ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਦਕਿ ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦਾ ਵਕਤ ਵੀ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ, ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਵੈਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਝਾੜ ਦਾ ਪਹਿਲਾ - ਪਹਿਲਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅੱਛੀ ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਮੀਡੀਅਮ, ਕੋਈ ਥਰਡ, ਕੋਈ ਫੋਰਥ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਰਿਫਾਈਨ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੋ ਕਿ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ, ਦੂਸਰਾ ਹੱਦ ਦਾ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਸੂਰਗ ਸੀ ਜੋ ਫਿਰ ਨਰਕ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਆਸੂਰੀ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਨਿਸਟ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਨਾ ਸੁਣੋ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣੋ। ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਜੋ ਸੁਣੇਗੇ ਉਹ ਹੈ ਝੂਠ। ਬਾਪ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਸੁਣਾ ਕੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਈਵਲ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਦੇ ਕਨਿਸਟ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਸੋਝਰਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਹਨੇਰਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ। ਇਹ ਸਭ ਪੁਆਇੰਟਸ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਨੰਬਰ ਤੇ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਡਾਕਟਰ ਕੋਈ 10 - 20 ਹਜ਼ਾਰ ਇੱਕ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਖਾਣ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬੈਰਿਸਟਰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੇਗੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਵੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵੇਗੇ। ਫਰਕ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਭਵਿੱਖ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਕੀ ਬਣਾਂਗੇ? ਜੋ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਬਣਨਗੇ ਸੋ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਬਣਨਗੇ ਇਸਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ ਪੀਣਾ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ - ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜ੍ਹ ਧੋਇ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਦੀ ਚੋਲੀ ਸੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਸਭਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਚੋਲਾ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ? ਸਾਡਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਬਦਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗੀ। ਸ਼ਰੀਰ ਬੁੱਢਾ ਹੋਇਆ, ਮੌਤ ਹੋਈ- ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ। ਆਤਮਾ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਮੈਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੀ ਹਾਂ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਮਨੁੱਖ ਸਾਰੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹਨ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ।

ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸਤਿਯੁਗੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹਜੀਤ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਮੋਹਜੀਤ ਰਾਜੇ ਦੀ ਕਥਾ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਮੋਹਜੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਹੁਣ ਫਿਰ ਆ ਮਿਲੋ ਹੋ। ਜੋ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਆਕੇ ਮਿਲਣਗੇ। ਆਪਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲੈਣਗੇ। ਧਰਮ ਹੀ ਬਦਲ ਗਿਆ ਨਾ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਉਸ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹਨ। 2- 3 ਜਨਮ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਤੋਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਹਨ ਡਿਟੇਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅੱਛਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਤੇ ਸਮਝੋ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਇਸ ਵਿੱਚ ਭੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੂਰੀਦ ਸੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸੀ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ, ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣੋ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੋਹ ਨਾ ਰੱਖੋ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਆਏ ਸੀ ਫਿਰ ਹੁਣ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੋਕੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦਸਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਉੱਮਰ ਲੰਬੀ - ਚੌੜੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦਾ

ਯੁਗ। ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਘੇਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਹਨ ਸਭ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਵਿੱਚ। ਫਿਰ ਆਵੇਗਾ ਅਮਰਲੇਕ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਕਤ ਗਿਆਨ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਹੋ ਭਗਵਾਨ, ਹੋ ਰਾਮ ਸਭ ਭਗਤੀ ਦੇ ਅੱਖਰ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਆਵਾਜ਼ ਥੋੜੀ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਤਾਂ ਸੁਣਨ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਇੰਨੇ ਤੇ ਨਹੀਂ, ਬਾਬਾ ਸਭ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਗੇ। ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ ਹੀ ਹਿੰਦੀ। ਬਾਬਾ ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਟ੍ਰਾਂਸਲੇਟ ਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਫੋਰਨਰਜ਼ ਆਦਿ ਵੀ ਜੇ ਮਿਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ? ਬੋਰਡ ਤੇ ਲੱਗਿਆ ਪਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ... ਉਹ ਤਾਂ ਰਚਨਾ ਵਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਸ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹੋ? ਸਾਡੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਕੰਮ! ਬਾਪ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਸਨ ਸ਼ੋਜ਼ ਫਾਦਰ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਕਨਿਸਟ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜੋ ਈਵਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਨਾ ਹੈ।

2. ਨਸਟੇਮੇਹਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਇਸਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਹੋਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਦੇ ਪਾਠ ਦੁਆਰਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ:
ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਅੰਤਿਮ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਪਾਠ ਹੈ " ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ " ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਪਾਠ ਹੀ ਲਾਸ਼ੂ ਸਟੇਜ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਠ ਨਾਲ ਅਭੁੱਲ, ਇੱਕਰਸ ਅਤੇ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਉਦੋਂ ਲਗਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਸਮਾਂ ਵੀ ਲਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਫਾਲੇ ਕਰਦੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੋਵੇਂ ਬਚ ਜਾਣਗੇ, ਜਮਾਂ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਚਾਈ, ਸਫਾਈ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸਰਲ ਬਣਾਓ। ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਹਰੇਕ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਵੇਖ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਲਫ਼ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਵਾਓ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵੱਧੋ, ਅਲਫ਼ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਮੁੱਖ ਪੁਰਾਸ਼ਰਬ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਅੰਤਰਮੁਖਤਾ ਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ। ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਯੋਗੀ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਹ ਕਦੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰੁੱਸਦੇ ਜਾਂ ਲੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਲਨ ਬੜੀ ਰਾਇਲ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਯੱਗ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰੁਚੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਿਕ - ਤਿਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੂਲ ਗੱਲ ਜੋ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀ ਹੈ, ਉਸਤੇ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਾ ਬਿਠਾਉਣ ਨਾਲ ਬਾਕੀ ਜੋ ਕੁਝ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਚੰਗਾ - ਚੰਗਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਮੁੱਖ ਗੱਲ। ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਵੇਦ ਅਤੇ ਗੀਤਾ ਭਾਗਵਤ ਆਦਿ ਹਨ, ਸਭ ਖੰਡਨ ਹੋ ਜਾਣ। ਭਗਵਾਨ ਤੇ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਮੈਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਸਦਗਤੀ ਕਰਕੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣ, ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਕਲਪ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣੀ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਇਹ ਗੱਲ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰੀ ਮਿਹਨਤ ਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਬਰ ਵਿਚੋਂ ਜਗਾਉਣ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਗਣਗੇ। ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਹਨ। ਪਰੰਤੂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਣ ਜੋਤੀ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਨਾ ਦੇਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਜੋ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਓਪੀਨੀਅਨ ਆਦਿ ਲਿਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕੁਝ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਇਸਲਈ ਸਰਵਿਸ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਬਰੇਬਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕਿੰਨਾ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਪਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ। ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਹਾਂ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਜੋ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਨਹੀਂ ਉਹ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਪਾਸੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਵੱਧਦੀ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਪਾਸੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਗਮਯੁਗ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਰੋਜ ਪੁਰਾਸ਼ਰਬ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚੇਬੁਧੀ ਵਿਜੰਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਿਕ - ਤਿਕ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਆਪਣੀ ਹੀ ਤਿਕ - ਤਿਕ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਚਿੰਤਰਾਂ ਵਲ ਵੱਧਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਅਲਫ਼ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਬੇ ਤੇ ਜਾਣਾ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ, ਓਪਨਿੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਬਾਪ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣੇ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਪਿੱਛੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਦੁਰਗਤੀ ਮਤਲਬ ਮੇਰੀ ਨਿੰਦਾ ਹੋਣ ਦਾ ਵਕਤ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਹੀ ਹੈ, ਜਿੰਨਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ, ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਖੁਦ ਦਾ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਸਮਝਾ ਸਕੋਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰੰਤੂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਰਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ।

ਜੇ ਬੱਚੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਯੋਗ

ਦੇ ਬਗੈਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬੱਚੇ ਭਾਸ਼ਣ ਚੰਗਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਤੇ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਯੋਗ ਘੱਟ ਹੈ, ਯੋਗ ਤੇ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਤੇ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਯੋਗ ਬਗੈਰ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਫਿਰ ਪਦ ਕੀ ਪਾਵੇਗੇ! ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਫੇਲ੍ਹ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 2 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਭੋਜਨ ਖਾਂਦੇ ਵਕਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸਨਾਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤੇ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਰੂਰ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਠੀਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰਕੇ ਵੇਖੋ ਫਿਰ ਅਨੁਭਵ ਸੁਣਾਓ। ਸਮਝੋ ਦਰਜੀ ਕਪੜੇ ਸਿਲਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਮਸ਼ੂਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਲਟ ਦੱਸਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਝਾਉਣ ਨਾਲ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਲਫ਼ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਚਲੇਗਾ? ਇੱਕ ਅਲਫ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਬਿੰਦੀ, ਬਿੰਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਅਲਫ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿੰਦੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੇ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੀ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਕੀ ਕਰੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਦੈਵੀਗੁਣ ਚੰਗੇ ਰੱਖੋ, ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਯਾਦ ਬਹੁਤ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਸਕੋਗੇ। ਪੂਜਾ ਤੇ ਫੇਰ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ - ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵੋਗੇ ਪਰੰਤੂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਕੇ ਫਿਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਕੱਚੇ ਹਨ ਉਹ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰੁੱਸਦੇ ਅਤੇ ਲੜ੍ਹਦੇ ਝਗੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪੱਕੇ ਯੋਗੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਲਨ ਬੜੀ ਰਾਇਲ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੋਲਣਗੇ। ਯੱਗ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੁਚੀ ਰਹੇਗੀ। ਯੱਗ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣ। ਅਜਿਹੇ - ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਹਨ ਵੀ। ਪਰੰਤੂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਹੋ ਤਾਂ ਲਵ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਆਕੇ ਉੱਚਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਫਿਰ ਦੁਰਗਤੀ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤੀ? (ਰਾਵਣ ਨੇ) ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ? (ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ) ਅੱਧਾਕਲਪ ਲਈ ਸਦਗਤੀ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਜਦ ਵੀ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਏ ਸੈਕਿੰਡ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਰ ਰਹੋਗੇ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਜੂੰ ਮੁਆਫ਼ਿਕ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ - ਸੈਕਿੰਡ ਟਿਕ - ਟਿਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਸਾਰਾ ਪਾਰਟ ਵਜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਖਤਮ। ਰੇਲ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਅਹਿਸਤੇ - ਅਹਿਸਤੇ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ। ਬੁੱਢੇ ਆਦਿ ਜੋ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਯੋਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹਨ। ਹਾਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਪਦ ਉੱਚ ਹੈ। ਬਾਕੀਆਂ ਦਾ ਪਦ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖੋ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਰਿਕਾਰਡ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਇੰਵੇਂ ਹੀ ਰਿਕਾਰਡ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਾ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕੁਦਰਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਮੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੋ ਬੋਲਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਟਾਈਮ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਮਹਾਂਰਥੀ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਲ ਧਿਆਨ ਦੇਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਗੰਢ ਬਣੋ - ਬਾਪ ਦੇ ਯਾਦ ਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਦੇਣੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਇਹ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਬਾਬਾ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰਿਚੈ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਦੇਵੇ। ਯਾਦ ਘੱਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਰਿਚੈ ਵੀ ਘੱਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ। ਬੋਲੇ, ਹੁਣ ਲਿਖੋ ਬਰੇਬਰ ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਦੇਹ ਸਮੇਤ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਮੁਕਤੀਧਾਮ, ਜੀਵਨਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਦੁੱਖ - ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ। ਲਾਇਕ ਵੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਕੇ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਿਸ ਕੰਮ ਦਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਵੀ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਯਥਾਰਥ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਦਾ ਪਦ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਜੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਮਿਹਨਤ

ਕਰਨ ਤਾਂ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਨੰਬਰਵਨ ਨੂੰ ਹੀ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਹੈ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਦੀ ਹੀ ਮਾਲਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। 8 ਰਤਨ ਹਨ ਨਾ। 8 ਹੈ, ਫਿਰ ਹੈ 100, ਫਿਰ ਹੈ 16 ਹਜ਼ਾਰ। ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ। ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਲਿਆਣ ਤੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਪੜ੍ਹਨ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਸਟੂਡੈਂਟ ਚੰਗੇ ਹਨ ਜੋ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜੋ ਭਾਗਿਆ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਏਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਪਾਰਟ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਤਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰਟ ਹੈ, ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਇੱਥੇ - ਇੱਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਹੋਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪਾਰਟ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਬੇਅੰਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਅੰਤ ਤਾਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਹੈ ਅਨਾਦਿ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਕਹੀਏ! ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ, ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਕਰਕੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ! ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ, ਮਿੱਠੇ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

2. ਬਰੀਕ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਜੋ ਬੋਲਦੇ ਜਾਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਸਮਝ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ ਦੀ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਦਵਾਰਾ ਸ੍ਰਵ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾਮੂਰਤ ਭਵ:
ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਅਤੇ ਲੈਣ ਦੀ ਸਟੇਜ ਪਾਰ ਕੀਤੀ, ਹੁਣ ਸਨੇਹ ਦੀ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਕਰੋ। ਜੋ ਵੀ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਵੇ, ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਲੈਣਾ ਹੈ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰਵ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਜਾਂ ਲਵਲੀ। ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾਨ ਦੇ ਮਹਾਦਾਨੀ ਬਣੇ। ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੁਝ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਸ੍ਰਵ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਨੇਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਦਾ ਰਿਸਪਾਂਸ ਸਹਿਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦਾ ਰਿਜ਼ਲਟ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਤੇ ਫੁਲਸਟਾਪ ਲਗਾ ਦੇਵੋ - ਇਹ ਹੀ ਤੀਵਰ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਹੈ।

ਨਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਤੇ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ

ਅੱਜ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਸੂਰਜ ਸਨੇਹੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਮਨ ਦੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਸਨੇਹ ਦੇ ਵਾਦੇ, ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਵਾਧੇ, ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਮਤਲਬ ਅਨੇਕ ਰੂਹਾਨੀ ਸਾਜਾਂ ਭਰੇ ਮਨ ਦੇ ਗੀਤ ਮਨ ਦੇ ਮੀਤ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ। ਮਨ ਦੇ ਮੀਤ ਸਭ ਦੇ ਮਿੱਠੇ ਗੀਤ ਸੁਣ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਅਤੀ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਨ ਦੇ ਮੀਤ ਆਪਣੇ ਸੂਰਜ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਮੀਤ ਨੂੰ, ਗੰਡਲੀ ਫਰੈਂਡਸ ਨੂੰ ਸਭ ਦੇ ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਰਿਸਪਾਂਡ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਬੋਲ ਵਿੱਚ, ਹੈਪੀ, ਹੈਲਦੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਵਧਾਈ ਹੋਵੇ। ਸਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦਾ ਹੱਥ ਮਨ ਦੇ ਮੀਤ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਹੋਵੇ। ਚਾਰੋਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸੰਕਲਪ, ਪੱਤਰ, ਕਾਰਡ ਅਤੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਯਾਦ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸਨੇਹ ਦੀਆਂ ਸੋਗਾਤਾਂ ਸਭ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਗਈਆਂ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਹਰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀਰੂਪੀ ਮਸਤਕ ਤੇ ਵਰਦਾਨ ਦਾ, ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਾ ਹੱਥ, ਨਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਵਧਾਈ ਵਿੱਚ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਨਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਹਰ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸ਼ਰੂਪ ਦਾ ਤਿਲਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਰੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਛੋਟੇ - ਵੱਡੇ ਸਭ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਵਧਾਈ ਦਾ ਬੋਲ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਹੀ ਸਦਾ ਨਵਾਂ ਸਾਜ਼ ਹੈ, ਸਦਾ ਨਵਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਹੈ, ਸਦਾ ਨਵਾਂ ਸੰਕਲਪ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਵਧਾਈ ਹੈ। ਸਦਾ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਵਧਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ, ਨਵਾਂ ਕੰਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੁਬਾਰਕ ਜਰੂਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੁਬਾਰਕ ਨਵੀਨਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਹੀ ਨਵਾਂ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਹਰ ਕਰਮ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਣ ਸਦਾ ਨਵੇਂ ਤੇ ਨਵਾਂ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ ਸਟੇਜ ਸੀ, ਸਪੀਡ ਸੀ ਉਹ ਦੂਸਰੇ ਸੈਕਿੰਡ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵੱਲ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਸਟੇਜ ਸਪੀਡ ਉੱਚੀ ਮਤਲਬ ਨਵੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਸੈਕਿੰਡ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ ਹੀ ਵਧਾਈਆਂ ਦਾ ਯੁਗ। ਸਦਾ ਮੂੰਹ ਮਿੱਠਾ, ਜੀਵਨ ਮਿੱਠੀ, ਸੰਬੰਧ ਮਿੱਠੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਾ ਯੁਗ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਸਿਰਫ ਮੁਬਾਰਕ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਲੇਕਿਨ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ, ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਧਾਈਆਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੋਕੀ ਤਾਂ ਅੱਜ ਮੁਬਾਰਕ ਦੇਣਗੇ ਕਲ ਖਤਮ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਦਾ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੰਦੇ, ਵਧਾਈਆਂ ਦਿੰਦੇ। ਨਵਯੁਗ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੰਦੇ। ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਗੀਤ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੁਣੇ। ਸੁਣ - ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਗੀਤਾਂ ਦੇ ਸਾਜ਼ ਅਤੇ ਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਗਏ।

ਅੱਜ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਗੀਤ ਮਾਲਾ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾ ਵੀ ਦੇਸ਼ - ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਹੈ। ਹਰ ਬੱਚਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਤਾਂ ਨਿਰੰਤਰ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਗੀਤ ਦੀ ਰੀਤੀ ਵੀ ਬੜੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ। ਸਾਜ਼ ਵੀ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਸਭਦੇ ਗੀਤ ਪਿਆਰੇ ਹਨ। ਮੁਬਾਰਕ ਤਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਭਾਵੇਂ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਮਨ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ। ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਰੀਤ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ। ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰੇਗੇ? ਜਿਵੇਂ ਸੇਵਾ ਦੇ 50 (1986) ਵਰ੍ਹੇ ਪੂਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ, ਇੰਨੇ ਸੂਰਜ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਵਾਦੇ ਪੂਰੇ ਕਰੇਗੇ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪ ਤੱਕ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦੇਵੇਗੇ? ਵਾਦੇ ਤਾਂ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਕਾਰਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਦੇ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਸ਼ਰੂਪ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਸਮਾਨ ਹੋਣ। ਇਹ ਹੀ ਮਹਾਨਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਹਾਨਤਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਓਟੇ ਸੇ ਅਰਜੁਨ। ਉਹ ਕੌਣ ਬਣੇਗਾ? ਸਭ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਦੂਸਰੇ ਅਰਜੁਨ ਬਣਦੇ ਜਾਂ ਭੀਮ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨੰਬਰਵਨ ਮਤਲਬ ਅਰਜੁਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੇ ਅਰਜੁਨ ਹੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੇ ਭੀਮ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ। ਅਰਜੁਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸਦਾ ਬਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸ਼ਰੂਪ ਬਣ ਵਿਜੇਈ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸ਼ਰੂਪ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਅਰਜੁਨ। ਸਦਾ ਗੀਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਮਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਰਜੁਨ। ਅਜਿਹਾ ਵਿਦੇਹੀ, ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਸਭ ਮਰੇ ਪਏ ਹਨ - ਅਜਿਹੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵੈਰਾਗੀ ਫ੍ਰੀਤੀ ਵਾਲੇ ਅਰਜੁਨ ਕੌਣ ਬਣਨਗੇ? ਬਣਨਾ ਹੈ ਕੀ ਸਿਰਫ ਬੋਲਣਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਸਦਾ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ। ਮਨਸਾ ਵਿਚ, ਵਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਲਿਆਉਣਾ। ਇਹ ਹੀ ਨਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਵਧਾਈ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ। ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਪਰਸੰਟੇਜ਼ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਲਈ ਜਿੰਨੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਸਮੀਪਤਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਂਦੇ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦੇ। ਇੰਨੇ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਜਾਂ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿਚ ਸਮੀਪਤਾ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦੇ ਲਕਸ਼ਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰਸੰਟੇਜ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ। ਪਰਸੰਟੇਜ਼ ਦੀ ਨਵੀਨਤਾ, ਸਪੀਡ ਦੀ ਨਵੀਨਤਾ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਰ ਵਕਤ ਨਵੀਨਤਾ ਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਸਭ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਨਵਾਂ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਪਹਿਲੇ ਸਵੈ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਲਿਆਓ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਸਵਤਾ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਜ ਦੇ ਲੋਕੀ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਦੀ ਨਵੀਨਤਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਨਵੀਨਤਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਨਵੀਨਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਸਵਤਾ ਹੀ ਆਵੇਗੀ।

ਇਸ ਵਰ੍ਹੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿਖਾਓ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਦੋਂ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸਨੇਹ ਸਹਿਯੋਗ ਅਤੇ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇ। ਹਰ ਬੋਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਿਮੰਤ, ਉਲਾਸ ਦੇਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇ। ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ। ਸਧਾਰਨ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਵੀ ਬਿਤਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦੀ ਰਿਜ਼ਲਟ ਕੀ ਨਿਕਲੀ। ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਨਾ ਬੁਰਾ ਨਾ ਚੰਗਾ, ਸਧਾਰਨ ਬੋਲ ਚਾਲ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇੰਨੇ ਹੀ ਹਰ ਕਰਮ ਫਲਦਾਇਕ ਹੋਵੇ। ਭਾਵੇਂ ਸਵ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ। ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣੇ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣੇ। ਮਿਹਨਤ ਚੰਗੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਰਾਜਯੋਗੀ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਹਨ, ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੰਮ ਇਹ ਹੀ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇ। ਜੀਵਨ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਕੰਮ ਚੰਗਾ ਹੈ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਕੰਮ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੀ ਸੰਪੰਨ ਜੀਵਨ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਇਹ ਲਹਿਰ ਫੈਲਾਓ ਜੇ ਕਹਿਣ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਚੰਗੇ ਬਣੀਏ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹੋ, ਇਹ ਭਗਤ ਮਾਲਾ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਹਾਲੇ ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਮਤਲਬ ਸੂਰਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦੀ ਮਾਲਾ ਪਹਿਲੇ ਤਿਆਰ ਕਰੋ। ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹੀ 9 ਲੱਖ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਭਗਤ ਮਾਲਾ ਬਹੁਤ ਲੰਬੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਹ ਵੀ ਹੁਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਅਜਿਹੀ ਲਹਿਰ ਫੈਲਾਓ। ਜੇ ਚੰਗਾ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਚੰਗਾ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਸੰਪਰਕ ਵਾਲੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆ ਜਾਣ। ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤਾਂ ਬਣਾਓਗੇ ਨਾ। ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣੇ। ਇਹ ਵਰ੍ਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਵਾਰਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਮਨਾਓ। ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣਾ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਾ। ਸਮਝਾ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਹਨ। ਉਹ ਉਲਟੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਗਿਆਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਣ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਸਰੂਪ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨਵਯੁੱਗ ਆਵੇਗਾ। ਹਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਹੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਜਾ ਤੇ ਸਹਿਜ ਬਣੇਗੀ। ਲੇਕਿਨ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇਗਾ ਉਵੇਂ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਬੀਜ ਨੂੰ ਸਦਾ ਫਲ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਪ੍ਰਤੱਗਿਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਲਿਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕੀ ਕਰਣਗੇ। ਸਭ ਵਿੱਚ ਡਬਲ ਰਿਜ਼ਲਟ ਕੱਢਣਗੇ ਨਾ। ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਨਵੀਨਤਾ ਨਾਲ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਪ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਹਰ ਵਕਤ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਬਾਪ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਨਵਯੁੱਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਲਹਿਰ ਫੈਲਾਉਣ ਵਾਲੇ - ਅਜਿਹੇ ਸਦਾ ਵਰਦਾਨੀ, ਮਹਾਦਾਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਸਦਾ ਨਵੀਨਤਾ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਯਾਦ - ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਦਾਦੀਆਂ ਨਾਲ :- ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅੱਜ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੈ। ਖੁਦ ਦਾ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਇਸਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਸੇਵਾ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣਾ ਇਸ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ। ਵਾਣੀ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਵਕਤ ਬੀਤ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨਾਲ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨਾ, ਇਸੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹੀ ਬਲ ਸਭ ਨੂੰ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਸੰਕਲਪ ਤੇ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਬਲ ਭਰਨਾ ਉਹ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਖੁਦ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਬਲ ਭਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਜਕਲ ਸੂਰਜ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਕਈ ਕੰਮ ਸਫਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਲ ਭਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕੰਮ ਸਫਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਉਹ ਸਾਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹਿਮੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਮੰਤ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਵਾਣੀ ਨਾਲ ਵੀ ਹਿਮੰਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਸਦਾਕਾਲ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਵਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਕਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਜੋ ਸੂਖਸ਼ਮ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਫਲਤਾ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਵਾਣੀ ਨਾਲੋਂ ਸੰਕਲਪ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਇਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਸ਼ਕਤੀ ਬਹੁਤ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਦਵਾਰਾ ਬਲੱਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਭਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇੰਨੇ ਸੰਕਲਪ ਇੱਕ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਅੰਦਰ ਫ੍ਰੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੰਕਲਪ ਦਵਾਰਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਟੀਚਰਜ਼ ਨਾਲ:- ਨਿਮਿਤ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀ ਹੋ? ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ

ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਮਿਲਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਨੂੰ ਸਵਤਾ ਹੀ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੁਝ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹਨ ਤਾਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸਹਿਜ ਹੀ ਉਨੱਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਨ ਦੀ ਐਕਸਟ੍ਰਾ ਲਿਸਟ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਿਮਿਤ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣਾ ਚਾਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਹਿਜ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਦਾਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਐਕਸਟ੍ਰਾ ਲਿਫਟ ਜਾਂ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਉਸਤੋਂ ਲਾਭ ਲਿਆ ਹੈ। ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਸਵਤਾ ਹੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੇਵਾ ਖਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਹੁਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਚੰਗੀ ਹਿਮੰਤ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਹਿਮੰਤ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮਦਦ ਦਾ ਹੱਥ ਸਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਮਦਦ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੀ ਹੋ ਅਤੇ ਵੱਧਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਇਹ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਦਾ ਹੱਥ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸੇਵਾਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਸਮਾ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਸਦਾ ਆਪ ਸਮਾਨ ਸਿਖਿਅਕਾਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਕਰਦੇ ਚਲੇ ਸਦਾ ਨਵਾਂ ਉਮੰਗ, ਨਵਾਂ ਉਤਸਾਹ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਖਾਵੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਉਮੰਗ ਵੇਖਕੇ ਸਵਤਾ ਸੇਵਾ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇ। ਹਰ ਵਕਤ ਕਿਸੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਨਵੀਨਤਾ ਦਾ ਪਲਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਅਜਿਹਾ ਪਲਾਨ ਹੋਵੇ ਜੋ ਵਿਹਿੰਗ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਧਨ ਹੋਵੇ। ਕਦੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਕਮਾਲ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਖੁਦ ਨਿਰਵਿਘਨ ਹੋ, ਅਚੱਲ ਹੋ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਸਹਿਜ ਵਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗਯੁਕਤ ਬਣੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਵੀਨਤਾ ਟੱਚ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਵੇ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ :- ਸੂਝ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ, ਸਹਿਜ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕਿੰਨੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਗਿਣਤੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਨ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਹਨ। ਤਾਂ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ। ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਰਥ ਬਣਦੇ ਜਾਵੇਗੇ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਸਮਰਥ ਹੈ ਉੱਥੇ ਵਿਅਰਥ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ, ਵਿਅਰਥ ਸਮਾਂ, ਵਿਅਰਥ ਬੋਲ ਸਭ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ, ਨਵਾਂ ਉਮੰਗ ਨਵਾਂ ਉਤਸਾਹ ਹਰ ਘੜੀ ਨਵੀਂ, ਹਰ ਵਕਤ ਨਵਾਂ। ਤਾਂ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਉਮੰਗ, ਨਵਾਂ ਉਤਸਾਹ ਰਹੇ। ਕਲ ਕੀ ਸੀ ਅੱਜ ਕੀ ਬਣ ਗਏ! ਹੁਣ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਕਲਪ, ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਸਕਾਰ ਰਿਹਾ ਤੇ ਨਹੀਂ! ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਸ ਉਮੰਗ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚੱਲੋ। ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਪਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਗਏ ਨਾ। ਭਰਪੂਰ ਚੀਜ਼ ਕੱਢੇ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਸੰਪੰਨ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਅਚਲ ਬਣਨਾ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਇਸ ਸ੍ਰੂਪ ਨੂੰ ਸਾਮ੍ਰਣਿਕ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਭੰਡਾਰ ਬਣ ਗਏ। ਜਿੱਥੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਦਾਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਜੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਰਹੋ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹੋ।

2. ਸਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰੂਹਾਨੀ ਬਗੀਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਰੂਹਾਨੀ ਗੁਲਾਬ ਹੋ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਰੂਹੇ ਗੁਲਾਬ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੋਇਆ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ? ਰੂਹਾਨੀ ਗੁਲਾਬ ਮਤਲਬ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਅਜਿਹੇ ਬਣੇ ਹੋ? ਸਾਰੇ ਰੂਹਾਨੀ ਗੁਲਾਬ ਹੋ ਜਾਂ ਦੂਸਰੇ - ਦੂਸਰੇ। ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਜਿੰਨੀ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਪੁਸ਼ਪ ਦੀ ਵੇਲਯੂ ਹੈ ਉਨੀ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਬਗੀਚੇ ਦੇ ਸਦਾ ਖਿੜੇ ਹੋਏ ਪੁਸ਼ਪ ਹੋ। ਕਦੇ ਮੁਰਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਦੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਮੁਰਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ। ਮਾਇਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਮੰਨਿਆ ਮੁਰਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਮਾਇਆਜੀਤ ਹੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਖਿੜੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਇੰਵੇਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗੁਲਾਬ ਹਨ। ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ।

3. ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸਹਿਜ ਲਗਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਲਗਦਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਹਿਜ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਹੋ। ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਕਦੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਅਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਭਗਤੀ ਮਤਲਬ ਮਿਹਨਤ, ਗਿਆਨ ਮਤਲਬ ਸਹਿਜ ਫਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਬੰਧ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਆਪਣਾ ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਯਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ ਸਹਿਜਯੋਗੀ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਵੇਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸਵਤਾ ਹੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹਰ ਕਰਮ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗਾਇਨ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਭਵ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਉਹ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਹਰ ਕਰਮ ਮਹਾਨ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਸਧਾਰਨ ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਸਧਾਰਨ ਜਾਂ ਬਗੈਰ ਅਰਥ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਦਵਾਰਾ ਜੋ ਵੀ ਕਰਮ ਹੋਵੇ

ਉਹ ਅਰਥ ਸਹਿਤ ਹੋਵੇ, ਸਮਾਂ ਵੀ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇ, ਉਦੋਂ ਹਰ ਚਰਿਤ੍ਰ ਗਾਇਨ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਹੀ ਯਾਦਗਾਰ ਹਰਸ਼ਿਤ ਮੂਰਤ, ਆਕਰਸ਼ਣ ਮੂਰਤ ਅਤੇ ਅਵਿਅਕਤ ਮੂਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ।
ਸਲੋਗਨ:- ਮਾਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਛੱਡ ਸਵਾਮਨ ਵਿੱਚ ਟਿਕ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮਾਨ ਪਰਛਾਈ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਆਵੇਗਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਆਪਣੀ ਉਨਤੀ ਦੇ ਲਈ ਰੋਜ਼ ਪੋਤਾਮੇਲ ਕੱਢੋ, ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਚਲਨ ਕਿਵੇਂ ਰਹੀ, ਚੈਕ ਕਰੋ - ਯੱਗ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨੇਸਟ(ਇਮਾਨਦਾਰ) ਰਹੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿੰਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਪ ਦਾ ਬਹੁਤ ਰਿਗਾਰਡ ਹੈ? ਉਸ ਰਿਗਾਰਡ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਜੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚੇ, ਯੱਗ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹਨ, ਕੁਝ ਵੀ ਛਿਪਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਪ ਦਾ ਬਹੁਤ ਰਿਗਾਰਡ ਹੈ। ਰਿਗਾਰਡ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਪੁਚਕਾਰ ਦੇ ਉਠਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਵੀ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸੁਣਾਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਲੈਣ ਦੀ ਅਕਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਮਹਾਫਿਲ ਮੇਂ ਜਲ ਉੱਠੀ ਸਮਾਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਗੀਤ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਰਾਗ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਮਾਂ ਤੇ ਹੋ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਅਨੇਕ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਨਾਸਤਿਕ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਜੇ ਨਾਮ ਆਇਆ ਉਹ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਬ੍ਰਹਮ, ਸਮਾਂ, ਠਿੱਕਰ, ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਸਲ ਰੀਤੀ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸਤਿਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਹਨ ਪਥਰਬੁੱਧੀ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਆਰਗਨਸ ਦਵਾਰਾ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਪਾਰਸ ਹੈ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਹੈ? ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਆਤਮਾ ਤੇ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜੇ ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਮਨੁੱਖ ਹੋਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਨੇ ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਪੱਥਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਸੁਧਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਕੱਢੋ- ਕੀ ਕੀਤਾ? ਅਸੀਂ ਭੋਜਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਧਾ? ਚਲਨ ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਚੱਲੀ ਜਾਂ ਅਨਾੜੀਆਂ ਮਿਸਲ? ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਆਪਣਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲਦੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਉਨਤੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਥੱਪੜ ਮਾਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ ਅੱਜ ਸਾਡਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਫਲਾਣੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੁਪ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਅੱਜ ਇਹ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੋਏ। ਇਵੇਂ ਸੱਚ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਹੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤਾਂ ਕੁਝ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਯੋਗ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਚਾਣ ਪੂਰੀ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਇਹ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਜਾਈ ਲੈਣਾ ਘੱਟ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਚੰਗਾ ਹੀ ਵਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਬੜੀ ਯੁੱਧ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਕਸਿੰਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਬਾਕਸਿੰਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬਹੁਤ ਤੂਫਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸੱਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਛੁਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੱਚ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ? ਕੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਲੈਣੀ ਹੈ? ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਰਮ ਅਜਿਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰਿਗਾਰਡ ਦੇ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਆਲਰਾਊਂਡ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਭੇਜ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਬਸ ਦੇਹ - ਹੰਕਾਰ ਆਇਆ, ਮਾਇਆ ਦਾ ਥੱਪੜ ਖਾਇਆ, ਇਹ ਡਿੱਗਿਆ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੁਚਕਾਰ ਦੇ ਉਠਾਵਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹੋ। ਸਥੂਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚੰਗੇ ਹੋ। ਪਰੰਤੂ ਯਥਾਰਥ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੰਜਿਲ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਸਰੀਰੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ - ਇਹ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਕਰਨਾ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਸਭ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹਨ, ਸਟੂਡੈਂਟ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਫਾਲੋਅਰਸ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਉਸ ਇੱਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਿਗਾਰਡ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਰਿਗਾਰਡ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਭਭਕਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਤਾਂ ਹਨ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ। ਪਰੰਤੂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਇਨ੍ਹੀ ਲੰਬੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਬੇਸਮਝ ਹੋਏ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਹੋਕੇ ਅਤੇ ਕੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ!

ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਉਹ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਸਨ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ, ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸੁਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੁਰ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਝਗੜਾ ਲਗਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਖੂਬ ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਾਹਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤਿਆਰੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ।

ਬਾਂਬਜ ਨਿਕਲੇ ਸੇ ਨਿਕਲੇ ਫਿਰ ਬੰਦ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਭਦੇ ਕੋਲ ਢੇਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੇ ਫਟਾਫਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰ ਹਸਪਤਾਲ ਆਦਿ ਥੋੜੀ ਨਾ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੋਈ ਪਾਈ - ਪੈਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਅੱਗ ਵੇਖ ਸਕੋਗੇ! ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਸਿਰਫ ਅੱਗ ਹੀ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਆਕਾਸ਼ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਲੇਗਾ। ਇਸਦੇ ਅੰਦਰ ਜੇ ਕੁਝ ਹੈ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਅਤੇ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਜਾਨਵਰ ਹਨ, ਕਿੰਨੀ ਸਮਗਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਮੁਸਕਿਲ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ - 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਨਾ! ਕਿੰਨੇ ਘੱਟ ਮਨੁੱਖ ਸਨ। ਹੁਣ ਕਿਨ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਕੱਲਯੁਗ, ਇਸਦਾ ਜਰੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੰਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ਿਵ - ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਪਰੰਤੂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਐਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਇੰਵੇਂ ਸਮਝ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰੋ ਫਿਰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬੱਚੇ ਹੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਕਿਵੇਂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਹੋ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਘਰ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਸਰੀਰ ਦਾ ਭਾਣ ਘੱਟ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਵੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਚਲਨ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਬਦਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ- ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਯੱਗ ਨਾਲ ਤਾਂ ਬੜੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਚਾਹੀਦੇ। ਹਾਲੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਅਲਬੇਲੇ ਹਨ। ਖਾਣ, ਪੀਣ, ਵਾਤਾਵਰਣ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਧਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਦ ਵੀ ਉਹੀ ਪਾ ਸਕਣਗੇ। ਇੰਵੇਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ਉਹ ਤਾਂ ਚਨੇ ਚਬਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਅੰਤਰਮੁਖਤਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਠੀਕ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਤੇ ਇਹ ਹੀ ਧੰਧਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪਦ ਕਿਵੇਂ ਪਾਵੇਗਾ! ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਇਕੱਠੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇ ਇੰਜਨ ਮਿਲੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਚੜ੍ਹਾਈ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਦੇ ਇੰਜਣ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ - ਕਦੇ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਗੱਡੀ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਖਿਸਕ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹਨ। ਚੜ੍ਹਦੇ - ਚੜ੍ਹਦੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਫਿਰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਜਾਂ ਤੂਫਾਨ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਕੇ ਪੁਰਜਾ - ਪੁਰਜਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਹੰਕਾਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਪ ਹੈ, ਨਾਲ ਵਿੱਚ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਦੰਡ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਹੀ ਰਹੀਏ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ, ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਸੱਟ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਾਰਿਸ ਬਣਨਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇੰਨੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਗੱਲ ਨਾਂ ਪੁੱਛੋ। ਅਗਿਆਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ! ਨਾਲਾਇਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦੇਵਾਂਗੇ ਸਾਡੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਤੋਂ ਹੱਟ ਜਾਵੇ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ- ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਜਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅੰਤਰਮੁਖ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕੋਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਉਣਗੇ - ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਇਨੀਆਂ ਗਾਲਾਂ ਦਿੰਦੇ ਆਏ। ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣਾ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿਣਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਜਾ ਘੱਟ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹੈ। ਇੰਵੇਂ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵਕਤ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਹਿਸਾਬ ਲੈਣਗੇ। ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਵਕਤ ਸਭ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਵਿਸ਼ਾਲਬੁਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਵੇਖੋ ਕਿਸ - ਕਿਸ ਨੂੰ ਪੀਸ ਪ੍ਰਾਈਜ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੀਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ

ਲਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਿਓਰਟੀ - ਪੀਸ - ਪ੍ਰੋਸਪੈਰਿਟੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਭਾਗਵਤ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਰਿਗਾਰਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਜਾਂ ਮੰਦਿਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਲੜ੍ਹ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਜਲ ਕੇ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਮੰਦਿਰ ਮਸਜਿਦ ਆਦਿ ਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਓਨਾ ਲਗਾ ਰਹੇ। ਘਰ ਬਾਰ ਵੀ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਤੇ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਮੁਆਫ਼ਿਕ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੇ ਅਮੁੱਲ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਣਾ - ਇਹ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੰਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਬੈਠ ਸੰਭਾਲਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਈਏ, ਚਲੇ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ। ਬਾਬਾ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਫਿਰ ਕਦੇ ਆਰਡਰ ਕਰ ਦੇਣਗੇ - ਬੱਚੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾ ਲੈ ਆਉਣ। ਇਹ ਬੰਧਨ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਤੇ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰਡ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਇਤਨਾ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਨੱਕ ਤੋਂ ਫੜ੍ਹ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਛੱਡਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਤੇ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਹ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਨਾ ਛੱਡਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਈਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਗੰਢ ਬੰਨ੍ਹ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਣਨਾ ਹੀ ਥਰਡ ਕਲਾਸ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਪਾਪ ਕਰਨਾ ਛੱਡਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਗੰਢ ਨਹੀਂ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਤੇ ਥਰਡ ਕਲਾਸ ਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਗੰਢ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤੇ ਚੰਗੀ ਗੰਢ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਚਾਰਟ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ - ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ! ਇੰਨੇ ਚਾਰਟ ਵੀ ਬਹੁਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਉਹ ਅੱਜ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਪਛਾੜਦੀ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਮੈਂ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਧਾਕਲਪ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਭਾਣ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਖਾਣ - ਪੀਣ, ਚਾਲ - ਚਲਨ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਲਬੇਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ।

2. ਚੜ੍ਹਾਈ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਹੋਕੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਸੰਭਾਲਕੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਉਲਟਾ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਗੰਢ ਬਣਨੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜਿਹਾ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਰਮਭੋਗ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਭਵ:
ਹੁਣ ਤੱਕ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਆਪਣੀ ਦੇਹ - ਦੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ, ਰਹੇ ਹੋਏ ਕਰਮ ਭੋਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ - ਜਦੋਂ ਇਹ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹ ਦੀ ਜਾਂ ਦੇਹ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕੇ - ਇਹ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਟੇਜ਼ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਸਟੇਜ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਸਥਿਤ ਹੋ ਸਕਾਂਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵਰਤ ਸਭ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਤਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਵਰਤ ਹੈ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਤਿੰਦਰੀਏ ਸੁੱਖ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਹੁਣ ਇਹ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਮਮਤਾਵ ਮਿਟਾ ਦੇਵੋ, ਘਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ।"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦਾਨ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਕਦੋਂ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਰਿਟਰਨ ਕਦੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਦਾਨ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਉਦੋਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾਵ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਫਲ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਦਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜੋ ਕੁਝ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਮਮਤਾਵ ਮਿਟਾ ਦੇਵੋ। ਟਰੱਸਟੀ ਹੋਕੇ ਸੰਭਾਲੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂ ਕਾਲੋਜ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹੋ ਉਸ ਨਾਲ ਕਈਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਯਾਦ ਹੈ? ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਘਰ ਘਾਟ, ਧੰਧੇ - ਧੋਰੀ ਦੇ ਖਿਆਲਾਤ ਨਹੀਂ ਆਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਬਸ ਆਪਣਾ ਘਰ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸੀ ਹੈ, ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਸਭ ਸਵਾਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅੱਗ ਵਿੱਚ। ਜੇ ਕੁਝ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਮਿੱਤਰ - ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਾਪ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਓ, ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਚੱਕਰ। ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਹੈ ਹੀ, ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਸਭ ਵਾਪਿਸ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਮਨਹੂਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਗਵਾ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਬਣਵਾਈ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਬਣਵਾਇਆ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦਾ ਫਲ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਆਸ, ਅਨਾਸਕਤ ਹੋ ਕੋਈ ਕਰੇ - ਇੰਨੇ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲ ਦੀ ਚਾਹਣਾ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਨਹੀਂ, ਫਲ ਜਰੂਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਮਝੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਪੈਸਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਧਰਮਾਉ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਹੇਗਾ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਮਮਤਾਵ ਗਿਆ, ਮੇਰੀ ਇਹ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਇੰਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਦਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਜਦਕਿ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾਵ ਕਿਉਂ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਟਰੱਸਟੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਮਮਤਾਵ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਉਸਨੇ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਦੇ ਕੋਲ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੀ ਗੱਲ। ਹੁਣ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦਾਨ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸ ਨਾਲ ਉਹ ਰੂਹਾਨੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਹਸਪਤਾਲ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਉਸ ਨਾਲ ਮਮਤਾਵ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਤੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਾਪ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਟੈਮਪਰੇਰੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ। ਧਨੀ ਉਹ ਹੈ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਇਹ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਖੁਦ ਹੈ ਹੀ ਦਾਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਮਤਾਵ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ! ਹੁਣ ਬਾਪ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੌਤ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਮੌਤ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੀ ਹਾਂ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ। ਇਸ ਰੂਦ੍ਰ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਾਹ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖ ਬਣਾਓਗੇ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਨਾਂ ਕੋਈ ਖਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਜਕਲ ਮਨੁੱਖ ਉਧਾਰ ਤੇ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਵੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਜ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਕਲ ਦਿਵਾਲਾ ਕੱਢ ਦਿੰਦੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਪੈਸਾ ਮਿਲਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਫਿਰ ਕੋਣ ਬੈਠ ਰਿਟਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਭਾਰਤ ਦੇ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ 21 ਜਨਮ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਬਾ ਦੀ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ ਅਤੇ ਹੈਪੀਨੈਸ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੈਲਥ ਹੈ, ਵੈਲਥ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੈਪੀਨੈਸ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਦੋਵੇਂ ਹਨ ਤਾਂ ਹੈਪੀ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਦੋਵੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਮਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਯੁਕਤੀ ਰਚਨਾ। ਬਾਪ ਦੋ ਆਉਣ ਨਾਲ ਗ਼ਰੀਬ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਖੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਗ਼ਰੀਬ ਨਵਾਜ਼। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ

ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਭਾਰਤ ਸਭ ਤੋਂ ਗਰੀਬ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਹੁਕਾਰ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਗਰੀਬ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਇਹ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਰਾਸਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਹੀ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਬਾਕੀ 84 ਲੱਖ ਜੂਨਾਂ ਤੇ ਗਪੌੜਾ ਹੈ। ਕਿ ਇੰਨੇ ਜਨਮ ਜਾਨਵਰ ਦੀਆਂ ਜੂਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇ? ਇਹ ਪਿਛਾੜੀ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮਰਤਬਾ ਹੈ। ਕੀ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ?

ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੌਤ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। 40 - 50 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਥਰਬੁੱਧੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਆਪਣਾ ਬੈਗ ਬੈਗਜ਼ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਬਾਬਾ, ਇਹ ਸਭ ਲਓ, ਅਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ 21 ਜਨਮ ਲਈ ਪਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਤੇ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਂਕ ਸੀ। ਵਪਾਰੀ ਲੋਕ ਦੇ ਪੈਸਾ ਧਰਮਾਉ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਇੱਕ ਆਨਾ ਕੱਢਦੇ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਏ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਮਰ ਜਾਣਗੇ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲੇਗਾ? ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਯਾਦਵ ਅਤੇ ਕੌਰਵਾਂ ਦੀ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ ਸਭ ਯਾਦਵ ਹਨ ਜੋ ਮੂਸਲ ਆਦਿ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੀ- ਕੀ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਢੇਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਰੇਣਾ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਰੇਣਾ ਮਾਨਾ ਵਿੱਚਾਰ। ਬਾਕੀ ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਬਾਪ ਪ੍ਰਰੇਣਾ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਸੀ। ਚੰਗਾ ਨਾਮ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਇੱਜਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਗਾਲੀ ਖਾਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਾਲੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗਾਲੀ ਇਹ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਨਾ - ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮੱਖਣ ਖਾਇਓ। ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੰਮ ਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਬਾ ਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜਾਦੂਗਰ ਉਹ ਹੈ, ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਾਂ। ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਾਲੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭਜਾਇਆ ਕੀ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਭੱਜਕੇ ਆਵੇ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਇਹ ਆਪੇ ਹੀ ਭੱਜ ਆਏ। ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਿੰਨੀ ਗਾਲੀ ਖਾਈ। ਕੀ - ਕੀ ਗੱਲਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਫਿਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਹਨ ਸਾਰੀਆਂ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਗੌਰਮਿੰਟ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਇੰਨੀਆਂ ਕੰਨਿਆਵਾਂ - ਮਾਤਾਵਾਂ ਬੈਠ ਜਾਣ। ਕੋਈ ਕੁਝ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧੀ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਭੱਜਾ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਮਨਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹਿਮੰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਤਾਕਤ ਸੀ ਨਾ। ਨਥਿੰਗ ਨਿਊ। ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਸਭ ਹੋਵੇਗਾ। ਗਾਲੀ ਵੀ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਦੇਪਦੀ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਦੇਪਦੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਾਸਨ ਹਨ, ਇੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਪੌੜੇ ਕਿਸਨੇ ਲਿਖੇ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਉਲਟਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸੁਲਟਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸਵਤਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਦੇਹ ਵਾਜਾ ਹੈ, ਵਜਾਉਣ ਲਈ। ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਨੂੰ ਦੁੱਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲੇ। ਮੌਤ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਅੰਦਰ ਦੀ ਜੇ ਕੁਝ ਆਸ ਹੈ ਉਹ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗੀ। ਮਰਨਾ ਤੇ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੱਥ ਖਾਲੀ ਜਾਵੇਗੇ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੱਥ ਖਾਲੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਭਰਤੂ ਹੱਥ ਮਤਲਬ ਧਨਵਾਨ ਹੋਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਦੀ ਬੜੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਧਰਮ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਦੀ ਆਪਣੀ ਐਕਟ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੀ ਐਕਟ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਸਭਦੇ ਫੀਚਰਜ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਸਾਰੇ ਫੀਚਰਜ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਐਕਟਰ ਹਾਂ, ਇਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮੇਕਸ਼ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਫਿਰ ਟ੍ਰਾਈ ਕਰਨਾ ਵੀ ਫਾਲਤੂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ - ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਐਡ ਹੋ ਜਾਵੇ - ਇਹ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸਭਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਅਜਿਹੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰਮਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਘੜੀ ਅੱਧੀ ਘੜੀ ... ਇਹ ਯਾਦ ਕਰੋ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਜਾਵੇ। 8 ਘੰਟੇ ਭਾਵੇਂ ਸਥੂਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ, ਆਰਾਮ ਵੀ ਕਰੋ, ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਗੌਰਮਿੰਟ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਾਂ ਦੇਵੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਹੈ ਮੁੱਖ ਗੱਲ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਬਾਕੀ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦਾ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ

ਪੂਰਾ ਰੱਖੇ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ, ਇਸਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ- ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕਮਾਈ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਤੁਸੀਂ 8- 10 ਘੰਟੇ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਚੰਗਾ ਗ੍ਰਾਹਕ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਕਦੇ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਬਾਸੀ ਆਈ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਬੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਕਿਤੇ ਬਾਹਰ ਭਟਕਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਵੀ ਬੜਾ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿਚ ਹੀ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਨਤੀ ਸਦਾ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਆਪਣਾ ਪਦ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੀਅਰ ਨੇ ਈਵਲ... ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਣਕੇ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦੇਵੇ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ। ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਹੁਤ ਇੰਵੇਂ ਰੁੱਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਜਾਣਗੇ ਕਿੱਥੇ? ਸਕੂਲ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਤੇ ਕੁਹਾੜੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨੀ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਹੋ। ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬਾਕੀ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਸਾਡਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਨੰਬਰਵਨ ਮਸ਼ੂਕ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਬਹੁਤ ਪਤਿਤ ਹੈ, ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਖੰਭ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਵੀ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਖੰਭ ਕੱਟ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਬਗ਼ੈਰ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਇੱਥੇ ਹਨ, ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਵੈ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਣ ਦੂਸਰੇ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਰੁੱਸ ਕੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣੀ ਹੈ।
2. ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾਨ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਮਮਤਵ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਵਿਲ ਕਰ ਟਰੱਸਟੀ ਬਣ ਹਲਕਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਸ੍ਵੈ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉਦਾਹਰਨ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਭਵ:
ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਪਣਾ ਮੂਲ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਨੇਚਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਜੋ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮੇਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਮੂਲ ਸੰਸਕਾਰ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉਦਾਹਰਣ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਬਣੇ ਉਦੋਂ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰੋ ਜੋ ਕੋਈ ਇਹ ਵਰਨਣ ਕਰੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਸੰਸਕਾਰ ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ ਵਿੱਚ, ਅੰਸ਼ ਮਾਤਰ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਕੋਈ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਵਰਨਣ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹੁਣ ਕੋਸ਼ਿਸ ਦਾ ਵਕਤ ਬੀਤ ਗਿਆ, ਇਸਲਈ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ, ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਸ ਸਹਿਜ ਪੁਰਾਸ਼ਰਬ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦਿਲ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਹਟਦੀ ਜਾਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:-** ਸਿਰਫ ਰੂਹਾਨੀ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਵੇ, ਜਿਨੀ - ਜਿਨੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਉਨੀ ਹੋਰਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿਲ ਹਟਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਰਾਜਾਈ ਲੈਣ ਦੇ ਪੁਰਾਸ਼ਰਬ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਜੋ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਵੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਜੋ ਪੀਆ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਪੀਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨ। ਵਿਗਿਆਨ ਅਰਥਾਤ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ, ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਮਤਲਬ ਸਿਸਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ। ਗਿਆਨ, ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨ - ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਮਨੁੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਕੇ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਆਦਿ ਦੇਵ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਦਿ ਦੇਵੀ ਜਗਤ ਅੰਬਾ, ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ! ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਜਰੂਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਮੁੱਖ ਵੈਸ਼ਵਲੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰੀ। ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਰਸਵਤੀ ਵੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਵੀ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਇਥੋਂ ਦੇ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਨਾ। ਮੰਦਿਰ ਇੱਕ ਦਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਦੀ ਤੇ ਫੇਰ ਪ੍ਰਜਾ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਕੁਲ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਹਨ ਅਡੋਪਟ ਧਰਮ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ ਧਰਮ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਠਹਿਰਿਆ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੇਤਰੇ ਪੇਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਾ ਆਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ, ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਲਈ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਦਗਤੀ। ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਦੁਰਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਰਾਮ ਰਾਜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਨਾਮ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਹੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਕੁਲ ਦੇ ਸੀ, ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲਏ, ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਹੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਤੇ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਥੋਂ ਜੋ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਉਥੇ ਸਭ ਬਨਾਉਣ ਲਗ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੰਸਕਾਰ ਭਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਰਾਜਾਈ ਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਕਰੋਗੇ ਉਹ (ਸਾਇੰਸਦਾਨ) ਫਿਰ ਉਸ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਆਕੇ, ਜੋ ਹੁਨਰ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਜਾਣਗੇ ਜਰੂਰ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਿਰਫ ਸਾਇੰਸ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਉਹ ਉਸਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਵੀ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਪੁਰਾਸ਼ਰਬ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਇਲਮ (ਵਿਦਿਆ) ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਲਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਾਜਾਈ ਲਵੋਗੇ। ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਤੇ ਉਹ ਸੰਸਕਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕਿੰਨੀ ਖਿਟਪਿਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਘਰਬਾਰ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਕੇ ਬੈਠਣਗੇ। ਇੰਨੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਇਸ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗ ਜਾਵੇਗੇ ਫਿਰ ਉਹ ਛੁੱਟ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਜਰੂਰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਿਵੇਂ ਦਿਲ ਉਠ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਮਝਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਦੇਵਾਂਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ, ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤੇ ਸਿਰਫ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੀ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਦੇਖ - ਰੇਖ ਕਰਨਾ, ਰਾਏ ਦੇਣਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਧਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਦੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਣੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਪਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਮਤ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਿਸਮਾਨੀ ਮਤ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਰਿਸਪਾਂਸਿਬਲਿਟੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਬਾਕੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪੁੱਛਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਨੈਕਰੀ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਚਲੀਏ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਕਾਰ ਬਾਬਾ ਚੰਗੀ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਨੁਭਵੀ ਹਨ, ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇੰਵੇਂ - ਇੰਵੇਂ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ। ਸਭ ਤੁਫ਼ਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਰੁਸਤਮ ਇਹ ਹਨ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਰੁਸਤਮ ਹੋਕੇ ਲੜਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਝੱਟ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਤੇ ਉਹ ਹੈ ਨਾ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੀ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਮਝ ਗਏ, ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉਹ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਨਾਲ ਉਹ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੱਠੀ ਬਣਨੀ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੰਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕਿਉਂ ਭੱਜੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਤੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿੰਪਲ ਹੈ ਇਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭਜਾਇਆ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮਹਿਮਾ ਤੇ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ। ਬਸ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ? ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਉੱਥੇ ਵੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਇੱਥੇ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਉੱਥੇ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਜਰੂਰ ਸੂਰਗ ਆਵੇਗਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਜਾਕੇ ਰਾਜਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਾ ਦੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਿੰਸ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਕੇ ਫਿਰ ਵੱਡਾ ਹੋਕੇ ਗੱਦੀ ਲਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾ ਜਾਂ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਹਿਣ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਣ ਇਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਵੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ। ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਆਤਮਾ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜੀਵਨਬੰਧ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਤੇ ਸੂਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ ਫਿਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਰਤਬੇ ਹਨ- ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਪ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਦੋ ਬਾਪ ਹਨ - ਇੱਕ ਲੈਕਿਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਰਲੈਕਿਕ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਕਰਨ, ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਸੁੱਖ ਸੀ ਤਾਂ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਏ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਡਿਗਰੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਫਿਰ 2 ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਘੱਟ ਪਾਸ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਰਾਮ ਨੂੰ ਬਾਣ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਧਨੁਸ ਨਹੀਂ ਤੋੜਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਹਨ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਭਟਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਟਕਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

"ਹੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ" ਕਹਿਣਾ ਇਹ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੇ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਚਿਲਾਇਆ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਭਗਤੀ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਆ ਗਿਆ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਭਗਤੀ ਦੀ ਆਦਤ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਕੇ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅੰਤਰਮੁਖ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਿਮਰਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਿਮਰਨ ਵੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਅੰਖਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਮਿਲਿਆ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲੋ। ਇੰਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਲੈਕਿਕ ਬੱਚੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਵੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹਨ ਤੇ ਯਾਦ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੇ ਹੈ ਗੋ ਦੇਰੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੇਰੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਹ ਲੇਨ ਲਿਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਲੇਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹਾਂ ਲੇਕਿਨ ਗਿਆਨ ਕਿਵੇਂ ਦੇਵਾਂ। ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਗਤ ਮਤ ਹੀ ਨਿਆਰੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਪਰੰਤੂ ਕਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣਗੇ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਟੁੱਟਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਫਾਈਨਲ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੋ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਫਿਰ ਸਤੋ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਹਮ ਸੇ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਹੈ ਨਾ। ਓਮ ਦਾ ਅਰਥ ਵੱਖ ਹੈ ਤੇ ਓਮ ਮਾਨਾ ਆਤਮਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਹਮ ਸੇ ਸਤਰੀਯ... ਉਹ ਲੋਕੀ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਓਮ ਅਤੇ ਹਮ ਸੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖ ਹੈ। ਅਸੀਂ

ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਵਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਵਤਾ ਸ਼ਤਰੀਯ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਗਿਆਨ ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਅਰਥ ਹੀ ਮੁੰਡਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਅਸਮੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਰਾਂਗ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਰਚਨਾ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਤਾਂ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਰਚਨਾ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਤਤ੍ਵ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸੇ ਇਸ ਰਚਨਾ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਭ ਵੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਯਥਾਰਥ ਅਰਥ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਏ, ਜਪ ਤਪ ਕੀਤੇ, ਪੈਸਾ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਮੰਦਿਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਲੁੱਟਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਹੈ ਫਿਰ ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਾਪਿਸ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਿਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹਿਸਾਬ ਦੇਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਸੇ ਜੋ ਖਾਧੇ ਹਨ ਉਹ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਭਾਰਤ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਰਥ ਪਲੇਸ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਖੰਡ ਤੋਂ ਹੀ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਾਪਿਸ ਦੇਣਾ ਪਵੇ। ਸਮੇਂ ਤੇ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਪਤਾ ਹੈ - ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਸ ਵਕਤ ਆਵੇਗਾ। ਗੈਰਮਿੰਟ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਮੰਨੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹਨ, ਕਰਜਾ ਚੁੱਕਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਾਪਸੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ, ਸੇ ਫਿਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਕਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਕਰੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤਾਂ ਮਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਤੋਂ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਮਤ ਲੈਣੀ ਪਵੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਮਿਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਧੰਧਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਧੰਧੇ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਪਾਉਣੇ ਹਨ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ
2. ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ, ਇੰਨੇ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਗਠਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦਵਾਰਾ ਵਿਜੇ ਦਾ ਨਗਾੜਾ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਏਵਰੈਡੀ ਭਵ: ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਵਿਜੇ ਦਾ ਨਗਾੜਾ ਉਦੋਂ ਵੱਜੇਗਾ ਜਦੋਂ ਸਭਨਾ ਦੇ ਸਭ ਸੰਕਲਪ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਜਾਣ। ਸੰਗਠਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਏਵਰੈਡੀ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕਮਤ, ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਉਗਲੀ ਵਿਖਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਉਗਲੀ ਨਾਲ ਕਲਯੁਗੀ ਪਹਾੜ ਉੱਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸੰਗਠਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਵਿੱਚ ਥਕਾਵਟ ਆਉਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਆਲਸ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮਤ ਛੱਡ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਭਟਕਣਾ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਮਤ ਜਾਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮਤ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਟਕਣਾ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਦੇਵੇਂ ਪਾਸੇ ਪੈਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ, ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿ ਵੀ ਕਰਣਗੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਵੀ ਚੱਲਣਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ! ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਇਸ ਲਈ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:-** ਇਸ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ, ਸਭ ਨੀਚ ਤੋਂ ਨੀਚ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ - ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਹੁਣ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚਾ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਪਤਿਤ ਹੋਏ ਪਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੈ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਧਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਸਾਧੂਆਂ ਪਿੱਛੇ ਮਨੁੱਖ ਅਧਾਕਲਪ ਭਟਕੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇਕੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਨਾ ਚੱਲੋ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਡੁਬਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਉਂ ਪਏ ਹੋਏ ਹੋ! ਇੱਕ ਦੀ ਮੱਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਅਨੇਕਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਧੱਕੇ ਕਿਉਂ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਕਈ ਬੱਚੇ ਗਿਆਨ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਣਗੇ, ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਜਾਣਗੇ...। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਗੰਗਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲ ਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ - ਮੇਰੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮਤ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਮਤ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੇਵੇਂ ਪਾਸੇ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਚੀਰ ਪੈਣਗੇ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਂਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਦਮ ਰੱਖਣੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਤੇ ਬਾਪ ਹੀ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਜਿਸਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਉਸਨੇ ਤੇ 12 ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੀ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੁਣ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ, ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਹੀਅਰ ਨੇ ਈਵਲ, ਸੀ ਨੇ ਈਵਲ... ਪਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਿਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਧੱਕੇ ਖਵਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਹੈ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਰਾਮ ਹੈ ਮਿੱਤਰ। ਕੋਈ ਰਾਮ ਕਹਿੰਦੇ, ਕੋਈ ਸ਼ਿਵ ਕਹਿੰਦੇ। ਅਸੁਲ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਮੈਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇ 10 ਨਾਮ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਮੁੰਝੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਸਨੇ ਜੇ ਆਇਆ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਅਸਲ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੇ ਸੁਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੈ ਯੁਗਲ ਰੂਪ, ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ। ਬਾਕੀ ਚਾਰ ਬਾਹਵਾਂ ਕੋਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਚਾਰ ਬਾਹਵਾਂ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ, ਦੋ ਬਾਹਵਾਂ ਹਨ ਨਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ। ਬਾਪ ਨੇ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਨਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਹੀ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਥਮਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦਾ। ਉਹ ਵੀ ਲੱਖਾਂ - ਕਰੋੜਾਂ ਹਨ। ਮੇਲਾ ਜਦੋਂ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗ੍ਰਹਿਸਤੀਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਕਰਮ ਸੰਨਿਆਸ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਭੋਜਨ ਕਿਥੋਂ ਖਾਣ। ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀਆਂ ਤੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਲੋਕੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਸਾਡਾ ਦਾਨ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਵੀ ਪੂਜਾਰੀ ਪਤਿਤ ਸੀ, ਫਿਰ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪੁਰਾਸਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ। ਮਾਇਆ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਪਛਾੜਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਕਾਰਨ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਗਫਲਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਗਰੀਬ ਹੋਣ ਜਾਂ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹੋਣ ਪਰੰਤੂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਜਦੋਂ ਟੁੱਟੇ ਨਾ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਟੁਟਣਾ ਹੀ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਦੇਹ ਨਾਲ ਪਾਰਟ ਵਜਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ! ਡਰਾਮੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੇ ਪੱਕੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲੋਂ

ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਵੇ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਕੱਟੇ ਕੁਝ ਨਿਕਲੇਗਾ? ਨਹੀਂ, ਆਤਮਾ ਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਮੇਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਾ ਦਵੇ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡੋ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੰਦਰੁਸਤ ਅਤੇ ਨਿਰੋਗੀ ਬਣਦੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਸ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਨਿਰੋਗੀ ਬਣੇਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਣੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਦ ਵੀ ਉੱਚ ਮਿਲੇਗਾ। ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚੇਗੇ। ਨਹੀਂ ਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਣ ਮਤਲਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਨਾ ਬਣਨ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਬਗੈਰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਲਿਖਦੇ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ। ਇੱਕ - ਦੋ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ਫਿਰ ਗੁੰਮ। ਉਹ ਵੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਲੇਕਿਨ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ। ਪ੍ਰਜਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਬਣਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਭੱਜਣਗੇ। ਆਵਾਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ - ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੈਂਟਰ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਮੀ ਹੈ, ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਹਾਲੇ ਬਹੁਤ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਆਕੇ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਬਣਨਗੇ। ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਢੇਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਾਸੀਆਂ ਦਰੋਜ਼ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀਆਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਰਾਧੇ ਕਿੰਨੀਆਂ ਦਾਸੀਆਂ ਦਰੋਜ਼ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਹਲਕੀ ਦਾਸੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣਨਾ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਦਾਸੀ ਅੱਖਰ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਬਣਨਾ ਫਿਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਹੋਰ ਵੀ ਖ਼ਾਤਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਰੁਸਤਮ ਤੋਂ ਰੁਸਤਮ ਹੋਕੇ ਲੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵੀ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ ਖਾਣ ਦੀ ਫੁਰਸਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਬਾਬਾ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਬਾਪ ਜੋ ਜੀਆਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਪੱਤਰ ਤੇ ਲਿਖਣ। ਪਰੰਤੂ ਇੱਥੇ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੋ। ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਨੱਕ ਤੋਂ ਫੜ ਉਡਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਤਾਂ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅਣਗਿਣਤ ਧਨਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਗਿਣਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਧਨ - ਦੈਲਤ, ਖੇਤੀ - ਬਾੜੀ ਸਭ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂਬਾ, ਲੋਹਾ, ਪਿੱਤਲ ਆਦਿ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਸੋਨੇ ਦੇ ਹੀ ਸਿੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਕਾਨ ਹੀ ਸੋਨੇ ਦੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਰਾਜ, ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਤਿਵੇਂ ਪ੍ਰਜਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਤਿਵੇਂ ਪ੍ਰਜਾ ਸਭ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਵੀ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ੍ਹਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹਾਂ, ਅਜਿਹਾ ਹਾਂ...। ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਰੌਰਵ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਮਨੁੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ - ਰਾਤ - ਦਿਨ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤੇਰੇ - ਮੇਰੇ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬੀਮਾਰ ਰੋਗੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤੇ ਵਿਭਚਾਰੀ ਹੋਏ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਾ ਸੁਣੋ, ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਸੁਣੋ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵੀ ਬੇਹਤਰ ਹੈ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰ ਵੀ ਕਿਉਂ ਝੁਕਾਉਂਦੇ ਹੋ! ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਆਵੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਹੁਤ ਪਰਹੇਜ਼ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮੁਸਕਿਲ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੀ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਚਲਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਾਲਾ ਦਾ ਦਾਨਾ ਬਣਨਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ, ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਕਿੰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਰੋਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੋਤਾਮੇਲ ਨਿਕਾਲੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਾਣ - ਪੀਣ ਬੜਾ ਸਾਤਵਿਕ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਪਰਹੇਜ਼ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਸਾਡਾ ਖਾਣਾ - ਪੀਣਾ ਅਜਿਹਾ ਤੇ ਨਹੀਂ? ਲੋਭੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ? ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਪਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਪਤਾ ਚੱਲੇਗਾ - ਹੁਣ ਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੈ। ਅੱਗ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋਗੇ ਕਿਵੇਂ ਬਾਂਬਜ਼ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤੇ ਖ਼ੂਨ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵਗਣੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਬਾਂਬਜ਼ ਨਾਲ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਮੁਸੀਬਤ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰਤ ਤੇ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਕੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕਿੰਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਕੋਈ - ਕੋਈ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫ਼ਸੇ ਹੋਏ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬੱਚੀਆਂ ਕੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੀਆਂ। ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ (

ਭਗਵਾਨ) ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਧਨ ਹੈ ਤਾਂ ਲੜ੍ਹਨ - ਝਗੜ੍ਹਨ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਆਬਰੂ ਹੀ ਗਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਠੇਰਾ ਨਾ ਪਾਵੇ। ਫਿਰ ਪਾਈ - ਪੈਸੇ ਦਾ ਪਦ ਜਾਕੇ ਪਾਉਣਗੇ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਤੇਰੀ- ਮੇਰੀ ਦੀ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਣਨਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਵਿਭਚਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਖਾਣ- ਪੀਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਹੇਜ਼ ਰੱਖਣਾ ਹੈ - ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਲੋਭ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਰਹੇ ਮਾਇਆ ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਵਾ ਦੇਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਜੀਵਨ ਦਵਾਰਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਧਰਮਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਵਿਜੇਈ ਭਵ:
ਹੁਣ ਧਰਮ ਯੁੱਧ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਧਰਮ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਵਿਜੇਈ ਬਣਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਜੀਵਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰਫਲ ਹੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਮੂਰਤ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਗੁਣ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਕਲ ਡਿਸਕਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮੂਰਤ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਲੇਕਿਨ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਧਾਰਨਾ ਮੂਰਤ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉੱਜਵਲ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਮਨ ਦੀਆਂ ਉਲਝਣਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰੋ।
